Jeneth Murrey

COLECTIA ROMANTIC

DUBIA BĂNUIALĂ

editura alcris

Găzduită în urma unui accident auto în castelul familiei St. Claire, frumoasa Liz este curtată de Jean Marc St. Claire. Pentru Liz se va dovedi în curând că nu era singura femeie din viața lui Jean Marc.

– Invață Liz că dragostea nu este totdeauna dureroasă, și nu se taie înainte să fi început. Jean Marc avansă atât de mult spre ea, încât acum aproape se atingeau, și ea cu spatele la pat nu se mai putea retrage.

THE BEST

Lei 500

I.S.B.N. 973-96131-0-1

Coperta : VASILE SOCOLIUC

JENETH MURREY

DUBLA BĂNUIALĂ

Traducere din limba engleză: IRINA TRANDAFIRESCU

BUCUREŞTI 1993

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier literar: TRAIAN IANCU

Colecția: „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

— Această lanternă se descarcă, abia se mai vede cu ea. Hamish Mackenzie o aprobă.

— Liz, o întrebă el pe mătuşa sa, ce ne facem dacă se defectează pînă ajungem acolo ?

Liz Fellowes îşi trase o şuviţă de păr de pe frunte, apucă ferm volanul şi-şi înşurubă privirea ei foarte albastră prin parbriz, în sălbaticul întuneric străbătut de vânturi.

— Ne-am oprit, anunţă ea calm. Tragem la marginea drumului, aprindem lumina în interior şi încercăm să descoperim unde ne-a debarcat de data asta. O parte din calm o părăsi.

— Tu şi drumul tău ! trânti ea.

— Trebuia să avem o lanternă mai mare, se lamentă Ham.

— Am avut-o, am avut până ai uitat-o tu la Pont Audemar, se mai temperă Liz, în timp ce autoturismul se scutura din toate încheieturile.

— Am crezut că este un drum lateral.

Este însă un drum de căruţe ! Eşti sigur că suntem acolo unde presupunem că suntem ? Am sentimentul oribil că ne-am rătăcit din nou şi un sentiment şi mai oribil, că nu vom mai vedea niciodată Avignonul.

Avignon, acest nume era ca un talisman — pentru o clipă ea îl văzu ; albastrul închis al cerului, strălucirea soarelui sclipind pe umerii bronzaţi ai lui Bev, scânteind pe firele de păr de pe pieptul lui şi transformându-i părul cărunt în argintiu — mica portocală decolorată şi tenta albastră — contrastând cu maronul fânului — o mică trecere peste altă groapă şi ea reveni la prezent în noaptea umedă, în valea Loirei, o greşeală prostească, un vânt de mare forţă care arunca ploaia orbeşte în parbriz, o duse la aprofundarea certitudinii că a fost cea mai mare nebună cînd s-a lăsat amestecată în aducerea nepotului ei să stea cu corespondentul lui francez.

— Am ajuns ! Pot să-l văd ! Ham sări cu veselie. Priveşte la dreapta, Liz nu vezi ?

— Ce să văd ? spuse Liz potolită. Abia văd drumul. Încetează să mai sări ca o sălbăticiune şi spune-mi ce trebuie să privesc !

— Porţile ! aproape strigă Ham. Louis a spus că locuieşte acolo unde sunt aceste porţi enorme, care trebuie să fie atât de înalte pe

cât a spus el, pot să văd stâlpii — au pus ceva în vârful lor, mă întreb ce ?

— Busturile lui Napoleon, spuse Liz sarcastic. Este o formă preferată de decorare în Franța.

— Întoarce-te spre dreapta, întoarce-te spre dreapta — Aici — oh... ai să-i ratezi, o, nu, tu nu ai... Liz, crezi că este unul din castelele în care ai să stai cu mine — măcar două zile — nu-i așa ? Mama spunea că vei sta câteva zile.

— Rămâi cu el ? Liz simți cum îi creștea tensiunea. Deja adăugase aproape o sută patruzeci de mile la suma zilei ; a trebuit să schimbe traversarea Canalului, mergând mile în plus în afara traseului ei. Trebuia să fi fost în Avignon de-acum, fără să întrebe, prin întunericul acesta gros, căutând o casă pe un drum de căruță care nu duce nicăieri. Suprafața de rulat era mult mai netedă decât a drumului pe care tocmai îl părăsiseră și a apăsat inconștient piciorul pe accelerator. Avignon — presupunea că poate sta o zi cu Ham, va vedea cum este această familie franceză, să fie sigură că el va fi fericit cu ei — Marcie va vrea un raport detaliat. Numai o zi, nu mai mult decât atât.

— Liz ! oprește ! Ham îi urla literalmente în ureche. Oprește ! O să-l lovești ! Și l-a lovit. Ceea ce a luat drept o umbră mai în-

chisă ca celelalte, amestecată în lumina farurilor era în realitate un pom, culcat de-a curmezișul drumului, unde nu trebuia să fie nici un pom. Piciorul său apăsă să se rupă, dar era prea târziu, ea știa că roțile erau blocate și micul autoturism alunecă. A simțit impactul ca pe un topor înfipt într-un trunchi de copac și cu mișcări lente vedea cum volanul se îndreaptă spre fața sa. Mașina lui Bev, a gândit mecanic ea și mâna s-a întins ca să întrerupă contactul.

Mașina lui Bev — nu nouă, mai veche de zece ani, dar de care el era atât de mândru.

Volanul s-a oprit în tâmpla sa și ea s-a văitat de durere și lovitură, apoi totul se liniști, se auzea numai zgomotul ploii bătând pe acoperiș, chiar și vântul părea că murise și Ham nu mai țipa.

Încet, Liz și-a ridicat capul de unde era proptit de volan, simțind ca și când fiecare oscior din gât și umeri ar fi fost zdrobit și deplasat.

— Ham ! a mormăit ea. Ești bine ?

— Sigur, sunt ! dar era un tremur în vocea lui. Fără oase rupte și fără sânge. Tu cum ești ?

— În viață, încercă ea să dea un ton vesel și un pic ironic. Suntem pe lângă casă ? Vezi vreo lumină ? Nu poate fi prea departe.

Ea auzi clic-ul centurii lui de siguranță, și zgomotul de la închizătoarea ușii lui.

— Nu-i grozav ! Ar fi trebuit mai mult decât zdrobirea unei mașini pentru a înăbuși entuziasmul lui Ham. Adică feribotul, hotelul acela din Pont Audemar și pierderea drumului în afara Angers-ului — și acum asta ! Am să am ce le povesti băieților când mă voi întoarce la școală. N-am auzit pe nici unul să fi petrecut atît de bine. Vii, Liz ? va trebui să mergem pe jos restul drumului, dar nu poate fi departe.

— N-ai spus nimic despre cățărarea peste blestematul de copac, protestă Liz ca și când ar fi scos un scâncet. Toate astea acoperite cu un strat subțire de noroi. Am să mă stropesc. La naiba ! Alunecă din nou.

Nu mai fac un pas mai departe, sunt îmbibată de apă. Mergi la casa aceea și adu-mi o targă. Mă simt îngrozitor.

— Te-i lovit ? întrebă Ham cu oarecare înțelegere. O.K., așteaptă aici, nu întârzii mult, și o luă la fugă prin întunericul care se închise în urma lui, lăsând-o singură. Cu un geamăt ea-și propti capul în mâini. Se simțea rău, dinții începură să-i clănțăne, tremura toată și ploaia n-o ajuta deloc.

Deja pielea-i era îmbibată de apă, blugii și maieul cu mânecă scurtă erau ude și tremurau pe ea ca o a doua piele. Nu putea să

se gândească decât la Marcie, draga ei soră, care a construit această murdărie. Dacă nu era pentru Marcie...

Liz închise ochii și se văzu în urmă, în bucătăria casei unde s-a născut. Marcie locuia acum acolo și făcea tarte. Bucătăria era supraîncălzită și Marcie era roșie de mânie.

— Poți s-o faci, dacă vrei ! spuse trântind sucitorul de cocă și apucă cuțitul pentru cocă. Necazul tău este că ai devenit foarte egoistă de la moartea lui Bev. Nu te mai gândești decât la tine. Știu că ai suferit, dar asta nu-ți dă motive să te izolezi, niciodată nu vii să ne vezi decât dacă te chem. Toată lumea ar crede că sunt o mie de mile între casa ta din Padington și Richmond !

Liz încercă să se smulgă din amintire, să se concentreze asupra prezentului, dar scena continuă ca o tremurare de film înainte-înapoi a unei pelicule vechi și ea putu să vadă tăvile de copt pregătite pe masă, și se auzi vorbind singură.

— Am să-l duc până la gara Austerlitz și voi telefona, așa încât să fie așteptat la capătul celălalt, spuse fără tragere de inimă.

— Nu-i destul de bine ! Marcie tăia rotunduri de cocă cu o viteză născută din practică îndelungată. Poți să-l duci tot drumul, pentru că nu se întâmplă des să-ți cer un

serviciu. Ești sora mea și Ham este nepotul tău. Marcie nu pleda niciodată, se enervă din ce în ce mai tare. Știu că este un pic în afara traseului tău.

— Un pic ? Trei sute de mile numești tu un pic ? Și asta este o călătorie în circuit ? Să-l predau la dus și să-l preiau la întoarcere ?

Filmul și-a oprit derularea când Liz a auzit cu câtă emoție vorbea Ham.

— Mașina noastră este ruptă în bucăți, și mătușa mea, mă înțelegeți, s-a lovit la cap de volan ! Liz a zâmbit abia, fără tragere de inimă. Ham nu va fi niciodată un lingvist și speră că oricine ar fi cu el, să poată vorbi englezește. Franceza ei era bună, dar era prea obosită să se încurce. S-a auzit un zgomot ca și când s-ar fi furișat cineva peste copac să ajungă în spatele ei.

— Sunteți rănită, madame ? O lanternă îi lumină fața și ea se feri din lumină cu ochii închiși.

— Da ! a mârâit ea fără grație, și mi-e rău. Gândurile începură acum să-i vină încet și cum veneau ea le spunea cu voce tare. Nu pot să sar peste copac. Nu-i o afacere să ai în calea mașinii un copac, poate deveni periculos. Nu cred să mai ajung vreodată la Avignon. — Sunt moartă. A crezut că plânge, dar cu ploaia șiroindu-i pe față și pi-

curându-i din păr, nu mai putea fi sigură, şi când o mână puternică a apucat-o de bărbie şi i-a întors faţa în lumina lanternei, era tot cu ochii închişi.

— Oh, Doamne, cât sunt de obosită.

Vocea care i-a împrăştiat gândurile era caldă şi liniştită, franceză în toate, numai cu o uşoară tărăgănare a silabelor, care evidenţia excelenta engleză vorbită.

— Sigur, madame, aţi călătorit mult.

— Nu, se lupta ea să se ţină pe picioare.

— Vă duc eu în braţe, nu este departe. *Soyez tranquille, petite,* în curînd vei fi uscată şi-ţi va fi cald şi din fericire doctorul cinează cu mine în seara asta. El te va vindeca de toate.

— Nu pot să trec peste pomul acela, explică Liz cu gravitate, încă confuză.

— Nu-i nevoie, şi vocea se transformă într-un ton vioi. Ţine tu lanterna, Ham şi mergi în spatele meu — nu, nu-ţi face probleme din cauza valizelor, le va lua cineva mai târziu.

Era plăcut să aibă braţele cuiva în jurul ei. Liz şi-a mişcat obrazul pe haina fină, moale şi pluşată. Catifea ? Era mult de când nu s-a mai cuibărit în braţele lui Bev — prea mult. S-au scurs trei ani reci şi-acum lacrimile începură să-i curgă, picurându-i sărate în gură, aşa încât, şi-a ascuns faţa în jachetă

când a dat în sfârşit de căldura casei, ascunzându-şi faţa şi amărăciunea de ochii iscoditori. A fost lăsată jos pe canapea şi acolo simţi răceala alunecoasă a pernelor de satin de sub capul ei. Slăbiciunea îi dispăru şi începu să revină la viaţă, deschizând ochii într-o cameră imensă, luminată numai de câteva lămpi slabe şi de jarul dintr-un cămin imens.

Vocea calmă şi profundă a trecut din engleză în franceză.

— Marie-France, scoate-l pe taică-tău din bucătăria Berthei şi roagă-te să nu-l fi orbit cu calvadosul ei. Spune-i că a fost un accident. Ah, Louis, a venit prietenul tău, dar mergi imediat şi spune-i lui Henri să aducă înăuntru valizele din maşina din drum. După asta adu-mi un castron cu apă şi un burete şi spune-i lui Henri să aibă grijă, vântul a dărâmat un pom de-a latul drumului.

Liz se uită atent în jur, la pereţii crem şi auriu, la vechile portrete întunecate şi la minunata dar rigida mobilă Louis Quinze, mintea sa înregistră asta — aur, picioare curbate şi tapiţerii de satin — culcuşul pe care era întinsă era al naibii de neconfortabil, apoi a apărut fata Marie-France, care n-avea mai mult de şaptesprezece ani şi arăta cu zece ani mai mult. Păr blond-roşcat şi cu o rochie de casă verde, prea decoltată, prea

se furişa — biet copil, Liz se întrebă pe cine încerca ea să atragă. Putea să-l vadă pe Ham în umbră, fața sa albă de spaimă și păru-i roşu ciufulit şi mai erau încă două fețe care se zgâiau la ea, şi suspină.

Tânărul Lucifer, cu păr negru, cu ochi întunecați, privind-o dintr-o figură de înger Botticelian şi lângă el aceeaşi faţă, numai că mult mai în vârstă. Trăsăturile lui Lucifer — acelaşi păr negru, aceiaşi ochi întunecați, chiar şi fața era aceeaşi, însă diferită. Cel mai în vârstă avea, sub arcurile negre ale sprâncenelor, pleoape grele tivite cu gene feminine şi gura avea o linie mai mult sarcastică, ca şi când ochii ar fi văzut prea multe. Cel tânăr i-a oferit un zâmbet dulce ca şi când ar fi fost purtătorul de cuvânt al părţii mai în vârstă.

— Jean-Marc St. Clair la ordinele dumneavoastră, madame, bun venit la Dieudonné — şi acesta este Louis, şi apoi reîncepu să vorbească în franceză cu o viteză şi cu o uşurinţă care ei i-au luat respiraţia. Louis, spune-i Berthei să încălzească patul pentru doamna şi roagă-l pe domnul doctor să se grăbească. Se va putea reîntoarce la Berthe şi la calvadosul ei după ce va îngriji de suferinţele doamnei.

Copilul îşi scutură cordonul pijamalei sale franţuzeşti foarte şic, un pic cam mare,

fugind din raza ei vizuală, răstimp ın care Liz îşi regăsi graiul.

— Mă bucur să vă cunosc ; ea era agresiv englezoaică. Sunt doamna Fellowes, mătuşa lui Ham. Mama lui, sora mea, n-a putut veni, aşa încât l-am adus eu. Eu sunt în drum spre Avignon ! Gândul la micul său autoturism verde, cu botul turtit într-un pom, o făcu să întrebe repede

— Ştiţi cumva dacă maşina mea este rău avariată — cel mai important lucru pentru mine este să o şterg cât mai repede posibil. Vocea lui Ham se auzi din penumbră plină de angoasă.

— Liz, ai promis ! ai spus că vei sta câtva timp. I-ai promis mamei !

— Nu-i nevoie, se forţă ea să zâmbească. Se pare că toată lumea vorbeşte englezeşte, te vei simţi bine. Era plănuit să fie confortabil, dar Jean-Marc St. Claire a stricat tot.

— Eu vorbesc engleza, madame, dar Louis nu, şi nici nimeni altcineva. Dar să nu vorbim de ziua de mâine până când ea nu va fi venit. Aveţi nevoie de odihnă şi la lumina zilei vom fi în stare să apreciem mai bine stricăciunile maşinii dumneavoastră. Vă întâlniţi cu cineva la Avignon ?

Muteşte, Liz scutură din capul săgetat de o durere în tâmplă, cap pe care-şi dorea să nu-l fi avut.

— Nu m'sieur, nu mă întâlnesc cu nimeni şi-şi strânse tare buzele. Ar fi putut să spună mult mai mult, însă toate cuvintele îi provocau o durere în piept.

Acolo nu va mai fi nimeni care s-o întâlnească, nici măcar o fantomă. Acolo ar fi numai amintiri şi poate cu ele, va fi atrasă lângă Bev, să fie în stare să-i mai revadă în minte figura, măcar o dată.

Amintirea ei despre Bev nu trebuia să fie obişnuită, pierdută atât de repede — ea încercase s-o ţină trează şi clară, dar încet, în aceşti trei ani care trecuseră, el s-a îndepărtat de ea, chiar în gândurile ei nu mai rămăsese decât o umbră — o imagine palidă ce se îndepărta continuu.

— Deci, ai putea să rămâi, chiar şi numai pentru cîteva zile, Jean-Marc îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe tâmplă şi examină zgârietura mângâindu-i uşor obrazul suferind. zâmbindu-i într-un fel care-o făcu să-şi piardă răsuflarea.

— Nu cred că vei avea vreun ochi vânăt ! Se întoarse spre fata care nu se mişcase de lângă el. Aceasta este domnişoara Marie-France Debret, fiica doctorului nostru —

şi vorbeşti de lup şi lupul la uşă, iată-l, Paul, prietenul meu. Avem un pacient pentru tine!

Liz s-a supus examinării, dar a tresărit şi a protestat când ochii ei erau priviţi cu ajutorul unei lanterne.

— N-am nimic serios. N-am decât un cucui mic. Cel mai tare sunt obosită, cred. Lanterna a strălucit din nou în ochii ei şi-a tresărit. De ce faceţi asta ?

— Ca să văd dacă ai comoţie, Jean-Marc a liniştit-o şi a apucat-o de mâna cu care ea încerca să-l împingă pe doctor, şi i-a ţinut-o strâns.

— Loviturile de la cap pot fi serioase, şi-mi amintesc că ai spus că-ţi este rău.

— N-am comoţie ! spuse ea ascuţit... n-am decât un cucui, sunt obosită şi lumina aceea îmi răneşte ochii. Nu-mi mai este rău — numai obosită — şi uitându-se în jos la ruinele blugilor săi şi la maieul subţire cu mânecă scurtă, murdărit — tot ce-mi trebuie este o ceaşcă de ceai, două aspirine, o baie şi undeva unde să dorm. Mă voi simţi mâine atât de bine, ca o ploaie de dimineaţă.

— Vom vedea, a zâmbit el în jos la ea şi plecă împreună cu doctorul şi cu Marie-France alături, aproape lipită de el.

Bietul copil ! Liz a simţit o enormă milă pentru fată. Atât de tânără, cu adolescenţa evident zdrobită — şi pierzîndu-şi timpul.

Gazda părea s-o trateze ca și când nu era mai mare decât fiul lui, exceptând cele două rochii sofisticate și rujul de pe buzele ei uscate. Dragostea din tinerețe fusese minunată. Liz și-a amintit-o pe-a ei. Era de altfel foarte dureros, dar a trecut. Ea și Bev trecuseră cu ușurință de la dragostea din tinerețe la cea adevărată, când — o tăcere, emoție profundă unde cu greu puteau încăpea cuvinte și o atingere a degetelor sau o privire, erau tot ce trebuia pentru o completă înțelegere.

Liz n-avea aspirine, avea în schimb un pahar plin cu un lichid ce semăna a lapte și cu un gust netrebnic, dar l-a înghițit — mai luase remedii franțuzești și știa că sunt la fel de bune și câteodată chiar mai bune decât medicamentele. Fruntea-i fusese pictată cu o alifie și Ham și Louis, împreună, i-au adus o ceașcă de ceai ; tot ce-și dorea acum era o baie — urma să vadă ! și apoi să doarmă. Și-a înghițit un căscat legănându-se pe pernă și Jean-Marc veni lângă ea.

— Marie-France, tu vei fi soră medicală, așa mi s-a spus. Acum poți să-ți faci practica. Condu pe doamna sus, și arată-i dormitorul, este cel de lîngă al doamnei St. Clair și poți s-o ajuți să facă baie. A fost spus în engleză, rar ; și poți să-ți exersezi și engleza în același timp.

— Eu nu mă fac soră, îi zâmbi Marie-France stângaci pentru că nu mersese bine cu engleza ei care era rău accentuată, deși inteligibilă.

— E o muncă prea grea, cred că mă voi mărita cu un fermier mai degrabă, spuse în timp ce zâmbetu-i deveni flirt. De ce n-o poate îngriji Berthe ?

— Pentru că Berthe este prea bătrînă și prea grasă ca să țopăie pe scări, *ma petite*, oricum ea și-a terminat treaba pe ziua de azi și se distrează cu altele. În ceea ce privește măritatul cu un fermier și asta este o treabă foarte grea și înseamnă să stai acasă. Toți fermierii tineri din împrejurimi sunt deja însurați, toți, cu o mică excepție și el este pe departe prea bătrîn pentru o fată așa de tânără ca tine.

Liz părea obosită când și-a împins o șuviță de păr blond înapoi și ochii ei albaștri și obosiți se îngreunară. Nu mai voia nici un ajutor, mai ales cel dat bombănind. Se putea descurca chiar mai bine singură.

— Arată-mi numai direcția bună, a apelat ea cu grijă, și voi fi pe calea cea bună. Picioarele și le simțea ca de vată, dar își impuse să meargă pe ele cu hotărâre. Jean-Marc nu se mai uită încruntat la Marie-France, ci la ea.

— Prostii, dacă Marie-France nu te ajută cu dragă inimă, te iau eu pe sus. Liz se gândi să-i arate fetei indiferența ei. Nu-i plăcea să facă asta, mirosea a cruzime dar nu avea altceva de făcut în privința asta. În timp ce Jean-Marc o purta în brațe spre camera ei, Liz a aruncat câteva priviri la fața lui, pe care a găsit-o fascinantă, și se întrebă când naiba s-a schimbat într-așa o frumusețe, pentru că, neținând seama de amărăciunea exprimată de curbura gurii sale senzuale și oboseala tolerantă din privirea sa, era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Frumos și — căută termenul potrivit, și-l găsi — blestemat !

Era acolo în tremurul nărilor sale, în ochii lui cenușii — nu, acum putea să-l vadă bine — atât de întunecați ca ai băiatului — și linia fină a bărbiei lui, o curbă care nu putea ascunde o fire pătimașă.

— Mă inspectezi cu adevărat ? O prinse el. Și ea a închis ochii repede... Care-i verdictul ? Sunt destul de corespunzător să-ți lași nepotul pe mâna mea ? Care-mi amintește de când te-am văzut pe tine, să o sun pe mama lui și să o anunț că ai ajuns.

Reacția imediată a lui Liz, a fost de teroare.

— N-ai să spui nimic despre accident ? l-a implorat ea... Sora mea este singură, soțul ei lucrează în Marea Nordului pe o plat-

formă petrolieră și ea nu se simte bine, de aceea n-a putut ea să-l aducă pe Ham. Se va interna în spital pentru o mică operație, dar dacă va afla despre mine că am zdrobit mașina, s-ar îngrijora atât de tare că ar lăsa toate baltă și ar zbura încoace.

— Dar Ham nu este rănit, Jean-Marc îi zâmbi... Am să-i spun așa.

— Poți să-i spui până te învinețești, n-are nici o importanță. Liz aproape-și plângea ignoranța. Ham este puiul lui Marcie — faptul că n-a fost rănit n-are nici o legătură cu asta. Te rog, pledă ea, nu menționa accidentul, spune-i doar că am ajuns în siguranță. Asta-i adevărat, nu-i așa ? Și nici măcar nu minți.

Zâmbetul lui Jean-Marc deveni satanic.

— Cred că pot fi convins, murmură el. Asta-mi sună a târg — tu vrei ceva de la mine, deci, hai să vedem ce pot avea eu de la tine, în schimb. Da, am găsit și a dat serios din cap, părând că-și face o plăcere în a o vedea așa de uluită... Le-ai promis amândurora, nepotului și mamei lui, că vei sta două zile — acum depinde de cât timp va trebui pentru reparația mașinii tale, dar mi-ar face mare plăcere să stai mai mult decât atât — să zicem două săptămâni.

— Oh, nu ! încercă Liz să fie convingătoare. Ți-am spus, trebuie să ajung la Avignon...

— Avignon — Avignon, se strâmbă el, repeți numele ăsta ca o placă de patefon stricată. Ăsta a fost practic primul cuvânt pe care te-am auzit spunându-l și ai început să-l și repeți în răstimpuri. Avignon este acolo de aproape o mie de ani și nici nu se va muta în următoarele două săptămâni. Facem târgul, Liz ? Am să-ți spun și eu cum îți zice Ham și am să renunț la acest Madame Fellowes, care nu ți se potrivește — și poți să-mi spui Jean-Marc, adăugă el generos.

Ochii lui Liz scânteiară. Lupta pentru ceva. Pentru prima oară în acești ultimi trei ani.

— Nu cred că te plac foarte mult, m'sieu, îl certă ea.

— Jean-Marc, o corectă el inocent. Am căzut de acord deja asupra acestui lucru, dacă-ți amintești, iar la sfîrșitul acestor două săptămâni, îți promit că n-am să-ți mai displac deloc. Sunt o persoană foarte plăcută.

Ajunși la ușa camerei ei, el a împins-o cu piciorul, a intrat și a depus-o pe propriile picioare în mijlocul camerei.

— Acum suntem de acord, Liz ?

Liz scutură din cap, ceea ce făcu ca fiecare vertebră a gâtului ei să protesteze —

Jean-Marc avusese o voce tunătoare când a încercat s-o convingă.

— Cred că mai întîi aş vrea să vorbesc cu doamna St. Clair, spuse liniştită, poate nu-i plac musafirii nepoftiţi.

— Imposibil, replică imediat Jean-Marc, Madame St. Clair locuieşte la Paris şi nu corespondăm, oricum, nu despre musafirii acestei case.

O căsnicie stricată, gândi Liz în timp ce privea urmele de noroi pe care le lăsase cu sandalele pe florile bleu şi roz ale covorului, forţându-se să gândească serios. Marcie a cules ceva din îngustimea gândirii soţului ei, minte tipic scoţiană. Un cămin pentru un copil trebuie să conţină ambii părinţi, altfel nu poate fi un cămin pentru un copil. Lui Marcie nu-i plăcea ca Ham să locuiască în ceea ce numea ea un stabiliment dezordonat, iar Ian, ar fi mers pe pereţi de indignare. Liz ar fi în mai mare pericol dacă l-ar lăsa aici pe Ham, decât dacă l-ar zdrobi de un pom. Episodul cu pomul, în timp, va fi uitat, dar acesta... Liz ar fi unica vinovată dacă Ham ar rămâne într-o casă din care ar putea culege idei greşite. Dacă Jean-Marc ar fi fost văduv, probabil Marcie n-ar fi avut nimic de obiectat, însă separarea şi divorţul nu puteau fi înţelese de Marcie, mai ales,

când din căsătorie au rezultat copii. Cu siguranţă asta ar scoate-o din minţi.

— Foarte bine, voi rămâne pentru un timp. Poate pentru cât va fi necesar să fie reparată maşina, se justifică ea sie-şi, cu glas tare.

— Bine, şi-i oferi iar un zâmbet care-i tăie respiraţia. Louis şi cu mine vom plănui cum să te distrăm. Şi pentru că am vorbit de telefoane, ai vrea să-ţi sun soţul ?

...Un număr de telefon la care să-l sune pe Bev, Liz putea numai dori să aibă aşa ceva. Răceala singurătăţii o înfioră din nou şi făcu să-i dispară puţina culoare din obraji, făcând-o să se descurajeze.

— Nu va fi nevoie, spuse abia auzit.

— Dar sigur nu vrei să-i spui... ?

— Am spus că nu este necesar, spuse îndepărtându-se repede ca să-şi poată ascunde lacrimile, schimbând repede subiectul... Care este baia, te rog ?

— Acolo, indică el o uşă pe peretele opus patului. Ai la dispoziţie cincisprezece minute, apoi trebuie să fii neapărat în pat, spuse arătându-i unde-i este valiza, care stătea pe o măsuţă delictă. Ţi-am adus lucrurile şi în baie ai tot ce-ţi trebuie. Nu mai mult de cincisprezece minute, îi reaminti. Doctoriile medicului

nostru sunt puternice și n-ar fi plăcut pentru nimeni să aluneci adormită în baie.

După plecarea lui, Liz cotrobăi prin toată valiza să descopere o cămașă de noapte din bumbac, proaspătă, și înarmată cu ea și cu sacul de toaletă, intră în baie. Adevărat. Se uită în jur, la faianța scumpă, pereții cu oglinzi și la tavanul aurit. Ham n-a fost departe când a spus despre această casă că ar putea fi un castel. N-a fost, bineînțeles, departe, după ceea ce ea a văzut, dar, era expresia luxului și a bunului gust, o sală de spectacol, nu — se corectă ea, o trusă de spectacol, poate pentru absența Madame St. Clair. Orice gând îi zbură din minte când se văzu într-una din oglinzile din perete. Reflectarea ei făcea mai mult decât orice altceva s-o țină bine. Era murdară din cap până-n călcâie, părul ei lung și nepieptănat îi atârna pe lângă față, și fața ! Era lipsită total de culoare și ochii-i arătau ca două găuri arse într-o pătură, iar zgârietura de pe tâmplă și de pe obraz era de un roșu care amenința să se schimbe în toate culorile curcubeului. Nici o priveliște încântătoare ! S-a strâmbat la propria imagine, apoi a intrat în apa caldă, gândind că poate ar fi mai bine să rămână aici până-și va putea arăta iar obișnuita ei figură întregii lumi.

Era problema reparației mașinii ei și a timpului cât va lua toată această operațiune.

Liz simţea cum respiră — nimic legat de căldura apei din baie. Își stropi fruntea cu puţină apă, realizând cu veselie că maşina ei putea fi reparată.

Probabil era un întreg scenariu, aşa că putea rămâne eşuată aici toată vacanţa — dar, nu era cel mai înspăimântător gând până la urmă. Era conştientă de o caldă, comodă letargie aşternută peste ea, relaxându-şi fiecare muşchi, în apa caldă. Doctoriile medicului — ar trebui să iasă din baie înainte ca Jean-Marc să aibă şansa să o scoată goală de acolo, asta era ultimul lucru care dorea să i se întâmple. Deja nu-şi mai controla bine mişcările mâinilor, prosopul era prea mare, prea pufos şi i-a alunecat din mână, fără să-l mai poată ridica. S-a îmbrăcat cu cămaşa de noapte pe pielea udă şi s-a urcat în pat.

Ham şi Louis i-au făcut o vizită imediat ce reuşise să se strecoare între cearşafuri, Louis rămas în pijamaua sa brodată cu alb şi Ham în pijamaua lui de bumbac, în dungi.

— Jean-Marc a spus că e bine. Ham era evident vrăjit de farmecul lui St. Clair. Era suficient să-i pronunţe numele şi ochii lui străluceau deja de devoţiune... A spus că te-a convins să mai stai. Şi i-a telefonat mamei. E un scump, Liz, n-a suflat o vorbă despre accident, iar eu l-am rugat să-i zică mamei că am adormit imediat, ştii cum e ea.

A pus tot felul de întrebări, şi până să afli tu eu aş fi trântit-o.

Louis stătea timid în penumbră până când Ham i-a dat furios încuviinţarea şi un brânciuleţ. El se îndreptă cu un suspin şi avansă, să poată pune o mână mică pe obrazul ei, înainte să consulte o bucăţică de hârtie mototolită, citind de pe ea cu glas tare.

— Mă bucur că rămâi, Madame Liz, şi voi încerca să te fac fericită. Liz aşteptă în continuare, însă nu mai urmă nimic. Louis şi-a pregătit micul său discurs din care Liz nu va mai auzi nimic până ce el nu-l va mai repeta o dată.

Băieţii au plecat şi următorul ei vizitator a fost Jean-Marc, cu un castronel de ciocolată. Nu arăta deloc incomodat şi fără să întrebe, se aşeză pe marginea patului.

— Liz, va trebui să mă ierţi, dar am crezut că acţionez în interesul tău. Ai refuzat să-mi dai numărul de telefon al soţului tău, şi te-ai purtat ciudat. Am crezul că există posibilitatea să vă fi certat sau chiar despărţit, aşa încât l-am întrebat pe Ham dacă ştie ceva.

— Şi Ham ţi-a spus ?

— Că a murit acum trei ani, da.

— Oricine poate obţine orice informaţie de la Ham, zise ridicând din umeri, de-asta n-a vrut să vorbească cu mama lui la telefon. Are o limbă neastâmpărată. Dar nu trebuie să te scuzi, totul s-a întâmplat de mult, aşa

că acum nu mai plâng peste tot. De fapt a fost un pic de sfidare. M-am obişnuit să fiu — ceea ce se numeşte o văduvă, spuse după ce-a băut ciocolata din bol, închizând ochii. Aş vrea să dorm acum, dacă crezi că orice întrebare personală viitoare poate să aştepte până mâine. Şi mâine cu siguranţă mă voi simţi mai bine, sper. Destul de bine, să-ţi spun să-ţi vezi de treburile tale. Dar nu te lăsa impresionat. O femeie măritată, una despărţită sau văduvă, nu prezintă mare diferenţă între ele, jocul lor este cinstit. Asta-i unul din lucrurile pe care le-am învăţat.

Asta poate n-a mai spus-o niciodată cu glas tare, nu putea fi sigură. Jean-Marc n-a spus nimic şi n-a aşteptat replică, s-a întins aproape peste ea şi degetele lui i-au atins urechea.

— Ştiai că ai pierdut un cercel ?

Asta a făcut-o să sară în sus, luptând cu stupoare împotriva tratamentului căruia a fost supusă.

— Cercelul meu ? O nu, mâna sa s-a ridicat iute la urechea stângă, unde micul trandafir Tudor cu o singură perlă în mijloc era acolo, dar în urechea dreaptă nu era nimic, cu excepţia unei dâre mici şi dureroase unde toarta cercelului se răsucise. Trebuie să-l găsesc, se luptă ea să se ridice din cearşafurile în care se încurcase. Probabil este în baie, prins în prosop...

— Căzut pe podeaua maşinii sau lângă pom, a sugerat el, chiar alunecat de-a lungul drumului. Nu Liz, nu-l poţi căuta acum în noapte, când eşti sedată. Culcă-te la loc. Mâinile lui au apucat-o ferm de umeri, împingând-o înapoi pe pernă şi ea nu se putu lupta cu el.

— Du-te la dracu, spuse apucată de furie, neputincioasă şi necăjită.

— La dracu, Liz ? ea abia putu să-i vadă faţa prin părul răvăşit, dar putea să audă suferinţa din glasul lui. Am fost acolo, *mignone*, şi nu mi-aş trimite nici cel mai mare duşman în locul acela. Culcă-te, vom căuta mâine, şi deodată, Bev era cu ea, ţinând-o în braţe şi apăsând-o de pieptul lui, ştergându-i lacrimile cu o batistă care mirosea a colonie ciudată, şi ea s-a liniştit la pieptul lui. Totul acum va fi bine.

— A trecut atât de mult timp, i-a spus ea trist, şi-a simţit gura lui pe a ei, şi s-a lăsat condusă într-o întunecată neştiinţă.

CAPITOLUL II

Ceva ca o erupție vulcanică o trezi pe Liz, care-și deschise o jumătate de ochi, să-l vadă mai întâi pe Louis, închizând cu grijă ușa dormitorului și apoi când ea-și ridică capul pe gâtu-i anchilozat, dădu cu ochii de Ham, stând lângă fereastră și luptându-se cu jaluzelele obloanelor.

— Nu puteți face nimic în liniște ? se plânse ea după multe mormăieli, faci zgomot cât un cutremur de pământ ! Nu-i de mirare că mama ta e cu nervii zdruncinați !

— Regret, Liz, zise Ham venind lângă ea, exagerând până lângă pat un mers în vârful picioarelor, în timp ce ea-l privea fix și cruciș.

— E prea târziu pentru asta, răul s-a comis deja, m-ați trezit. Amândoi băieții și-au strâns prosoapele în jurul gâturilor și ea se trezi de-a binelea... Unde plecați ? întrebă certăreț. Nu-mi spuneți dacă nu vreți, lăsați-mă să mă îngrijorez ! Ochii ei au alunecat spre Louis care-și făcea o plăcere din a sta deoparte. Bonjour Louis, comment ça-va ? Fața lui Louis se lumină deodată, și el începu să se încurce în explicații, esența lu-

crurilor era că el împrumutase pentru Ham o bicicletă şi tocmai plecau la Villiers, unde era o piscină şi un instructor care urma să le dea lecţii. Termină de vorbit în limba engleză, o altă lecţie.

— Sunt foarte fericit şi sper să te simţi mai bine, spuse bâlbâind, în timp ce Ham se repezi să spună

— Noi ne-am trezit de câteva ceasuri şi am fost până jos la fermă, şi am mâncat şi-am făcu de toate. E ruşine că nu poţi veni cu noi, Louis spune că ai fi putut lua bicicleta Berthei, dar Jean-Marc a spus că vine doctorul, aşa că tu nu vei putea merge.

— Grrr ! îi arătă Liz dinţii. După câte-am păţit ieri, astăzi nu mă mai mişc mai mult de câţiva metri în jur, de fapt, nu cred că mă voi mişca deloc. Deveni serioasă. Maşina mea, Ham — şi după cercelul meu, te-ai uitat ?

— Îhî, încuviinţă Ham. M-am dus înainte şi înapoi pe drum, dar nu l-am putut găsi, Louis a spus că după ce ne întoarcem de la piscină o să ieşim cu detectorul lui de metale, şi vom mai încerca o dată. N-am putut să ne uităm în maşină pentru că Jean-Marc a tractat-o de-acolo, şi-a spus că priveliştea ei ar putea să te isterizeze. A târât şi pomul de acolo... Bine, îl apucă pe Louis de braţ, trebuie să plecăm acum, ne vedem la prânz ! — şi-au lăsat-o singură pe Liz, întrebându-se

ce-a făcut să merite așa un comportament cavaleresc. Nici o grijă în privința sănătății ei — Ham nici măcar n-a întrebat-o cum a dormit !

Scurtul drum până la baie a făcut-o să-și piardă suflul și era bucuroasă să-și adune gândurile stând pe scaun, închizând ochii până să-și clarifice gândurile — dar asta avea ceva legătură cu cucuiul din capul ei. Erau probabil efectele secundare ale doctoriei, și vor trece după un duș rece, în timpul căruia-și va spăla și părul de frunze moarte și mușchiul pe care le-a cules în el. Liz și-a scos o pereche de blugi curați și o bluză curată cu mânecă scurtă împreună cu niște lenjerie curată, nu numai în beneficiul doctorului, dar și pentru înfumurarea personală.

Arăta bine și era conștientă de asta, dar avea și afectări, în fapt toate aceste trăsături frumoase i-au adus o mulțime de neplăceri în ultimii trei ani, timp în care a făcut totul ca să le depășească. Își adună părul încă ud într-o coadă de cal și se privi foarte atent în oglinda măsuței de toaletă pentru a vedea clar urmele șifonăturilor de cu o zi mai devreme — însă oglinda-i înșelă așteptările — fața-i era albă ca hârtia și privirea speriată ca după o bătălie și cu o mișcare disperată-și desfăcu la iuțeală părul și-și acoperi cu el zgârietura de pe frunte. Încuviință cu satisfac-

ție rezultatul. Păru-i acoperise foarte bine și rana și mai atenuase puțin și paloarea. Se apucă să-și caute ochelarii de soare cu care urma să-și desăvârșească camuflajul. Abia-și pusese în picioare o pereche de papuci moi, când s-a auzit o bătaie în ușă și abia s-a întors, când, Jean-Marc intră cu o tavă.

— Bună dimineața, Liz, zise măsurând-o din cap până în picioare apreciativ, cu privirea-i cenușie... Nu-mi pasă de impresia artistică, cred, dar nu-ți văd ochii și nu știu ce gândești. Chiar sunt necesari ?

— Foarte necesari, și i-a ridicat pentru o clipă pentru a-i arăta obrajii supți și i-a trântit la loc rapid. El n-a putut să vadă ce gândea ea, dacă era bine. Omul ăsta a văzut prea multe, gândi ea, ochii lui îi sfredeleau mintea. Se întoarse spre măsuța de toaletă și atinse un un deget solitarul cercel de pe tava de cristal.

— Băieții nu l-au găsit pe celălalt, și nu-și putu ascunde suferința din glas. S-a uitat cineva în mașină ? Pentru că eu m-am uitat în baie și în prosoapele pe care le-am folosit și nu-i acolo.

— Este important pentru tine ?

— Da, foarte ! N-a găsit curajul pentru a-i explica de ce. Nu putea spune oamenilor străini că amintirile ei erau și așa puține. Cer-

ceii i-a dat Bev. Când s-au dus împreună să cumpere un inel de logodnă. Nimic scump, pentru că Bev n-avea atâția bani, și ea a preferat apele verzi ale peridotului în locul micului diamant, care era tot ce putea el oferi. Cerceii au fost cumpărați cu echivalentul sumei pe care o putea oferi el, și ea i-a tezaurizat, împreună cu ceasul lui.

O briză rece a suflat printre jaluzele făcându-i pe brațe pielea găinii, amintindu-i de Bev și de dealurile pe care le colindau împreună pe vânt. În spatele ochelarilor de soare, revăzu acele aripi, fâlfâirea lor, și apoi spirala amețitoare descrisă de planorul agățat, căzând alături, la picioarele ei, o zdrobită și zdrențuită pasăre albastră, și Bev zdrobit odată cu ea, ceasul său fiind tot ce-a supraviețuit. Ea i-a înlocuit brățara metalică cu o curea de piele și-l poartă tot timpul. Mult prea mare pentru o femeie, bineînțeles, era însă o amintire.

L-a văzut pe Jean-Marc cu ochii ațintiți pe degetele ei, alunecând pe suprafața mare a ceasului și forțându-se să-și rețină un zâmbet — ce expresie aveau ochii ei nu mai conta, el nu putea să-i vadă.

— Bleaga de mine, am uitat să potrivesc ceasul când am ajuns în Franța. Acum cred că e târziu. Tocmai voiam să cobor, să găsesc o cafea franțuzească, adevărată. Cea

pe care am băut-o ieri dimineață la Pont Audemar a fost dezamăgitoare, sporovăi ea mai departe ; se auzea, dar nu se putea opri. Ham a zis că vine doctorul, dar nu-i nevoie, știi, sunt sănătoasă.

— Nici nu mă îndoiesc. Jean-Marc luă tava de pe masă. Hai să-ți bei cafeaua, Liz, am adus un bol în plus pentru cazul când mă inviți și pe mine.

— Bineînțeles, spuse Liz, scuturându-se de amintiri. Voi fi bucuroasă de companie. Ham mi-a spus deja că n-au putut căuta prin mașină pentru că tu ai tractat-o de acolo. Era ceva care să mă isterizeze dacă o vedeam ?

— Totdeauna e la fel când cineva bușește o mașină, zise el după ce ridică din umeri cu un gest aproape firesc, stricăciunea, continuă el, totdeauna pare mai mare decât în realitate. Mi-amintesc când am pățit-o eu prima dată — era mașina tatei, unul din vechile Citroën-uri, aproape nou în același timp, și eu mă uitam la el întrebându-mă cum va mai fi posibil să meargă vreodată. Și-a ta e la fel, o mulțime de stricăciuni superficiale, însă nimic care să nu poată fi reparat. Mecanicul meu s-a uitat la ea și crede că va fi gata în două săptămâni sau mai puțin, dacă poate avea piesele repede.

— Două săptămâni ! Liz luă o înghițitură de cafea. Dar nu pot...

— Care-i perioada de timp cu care ai fost de acord să rămâi, când am vorbit aseară ? i-a amintit el. Sau erai atât de sedată că nu-ți mai amintești ? Băieții au făcut planuri ca să te distreze — numai pentru după-amieze, bineînțeles, și-i alunecă unul dintre zâmbetele care rup inimile. Diminețile vor fi afectate înotului. Când se impune alegerea între un instructor musculos de înot și tine, mă tem că va trebui să accepți locul doi. Ești pasionată de castele ? Asta-i stârni lui Liz simțul ridicolului și-și stăpâni cu greu râsul.

— Nu prea, a admis ea. Am vizitat Chambord, despre care cred că e fantastic — mai mult pe acoperiș decât casa propriu-zisă, dacă înțelegi ce vreau să spun, dar după asta am fost la Versailles și m-am întors cu o indigestie acută.

— Un pic prea înzorzonat pentru gustul tău ? Nu-i nimic, castelele în zona asta sunt puțin mai austere...

— Credeam... îl întrerupse ea. Nu-i nici un motiv real să aștept repararea mașinii — câteva zile și voi putea pleca bine cu trenul.

— O, nu. Trebuie să te ții de partea ta de promisiune — două săptămâni și nu vom vizita numai castele. Într-o seară, săptămâna viitoare, mă vei însoți la petrecerea zilei de naștere a lui Marie-France — o chestie mare

la hotelul din Villiers, suntem cu toții invitați.

Liz rămase tăcută , ea n-a zis nu, și-a înfipt ochelarii mai tare pe nas și-a schimbat vorba.

— Ham ,și Louis par să se simtă foarte bine împreună, nu-i așa ? Cred că este minunat, considerând faptul că nu-și vorbesc limba unul altuia, nu-i așa ? Și vârsta, la vârsta asta unii băieți fac necazuri, dar fiul tău nu se supără când Ham preia conducerea.

— Fiul meu ? Jean-Marc a zâmbit strâmb. Ai înțeles pe dos, *petite*. Cum se spune în State, ai încurcat ițele. Doamna St. Claire care trăiește la Paris nu este soția mea, este mama mea vitregă și Louis este fratele meu vitreg !

Nu era singurul căruia-i săriră sprâncenele de mirare. Liz își reaminti flirtul Mariei-France, și-i căzură colțurile gurii la gândul serii prevăzute pentru sărbătorirea Mariei-France și la cel că a fost folosită.

— Și ești cumva din întâmplare fermier ? Nasul său fremăta cu repeziciune. Acela pe care domnișoara Debret preferă să-l ia de soț decât să se facă soră ? Da, părea să se rușineze, de aceea vrei să fii cu mine la petrecerea zilei ei de naștere ? întrebă Liz cu o răceală arctică. *Monsieur*, nu-mi place să fiu fo-

losită în felul acesta, nici nu sunt în Franța pentru a vă salva de rezultatul flirtului dumneavoastră, şi răceala dispăru când se simți înfierbântată. Deşi voi sta aici pentru o vreme — nu-mi place să nu-mi respect promisiunea pe care ai făcut-o în numele meu copiilor — eu nu voi merge la nici o petrecere de zi de naştere. Căldură creştea şi ea decisese să fie politicoasă. Dacă te bagi singur în necaz pentru că te încurajează o adolescentă, n-ai decât să ieşi de acolo tot singur. N-am să te ajut ! Am destule probleme fără să le înmulțesc cu ale tale.

— Şi, draga mea Madame, Jean-Marc se dădu pe spate în scaun și-i copie exact tonul înfumurat. Eu nu reclam nici un ajutor pentru o problemă cu o adolescentă — aş putea să mă descurc cu o jumătate de duzină şi asta cu o mână legată la spate, dar îmi pasă dacă oamenii suferă, mai ales cineva atât de vulnerabil şi de tânăr ca Marie-France.

— Atunci de ce ? izbucni Liz. De ce n-ai început procesul de descurajare mai devreme dacă eşti aşa de bun la asta — ori mândria ta avea nevoie de-o fată leşinată la picioare ? Arăți cam de treizeci şi cinci de ani, destul de bătrân după părerea mea, ca să recunoşti semnele — probabil te-ai şi culcat...

— Stupid, era iritat ca şi ea. Eu n-am recunoscut semnele, cum zici tu. Bineînţeles, că nu m-am uitat după ele. Pentru mine ea a fost totdeauna un copil, nu m-am gândit la ea în nici un fel — asta-i, până seara trecută, când s-a invitat singură la cină şi-a defilat îmbrăcată în acea rochie de casă oribilă. Acum vreau să o cobor încet şi n-o pot face bine decât dacă sunt într-adevăr interesat de altcineva. Dacă rămân liber, mica ei infatuare poate deveni prea mare ca s-o mai poată stăpâni, şi-i destul de răsfăţată şi de tare de cap să facă o idioțenie. Ai văzut-o cum era aseară și asta fără să fie încurajată de mine.

Liz a deschis gura să-i dea o replică usturătoare, dar a închis-o cu viteză. Ce se întâmpla cu ea ? Pe undeva-i displăcea să fie amestecată în treburile altuia, şi pe de altă parte o pândea altă emoție, una ascuțită, sentimentul că vrea să rănească — niciodată până atunci n-a dorit să facă pe cineva să sufere. Știa prea multe despre durere și cum s-o provoci altuia. Ea-și aminti frânturi de când fusese profesoară într-o școală particulară pentru fiice de piloți — când o fetiță precoce, de şaisprezece ani, a făcut avansuri unui bărbat care făcea parte din personalul școlii. Ea-şi aminti că omul acela a plecat numai după un trimestru, bărbat însurat și

cu copii, a preferat să rămână fără slujbă, decât să fie implicat într-o chestie de sex cu clasa a şasea. Liz a chicotit când i-a povestit lui Bev, însă n-a râs, i-a fost milă de bietul bărbat.

— Dracul în persoană, spusese Bev. N-a avut nici o şansă. Nici un bărbat n-are în faţa unei fetiţe hotărâte, apoi se strâmbă la ea. Uită-te la mine, eu sunt exemplul tipic de victimă, încătuşat de o femeie hotărâtă. M-ai prins când eram prea tânăr să ştiu să mă apăr.

— Şi cât de bătrân trebuia să fii ? îl întrebase ea, şi Bev, râzând, i-a zis :

— Nouăsprezece !

Ea-şi izgoni amintirile şi în prezent Jean-Marc o privea cu un zâmbet zeflemitor în colţul gurii, nu atât pentru ea, cât pentru sine.

— Regret, spuse ea mai mult mormăit. n-am fost prea caritabilă, aşa-i ? Am fost profesoară într-o şcoală de fete destul de mult timp ca să ştiu mai bine, decât să dau toată vina pe tine.

— Predai !

— Nu, acum nu ! o umbră-i trecu peste faţă, am renunţat acum vreo optsprezece luni, ca să lucrez acasă, ca traducător. Atmosfera între ei părea că se mai limpezise, mai ales că era jenată. Ştiam o franceză solidă — dar.

te rog, nu-mi cere să vorbesc, după optsprezece luni de întrerupere — nu cred că voi putea trece nici măcar de nivelul începătorilor ! Își adună repede gândurile. Bineînțeles că voi veni la petrecere, și voi consimți o mică conversație în franceză, numai dacă mă vei ține de mână. Asta vei face, nu-i așa ? Engleza ta este foarte bună.

— Trebuie să fie, încuviință Jean-Marc, am călătorit mult în străinătate, trei ani în State și șapte în Anglia, studiind alte metode de a face fermă și de încrucișarea animalelor.

— Nu-i de mirare că ești așa de bun. Și mica neînțelegere a fost dată uitării și ea-l asculta povestind despre oameni și locuri — date despre fermele de porci din Sussex lăudate pentru igiena din crescătorii, despre experimentele cu plantele care ascultau muzică instrumentală și despre răspunsurile monosilabice ale păstorilor din Northumbria care refuzau orice modernizare în stâne, așa încât oile lor nu puteau merge pe căi mai bune. Și încet Liz își regăsi sentimentul de siguranță și gândi despre el că este un prieten mai în vârstă, nu destul de bătrân sau prieten ca să-i vorbească despre problemele personale, dar mare parte din rezerva ei nativă a dispărut și s-a surprins râzând, ceea ce nu

prea i se mai întâmplase de la moartea lui Bev.

Doctorul veni şi constată dezamăgit că vătămăturile ei au fost minore şi ea se gândi că el avea servieta plină cu comoţii şi era regretabil că ea nu-i putea servi una şi la prânz, când s-au întors cei doi băieţi, ea s-a alăturat lor şi lui Jean-Marc în bucătărie, unde au mâncat o omletă superbă servită cu multă şuncă şi cu baghete proaspete şi tot untul pe care-l putea dori şi apoi o felie de tartă cu mere, care-a făcut-o să-i lase gura apă numai când a mirosit-o.

După masă Ham şi Louis şi-au făcut de lucru cu detectorul de metale al lui Loüis şi Ham, cu părul său roşu răzvrătit din toate firele şi cu ochii săi albaştri, scânteind cu anticipaţie de plăcerea de-a descoperi de mult abandonate comori îngropate, şi ea se oferi să-i ajute, mergând în jurul a ceea ce gândise că era spatele casei, numai că se dovedi a fi faţa ei.

Aici, la uşa principală, erau nişte trepte care coborau într-o curbă graţioasă care închidea un lac în miniatură, şi Liz tocmai se aplecase peste marginea lui ca să vadă dacă conţine ceva peşti în apă, când a venit Jean-Marc să-i ţină companie.

— Gândeam că toţi fermierii duc vieţi foarte ocupate, fără timp de lenevealâ, sau

tu ești tipul de gentleman fermier, care are un angajat care în realitate face toate treburile, iar tu stai în spate și culegi profiturile ?

— Deloc, spuse, numai când avem vizitatori, îmi ofer această după-amiază liberă, asta-i tot. Mâine dimineață o voi lua din greu ca de obicei.

În spatele lentilelor întunecate, ea-l examină, înalt și svelt și cu o lărgime a umerilor care o făcu să se gândească la forță.

Soarele scânteia în părul său întunecat, întins acum, dar ea știa că dacă-l ciufulea, ar fi arătat la fel de ondulat ca al lui Louis. Și avea ceva din șicul francez — pantalonii săi negri, cu dunga ca o lamă de cuțit, albul scânteietor al cămășii sale descheiate la gât și cravata de mătase desfăcută în jurul gâtului său bronzat. În vacanță, Bev a preferat ținuta sport și părul lui nu fusese niciodată așezat.

Brusc, Liz se întoarse de la el ca să mai privească o dată în apă. N-ajuta la nimic să și-l păstreze așa în amintire pe Bev. El s-a dus și nici un noian de amintiri nu-l va putea aduce înapoi. Marcie îi spusese că trebuie să uite, dar să uiți este atât de greu când răceala singurătății nu se umple decât cu amintiri. Îl auzi pe Jean-Marc repetând o întrebare pe care ea a trebuit s-o ocolească.

— Spune-mi, Liz, ție-ți place casa noastră ? Poate pentru că el spunea casă și nu cămin, sau poate din pricina tonului. Ea-și ridică capul din contemplarea lacului spre fațada casei cu rândurile ei de ferestre înalte și cu acoperișul de ardezie.

— Este foarte impozantă, răspunse ea colorat, și pentru că simțea că sunt necesare alte comentarii Ferestrele pot fi vopsite din nou, probabil vara fiind atât de cald, te distrezi cu vopsitul. Acum nu-i plăcea. Grădina asta-i bună, lăcușorul și mai departe un ceas solar și o bancă, între niște pomi, dar casa nu ! Pentru că asta era — o casă, nu un cămin. Ea trecuse prin mai multe camere în drum spre masă, amintindu-și de salon : era prea încărcat și-i amintea de Versailles ; sufrageria, linia încărcată a mobilei de mahon bine lustruită, în stil Empire, acestea două și salonul cu scaunele și cu paravanul șemineului cu tapițerie brodată. Liz se aștepta să găsească o frânghie care să țină vizitatorii la distanță și anunțuri care să te invite să păstrezi drumul și să nu staționezi în fiecare din apartamente.

— A, deci nu-ți place ! Jean-Marc părea încântat, nu rănit. Mâine dimineață, dacă te simți în stare să mergi o milă, am să-ți arăt ceva mai bun. În fine, sper să gândești că e mai bun.

— Ce este ?

— Aşteaptă până mâine, şi-i zâmbi cu zâmbetul său ruinător de inimi. Fii răbdătoare.

Remorca din drum nu conţinea cercelul ei. Ham şi Louis au dezgropat câteva centime, o monedă de un franc, un nasture de cositor şi câteva balamale mici şi ruginite, dar ei au fost recompensaţi şi s-au simţit bine, aşa încât au stins cina când s-a servit seara în sufragerie, în timp ce-şi povesteau aventurile cu glas tare încât au făcut-o pe Liz să-şi astupe urechile cu mâinile, aşteptând să se spargă ceva sau să zboare castronul cu supă, care era deja în primejdie.

După masă Ham a informat-o că el şi Louis vor duce vasele la bucătărie şi tocmai era în mijlocul unei descrieri grafice a încărcării unui troliu când sună telefonul şi Jean-Marc l-a trimis să răspundă.

Două minute mai târziu era înapoi, cu faţa roşie şi cu ruşinea-n ochii săi albaştri.

— Mama vrea să vorbească cu tine Liz, şi-a prins-o de rochie. N-am vrut să-i spun. Am încercat să n-o fac, dar ea a pus tot felul de întrebări şi eu m-am ameţit... Mi-a scăpat.

— Las-o baltă, Liz l-a ciufulit în trecere, dar nu se simţea atât de bine pe cât lăsa să pară. Nu se plăceau. Marcie era o femeie

scundă dar ce-i lipsea în înălţime avea în ferocitate şi pe deasupra mai avea şi un complex matern.

— Ce mi-a spus Ham ? Vocea lui Marcie suna plin, iar pentru o secundă Liz îşi dori să nu fi pus niciodată piciorul în Anglia, dar vocea sa era calmă.

— Ce i-ai făcut copilului meu ?

— L-am scuturat puţin, asta-i tot. N-are nici o zgârietură, îţi dau cuvântul meu.

— Ham spunea că ai intrat într-un pom !

— Aşa am făcut, dar Ham n-are nimic. Eu am fost singura vătămată.

— Nu cumva o spui doar ? Mâine trebuia să mă internez în spital, dar nu mă mai duc. Am să vin acolo glonţ şi am să-ţi dau puţină minte de la mine !

— Nu-i rănit ! Liz nu putea să ţipe. Eu am fost cea rănită — aproape mi-am împrăştiat capul — am avut nevoie de medic. Eu ! Nu preţiosu-ţi fiu !

— Atunci e bine ! şi-a schimbat vorba. O voce plăcută de bărbat m-a sunat aseară, spunea că este fratele lui Louis, cum arată ?

— De zece ani, slab, brunet şi alintat şi-a rânjit diavoleşte ca şi când ar fi admirat un faun aşezat pe o plintă pe perete.

— Nu băiatul, o certă Marcie, bărbatul acela care-a sunat să-mi spună că aţi ajuns.

Avea o voce minunată şi chiar sexy. E însurat ?

— Nu, se cocoşă Liz pe telefon, şi dragă mătuşă Marcie, aici este îngrijorata ochi albaştri care-ţi cere sfatul. M-a dus în braţe până sus în dormitor, crezi că-i semn rău pentru mine ?, E înalt, brunet şi frumos, în jur de treizeci şi cinci de ani, necăsătorit. Crezi că trebuie să mă îngrijorez ?

— Apucă-l ! o sfătui scurt Marcie. Are o voce trăznet. Te sun mâine de pe patul meu de suferinţă dacă voi putea. Acum pa-pa-pa.

— Nu închide încă ! aproape strigă Liz. Nu înţelegi ? Am rămas aici boabe ! maşina mea e şifonată ca o coală de hârtie şi-mi trebuie două săptămâni ca s-o repar. Replica sorei ei a fost scurtă şi concisă.

— Bine. Şi-a-nchis, lăsând-o pe Liz să se smiorcăie cu plasticul ăla mort în mână.

Era tare îmbujorată când s-a reîntors în sufragerie şi şi-a reluat locul uitându-se fix la nepotul ei care-o privea zâmbindu-i.

— Totul este în ordine acum ? întrebă el cu nevinovăţie.

Liz şi-a revenit din încruntare şi-a mulţumit cerului, pentru ochelarii de soare.

— Chiar trebuia să-i spui ? l-a mustrat ea cu blândeţe.

— Mi-a scăpat odată cu celelalte, mârâi Ham a explicaţie. Traversând Pont de Tan-

carville, trecând pe roşu, pierzând drumul de la Angers. I-am spus că am pierdut o grămadă de timp pe drum.

— Pierdut este într-adevăr cuvântul potrivit, admise Liz.

— Ham, după câte constat, nu eşti deloc un înger păzitor, eşti geniu al răului. Avignon... începuse să spună că-i pare îndepărtată plecarea din Southampton, dar Louis a întrerupt-o într-o franceză fluidă.

— Trebuie să rămâneţi aici, doamnă Liz, în Avignon va fi foarte cald şi neconfortabil, n-o să vă placă. Este mult mai frumos aici şi avem multe locuri minunate să vă arătăm. Ham a întocmit o listă şi eu am găsit toate ghidurile turistice. Am plănuit câte o mică excursie pentru fiecare zi, şi dacă Jean-Marc nu ne poate lua, vom călători cu autobuzul. Mie-mi place autobuzul, adăugă melancolic. Şi Berthe ne va da de mâncare într-un coşuleţ şi vom mânca la iarbă verde. Îmi plac şi astea la fel de mult.

— *Tais toi, mon brave!* Asta a fost Jean-Marc, făcând pe fratele mai mare şi apoi a urmat un schimb între cei doi, atât de repede, încât Liz a înţeles un cuvânt din douăzeci, dar în sfârşit, Louis se uita mai puţin fix.

— Ai înţeles, Liz ? şi cum ea scutură din cap, Jean-Marc a mormăit. Nici n-aş fi cre-

zut că poți, am vorbit în dialectul local, ne vine mai ușor. I-am spus lui Louis că vei sta în cele din urmă două săptămâni și că te voi duce eu să vizitezi castele când voi putea și că sâmbătă seara vom merge cu toții la serbarea zilei de naștere a Mariei-France.

— Aș putea să îmbrac kilt-ul pentru asta, spuse Ham cu o privire strălucitoare. El se și văzu în costumul din ținutul muntos și cu geanta sa de piele de peste fustă, cu șosete lungi tricotate și cu un pumnal de jucărie la jartieră, împachetate toate în fundul geamantanului său. Asta a pus-o pe gânduri pe Liz, cu ce să se îmbrace ea, și-n minte precis răscolea în propria valiză, care nu conținea prea multe lucruri potrivite pentru ocazii.

Petrecerile franțuzești le știa, tind să fie afaceri prestigioase, toată lumea îmbrăcând ce are mai bun — și ce avea ea mai bun era o rochie tricotată, albă, cu cordon din piele aurită, pe care-a aruncat-o în valiză în ultima clipă, însă altceva n-avea și nici nu-și putea permite să cheltuiască pentru a-și lua ceva mai bun. Jean-Marc parcă i-ar fi citit gândurile.

— Dacă n-ai nimic potrivit de îmbrăcat, pot să te duc cu mașina la Angers mâine și-ai putea să te uiți prin magazine, a sugerat, dar ea a scuturat din cap.

— Sunt în vacanță, nu în călătorie de afaceri, spuse ferm.

— Dar, a pironit-o el cu privirea, socotește banii pe care-i economisești stând aici, ai putea folosi banii economisiți pentru hotel...

— Ăsta-i genul de remarcă care mă face cu adevărat să am maniere proaste, o trânti ea scurt. Dacă ajungi să amintești lucruri ca ăsta nu voi ezita nici o clipă să-ți plătesc pentru găzduire ! Ea-i privi sprâncenele care ajunseseră o linie dreaptă din pricina încruntării și-i zâmbi senin. Rochia pe care o am va merge, nu este tocmai o rochie de seară, dar nu-ți va fi rușine cu mine, îți promit.

— Rușinea n-are tangență cu asta. Încruntarea lui dispăru la fel de repede cum apăruse și gura i se curbă în zâmbet. Nu-mi va fi niciodată rușine cu tine, Liz.

În mintea ei striga o voce : Pericol, pericol, o tot prevenea și pentru o clipă a fost tentată s-o ignore, dar n-a lăsat-o bunul simț, asta și diversiunea creată de Ham și Louis care-și terminaseră piersicile și iaurtul și începură să zăngăne împreună vasele, în intenția de a curăța cât mai repede masa.

— Ai încredere în ei să facă asta ? Tresăltă Liz ca farfuriile puse una peste alta. Ești foarte optimist. Trebuie să spun că este un porțelan frumos.

— Pot să spargă fiecare piesă, spuse de parcă ar fi sperat ca ei s-o facă. Hai să mergem în salon, Liz, până aranjează ei masa, acolo-i focul făcut, căci seara devine rece. Se întoarse spre băieţi : Jumătate de oră, nu mai mult după ce-aţi curăţat masa şi duceţi totul la bucătărie, i-a avertizat el. Apoi Berthe vă va da ceva cald de băut înainte de baie şi culcare, aşa că spuneţi acum „noapte bună". Liz a fost în admiraţie pentru argument şi pentru docilitatea cu care-au plecat.

— Ai obiceiul să comanzi, zise ea cu o admiraţie lipsită de entuziasm, însoţită de un ton dulce-amărui. Trebuie să-mi dai lecţii despre tehnica ta. Eu am probleme când trebuie să-l culc pe Ham şi nu cred să aibă nici maică-sa mai mult succes.

— Eu am făcut armata, spuse Jean-Marc cu seriozitate şi înainte ca ea să se poată mişca, el s-a aşezat la masă băgându-şi o mână pe sub cotul ei. Hai mai aproape de foc, îţi va fi mai cald. Asta-i necazul cu camerele supradimensionate pe-o parte, te frigi şi pe cealaltă îngheţi, şi aşa cum suntem noi aproape de râu, serile sunt totdeauna umede.

CAPITOLUL III

În salon, Liz evită bancheta pe care fusese întinsă în seara anterioară, aşezându-se într-un fotoliu lângă foc. Jean-Marc îi aprobă alegerea.

— Este teribil de neconfortabilă, aşa-i ? dar este foarte solidă. Satinul se taie mereu, şi cum îţi spuneam, este umplută cu păr de cal, adăugă el, şi-apoi. Vrei să aştepţi ? Trebuie să fac cafeaua.

— Bineînţeles, îi răspunse ea rece, compunându-şi o mutră indiferentă Nu-mi este deloc somn.

— Bine, zise el ieşind din cameră, vorbim când mă întorc.

— Abia aştept, era un răspuns dulce şi nesincer, însă el nu l-a auzit. Liz şi-a concentrat atenţia asupra picturilor în ulei din ramele lor aurite, cele mai multe, portrete întunecate, dar deasupra căminului era o gigantică pictură a unei bătălii şi ea s-a surprins numărând nouraşii de fum care ieşeau pe gurile tunurilor. În prim plan era Napoleon pe o caricatură de cal. direcţionând operaţi-

unile — şi-şi aminti gluma lui Bev pe seama împăratului, că precis a fost un copil nelegitim care-a dezvoltat un complex de inferioritate gigantic.

Jean-Marc se întoarse cu tava şi cu un zâmbet trist în colţul gurii. Puse tava încărcată jos. se aşeză într-un scaun în partea cealaltă a focului — şi următoarele lui cuvinte au trezit-o la realitate.

— Sora ta, mama lui Ham, nu-i simpatică ?

— Nu, nu-i ! trosni ea răspunsul, apoi reveni la el. Cred că e înţelegătoare, gândeşte. Ham este fiul ei şi eu sunt unica ei soră — şi ca să fiu cinstită — gândeşte lumea după copil, nu-l răsfaţă. Cu soţul mereu plecat, ea trebuie să fie şi mamă şi tată pentru Ham, spuse Liz şoptit. Care agravează o deja prea plictisitoare dispoziţie, adăugă ea. Probabil n-am s-aud ultima oară asta. Marcie este un şofer minunat, ea merge repede ca la curse şi spune despre mine că nu gândesc suficient de repede. Acum va avea motiv să triumfe. Ea schimbă repede subiectul urmărindu-l pe Jean-Marc cu ce viteză şi cu ce mişcări sigure turna cafeaua, aproape fascinată de graţia cu care-şi mişca mâinile lungi şi subţiri.

— Nu-i uimitor cum se înțeleg Ham și Louis considerând că nici unul dintre ei nu vorbește limba celuilalt ?

Jean-Marc îi oferi o privire înțelegătoare, gândind că ea vrea să spună lucruri personale. Obligând-o să rămână la subiectul ei sigur.

— Nici unul din ei nu-i complet neștiutor în limba celuilalt, punctă el. Ca orice puști, ei nu duc grijă să nu se facă de râs în fața adulților, iar între ei nu contează. Ham i-a sugerat lui Louis că s-ar putea să vină la el acasă de Crăciun, știai ?

— Mie nu-mi spune nimeni nimic, își scutură Liz capul, nimeni, nimic, spuse caraghios morocănoasă. Dar nu i-ar fi sugerat dacă sora mea nu i-ar fi dat încuviințarea. Sper că a făcut-o, adică, că tu i-ai dat voie să vină, am vrut să spun. Marcie face Crăciunuri foarte frumoase, lui Louis o să-i placă.

— Și tu, Liz, tu participi la aceste Crăciunuri minunate ?

— Participam de obicei, dar știi cum e, să pleci de acasă, să ai cercul tău de prieteni... a terminat lamentabil. Sora sa era o constantă producătoare de bărbați potriviți — atitudinea vioaie a lui Marcie la „este timpul să uiți trecutul și să o iei de la capăt — amintirea petrecerilor unde era mereu în plus, a împins-o să spună Nu-s făcută pentru petreceri, cred.

De aceea mă simt fără elan pentru această petrecere. N-ai putea să te descurci fără mine ? mai degrabă n-aş merge.

— Şi să mă laşi fără protecţia ta... ?

— Protecţie ! sforăi ea încet şi intră în joc. Tu, Jean-Marc, n-ai nevoie de nimeni să te apere, ce-ai spus tu ? ceva despre posibilitatea să te descurci cu o mână legată la spate. Probabil cel mai bine ar fi să stai deoparte şi să priveşti cum Marie-France creşte din tine.

— Are această idee să se mărite, murmură el.

— Aşa am auzit. Multe fete se mărită cu bărbaţi mai în vârstă, am vrut să spun că mai bine laşi timpul să rezolve problema asta. Este cel mai bun tratament pentru boala de care suferă ea. Într-o zi o să-ţi observe părul cărunt.

— Ah ! pretinse el c-a tresărit cu durere... Ai o limbă abominabilă când îi dai frâu liber, Liz, nu-s atât de bătrân, dar mă tem. Într-o zi Marie-France va profita, eu voi fi împins spre altar şi voi rămâne cu o nimfă sexy pentru tot restul vieţii.

— Care nu-i probabil altceva decât meriţi, i-o trânti ea greu.

— Viperă ! râse el amuzat.

— Poate, o întoarse ea cu un zâmbet. Dar cu siguranţă asta e mai bine decât să fii las

— ascunzându-te de o femeie în poalele alteia. Trebuia să te fi grăbit să constați ce se întâmplă, mult mai devreme.

— Dar n-am constatat, încercă el să pară inocent, expresie care nu prindea bine deloc pe fața-i frumoasă și bronzată. Mai mult, părea un satir deprimat.

— Fata și-a imaginat orice, te asigur. Sau putea fi imaginația ta, chicoti ea. O mică gândire plină de dorință. Pretinzând că n-a vrut.

— Nu, n-aș îndrăzni să am șansa, i-a spus el morocănos, dar ochii săi scânteiau cu o veselie nerușinată. Deci trebuie să te am cu mine. Ai spus că vei merge și vreau să te ții de vorbă.

— Probabil am s-o regret, spuse sardonic. N-ai nici o intenție să încerci să flirtezi cu mine, sper, pentru că te-am avertizat...

— Ultimul lucru care-mi trece prin minte, a asigurat-o el.

Liz s-a dus la culcare, încălzită de o băutură fierbinte, lăptoasă și de cele două lingurițe pline cu coniac cu care Jean-Marc a îmbibat-o. A petrecut o zi inactivă și voia să doarmă, gîndurile o țineau însă trează.

Ospitalitatea a fost forțată, în circumstanțe care nu erau sub controlul ei și cel mai bine era să accepte grațios, fără să facă din asta un capăt de țară. Și să păstreze de

altfel această apropiere plină de umor sec pe care tocmai a inventat-o și care părea că merge destul de bine. O dată sau de două ori, când i-a dat lui Jean-Marc un răspuns acru, a crezut că a auzit o asemănare cu vocea lui Marcie în propria-i voce — care nu era un lucru rău. Singurul moment însă când a fost ea însăși, a fost când el i-a propus ca în cazul când cercelul ei nu va fi găsit, o bijuterie pe care o știe el să fie a ei.

Gândul la un înlocuitor i-a șters zâmbetul de pe față și-a respins oferta, dar în cele din urmă n-a explicat de ce. Nu era posibil să spună unui străin că ar fi împrăștiată amintirea. De aceea, cînd se uita la ea, sau atingea bijuteria ieftină, nu și-l mai amintea pe Bev ci pe Jean-Marc St. Clair. Oricum, Ham părea beat de fericire, care era o binecuvântare, și numai pentru un minut și-a dorit să fie de vârsta lui Ham și să aibă felul lui necomplicat de a trata viața — lucrurile ar fi atât de mult simplificate.

Fii atentă, fata mea, s-a autosfătuit în întuneric — și apoi a decis că avertismentul n-a fost necesar, Jean-Marc n-ar face nimic s-o deranjeze, nu atâta timp cât stă în casa lui — în cele din urmă spera că nu. Dar bărbații nu prea par să aibă multă conștiință — de când a devenit văduvă a învățat să nu accepte o ofertă de prietenie din partea unui băr-

bat — prietenia nu era niciodată ceea ce aveau ei în minte de fapt. Ei păreau că se gândesc la interesele ei, distanţa ei şi verticalitatea erau varianta ei personală a lui „vino-ncoace". Clipe ca asta, când ea-şi dorea cu disperare să vorbească cu Bev. El totdeauna a fost deschis şi cinstit, totdeauna, fără ascunzişuri. Jean-Marc era plin de colţuri întunecate, era reversul deschiderii. Acolo iar se gândea la el, întrebându-se când îşi dezvoltase aceste colţuri întunecate, nu s-a născut cu ele. Deliberat şi-a îndreptat gândurile către maşină. Aceasta era detaliul important ; fără el, Avignon, părea prea îndepărtat ca să fie accesibil. Sora ei putea să fie suferindă şi să sune să-i ceară lui Liz să vină la ea, dar era mult mai mult decât atât, ea, Liz, căuta un nou început, şi avea convingerea că dacă-l va găsi, aceasta se va putea întâmpla numai la Avignon, unde a fost atât de fericită. Asta voia ea să-şi amintească cu dragoste, nu o parte de deal verde şi suferinţa care a urmărit-o.

Dimineaţa porni într-o altă zi frumoasă şi trase obloanele ca să vadă florile înrourate. Era încă foarte devreme, dar în casă se putea auzi larma făcută de Ham şi Louis, ocupându-se de treburile lor foarte importante, ca găsirea de plute şi de prosoape. Coborî scara încet, fără zgomot, încălţată cu papucii ei

care erau ușori și moi, când a fost oprită în loc de două urlete ca de război, ce străbăteau coridorul în drum spre bucătărie. Se întoarse și se îmbrăcă în pripă și se încălță, atârnă deoparte bluza denim și pe cea cu care fusese îmbrăcată cu o zi înainte, trăgându-și blugii și un maieu cu mânecă scurtă, aranjându-și părul, ca să-și ascundă tâmpla și punându-și fără entuziasm ochelarii pe nas. Ea și-a dorit să nu fie nevoie să-i poarte, dar vânătaia de pe obraz era acum verde, cu tonuri de albastru, și mai evidentă. Când a ajuns în bucătărie, Ham scotea solemn mici porții de cereale din cutia pe care-o adusese cu el. Cutia suferise din cauză că fuseseră împachetate peste ea lucruri mai grele, dar conținutul părea să fie în stare bună. Liz a zâmbit la vederea eforturilor sale și apoi a devenit severă.

— Nu-i deajuns de rezistentă, îi spuse el.

— De ce te necăjești? îi zâmbi ea strâmb — când ești în Franța trebuie să procedezi ca francezii — mănâncă croissants. Ea ochi coșulețul de pe masă, sunt unele splendide aici — ăsta scurt, spuse arătând unul lung — are umplutură de ciocolată.

— Lui Louis îi plac cerealele mele, și mie, spuse Ham, și bineînțeles vom mânca croissants după aceea, zise flateur. N-am fost prea flămânzi dacă n-am mâncat până acum. Dacă

vezi pe undeva cerealele mele preferate îmi cumperi ? Orice doreşti. Liz acceptă un bol de cafea de la Berthe şi intră într-o discuţie unilaterală cu menajera-bucătăreasă care era dornică de vorbă. Liz ascultă cu atenţie, dialectul era foarte ascuţit vorbit şi suna chiar neplăcut ce vorbeau Jean-Marc şi Louis. Ea a aruncat o privire la îmbrăcămintea Berthei făcută din batist şi dantelă, care-i urca pînă aproape de părul alb, şi-a întrebat-o inspirat „Brittany ?"

— *Mais oui !* S-a gândit Berthe că era evident pentru toată lumea, dar a zâmbit şi s-a lansat într-o pălăvrăgeală. Liz asculta atent, culegând câte o vorbă din când în când acolo unde putea prinde sensul. Jean-Marc a plecat devreme dar se va întoarce să-i ia — o jachetă ar fi potrivită, dimineaţa era încă rece.

— Primeşti instrucţiuni ? Acesta era Jean-Marc, privind peste tot, cu vocea aspră, cămaşă subţire, o jachetă de tweed asortată, mişcându-se fără să facă zgomot cu toate că era încălţat cu cizme. Berthe este consăteancă cu mama — şi-a venit aici când m-am născut eu şi totdeauna a dat ordine.

Liz l-a lăsat în pace şi s-a întors la cafeaua ei şi la micul dejun, sporovăind între timp cu băieţii şi fumând o ţigară la al doilea bol de cafea.

— E timpul să mergem, spuse Jean-Marc şi se ridică întinzându-i o mână pe care ea pretinse că n-o observă. Eşti gata, Liz ? nu-i aşteptăm pe băieţi, ne vor ajunge din urmă cu bicicletele.

Ham şi Louis i-au depăşit pe drum, făcnind că vor fi înapoi la prânz, înainte să înceapă să pedaleze cu furie. îndreptându-se spre orăşelul Villiers.

— Într-un fel, murmură Liz, am prins ideea că nu sunt dorită în călătoria asta.

— Ţi-am spus, râse sardonic Jean-Marc, nu te poţi compara cu instructorul de înot, i-a oferi el o scuză comodă, mai ales cu unul care dă semne de profesionalism. Dar va veni şi timpul tău. Femeile au însemnătatea lor.

Liz privi băieţii care se depăşeau pe rând unul pe celălalt.

— Atâta timp cât sunt sănătoşi... mormăi ea.

— Of, drumul acesta, se încruntă el, este foarte puţin folosit, cea mai mare parte a traficului se face pe drumul celălalt, la capătul acestuia este numai Villiers. Nici măcar nu se pot rătăci.

— Regret, se strâmbă ea, precis mă port ca o cloşcă, dar sora mea are încredere în mine când e vorba de el. Şi-a ieşit aşa o încurcătură. Dacă se întâmplă ceva cu Ham, nu

cred că mai îndrăznesc să mă mai întorc acasă!

Drumul traversa un mic râu și ei i-ar fi plăcut să se oprească dar Jean-Marc a grăbit-o să intre într-o curte pavată, înconjurată de o mulțime de clădiri de fermă bine întreținute și acolo a lăsat-o să aștepte până să iasă din cea mai îndepărtată, dar, bineînțeles că n-a așteptat. Mașina ei era pe undeva pe-aici, era ceea ce venise să vadă și o va găsi.

Totul era liniștit, cu excepția sunetelor animalelor, și a doua ușă pe care a împins-o s-o deschidă, arăta promițător. În obscuritate a zărit un tractor dezmembrat, și gradat, pe măsură ce ochii ei se acomodau cu obscuritatea, a văzut spatele mașinii sale care părea nezgâriată. Nu era atât de rău pînă la urmă. Și-a mers în jurul ei până în față, unde euforia ei de moment a dispărut ca un balon de săpun. Pusă pe rampă, mașina ei ar fi trebuit să aibă nasul în aer, însă acolo nu mai era nas. Acolo era ceva care avea o vagă asemănare cu o mașină, ceva rotund care ieșea în afară acolo unde trebuiau fixate roțile, și asta era doar o privire, parbrize opace — și în afară de asta, nimic. Arăta ca pentru fiare vechi.

— Ți-am spus să mă aștepți, veni vocea lui Jean-Marc din spatele ei, am spus că nu trebuie să te uiți la ea.

Liz s-a uitat în jur cu furia disperării.

— De ce nu trebuia să mă uit ? E-a mea, nu-i așa ? Nu trebuie să mă amestec în funeralii ? Tu te-ai uitat la ea ? Asta-i ce-a făcut copacul tău blestemat. E numai bună de înmormântat, așa că dă-i drumul mai repede. La ce bun să mai încerce cineva s-o cârpească ?

— Nu-i chiar atât de rău pe cât se vede, și-și puse mâna pe umerii ei. Aripi noi, o capotă, un radiator, poate o roată nouă și parbriz nou... nu-i nimic rău cu motorul și n-ai bușit-o prin alte părți...

— Și cât vor dura toate astea? întrebă aproape plângând. Totu-i stricat — stricat ! N-o să ajung niciodată la Avignon ! A fost steaua ei călăzuitoare atât de mult timp — odată ajunsă acolo, va lua totul de la capăt, va înlătura dezordinea din viața sa — să fii un membru al rasei umane din nou, mai degrabă tremurător de frică, incapabil să mai ai încredere în cineva. Crezi că am vrut să vin astfel ? s-a înfuriat ea. N-am vrut, am făcut un serviciu și uite unde m-a adus. S-a smucit, eliberându-se de mâna lui și se lăsă jos pe podeaua rece, scoțându-și ochelarii de soare, și ascunzându-și în mâini fața scăldată-n lacrimi.

Jean-Marc s-a așezat lângă ea și-a tras-o aproape.

— Nicăieri nu-i atât de rău pe cât se vede, îi şopti. Două săptămâni şi va arăta ca nouă, Liz ! A scuturat-o puţin, sunt mult mai multe lucruri rele în viaţă decât o maşină zdrobită.

— Două săptămâni. S-o ţii aici vreo două săptămâni ! Refuză să fie potolită, îşi şterse faţa şi se uită la ea cu vădită neplăcere. Şi trebuie să fiu şi recunoscătoare pentru asta ? Nu va mai rămâne timp să fac tot ce mi-am propus, să merg unde mi-am propus ; aveam nevoie în cele din urmă de trei...

— Ai nevoie de-o cafea, a întrerupt-o insensibil. Hai! Şi-a ridicat-o în picioare şi jumătate sprijinită, jumătate trasă afară în lumina soarelui din curte.

Fără chef, Liz merse cu el, dar s-a oprit scurt, când, după traversarea curţii, a dus-o printr-o poartă dintr-un zid înalt, de-a lungul unei cărări care se oprea în ceea ce părea portalul unei casei particulare. Ea nu voia să întâlnească pe nimeni, nu acum şi s-a îndepărtat de el. N-are nici un sens s-o facă să întâlnească oameni când ea e supărată, nasul îi era roşu şi machiajul ochilor şters cu lacrimi.

— Totul e în ordine, era ca şi când i-ar fi citit gândurile, nu-i nimeni aici. Asta-i ceea ce-ţi spuneam ieri — este adevărata casă a fermei, este goală. Dar aici putem să ne fa-

cem o cafea — electricianul a terminat ieri schimbarea instalației electrice și bineînțeles, este puțină dezordine.

Liz rămase în hol în mijlocul mirosurilor de talaș de lemn și vopsea, toate mirosurile ciudate, mirosuri de curățenie, ale unei case noi, dar așa cum spusese, nu era o casă nouă. Ea rămăsese cu ochii pironiți pe sclipirea zăbrelelor unei balustrade lustruite terminată într-o solidă torsadă a treptelor acoperite.

— Ce este locul acesta ? întrebă ea.

El împinse o ușă deschisă și ea-l urmă într-o bucătărie însorită unde străluceau unelte noi, aranjate în jurul pereților proaspăt vopsiți și o mașină nouă de gătit cu crom și email alb.

— Dieudonné. Jean-Marc găsea lucrurile cu mișcări sigure. Un filtru de cafea, o cutie de cafea, zahăr, a căutat într-un dulap după ceșcuțe de cafea. „Originalul Dieudonné"

Liz s-a întors cu spatele pentru a privi pe fereastră în grădină.

— Foarte frumos, șopti ea, pentru ce este ?

— Este ca să devină căminul meu, al meu și-al lui Louis, spuse simplu. Aici m-am născut și am trăit primii optsprezece ani și aici am intenția să-mi trăiesc restul vieții.

Liz mergea peste podeaua nouă și privea prin fereastră.

— Pare un loc drăguţ, murmură pentru ea. Este cald şi primitor, dar dacă acesta este Dieudonné, ce-i locul acela ? şi arătă un grup de pomi în depărtare, unde se punea din ardezie acoperişul unei case. Jean-Marc a ajuns lîngă ea după ce a oprit filtrul de cafea.

— Asta, spuse pe un ton decolorat, ăsta-i un monstru cu o nesătulă poftă de bani. Liz s-a întors spre el şi i-a privit faţa ca o mască de neplăcere. Aceasta este casa mea şi menţionez că locuiesc aici aproape de munca şi de animalele mele şi de tot ce ştiam când eram puşti şi adolescent. Aici mi-e locul şi mie şi lui Louis. Oricum, el este fiul tatălui meu. Nici unul din noi nu aparţine caricaturii de casă din susul drumului cu tavanele ei pictate şi cu imitaţia de mobilă antică.

El i-a atras atenţia dincolo de grădină unde păşeau vite.

— Vite din Normandia, le privi el mulţumit, descendente ale acelora pe care mama mea le-a adus aici ca parte a dotei ei. Era fiică de fermier şi avea obiceiul să ajute la muls înainte ca tatăl meu să cumpere mulgători.

— Şi cum ai ajuns să locuieşti de aici, dincolo, în casa cealaltă, dacă-ţi place asta mult mai mult ?

— Întâmplările vieţii, spuse şi privi enigmatic Jean-Marc şi Liz l-a înţeles cu tristeţe — asta făcea parte din deziluziile lui —

nu toate, ceva mult mai rău i s-a întâmplat de-a căpătat nişte ochi torturaţi. Ea a rămas tăcută aşteptând ; el n-a mai vrut să-i spună mai departe, şi ea încă spera că el îi va spune.

— Mama mea a murit cînd aveam şaisprezece ani, i-a spus sumbru, tatăl meu şi cu mine locuiam singuri de doi ani. Nu era comod dar o aveam pe Berthe care ne îngrijea, aveam ferma şi o mică vie şi totdeauna era destul de mult de lucru. La optsprezece ani am fost luat în armată — pentru doi ani — şi nu m-am întors acasă cum puteam s-o fac, ci am plecat la Legiune, pentru încă doi ani. Am gustat pentru prima oară din libertate şi cred că mi s-a urcat la cap puţin.

— Se întâmplă de obicei. Amintindu-şi-o pe mama ei, când a plecat ea la colegiu — reproşurile că nu-şi făcea timp să vină acasă — Liz a regretat această atitudine mai târziu, când ambii părinţi au murit la numai trei luni unul după altul, şi-au rămas numai ea cu Marcie.

— S-a întâmplat şi cu tine ? a privit-o Jean-Marc înţelegător.

— Mmmm, încuviinţă ea. Mi-a părut rău după aceea — au murit amîndoi, ştii.

— Şi mie mi-a părut rău chiar dacă tatăl meu n-a murit ; Jean-Marc a zâmbit, chiar dacă fără umor, numai cu o batjocură

tristă. Tatăl meu s-a recăsătorit cu o tânără, asistentă la şcoala din Villiers, îşi aminti el. Ea era aici înainte de plecarea mea ; tânără, foarte frumoasă. Toţi bărbaţii tineri alergau după ea, inclusiv eu — dar când am venit acasă, am constatat că se măritase cu tata. Ea a vrut casa aia — se referi la casa acoperită cu ardezie dintre copaci. Tatăl meu a cumpărat-o pentru ea şi locul acesta a devenit loc pentru oaspeţi vara. El a luat numele Dieudonné cu el şi aceasta a devenit doar casa de la ferma Dieudonné.

— Şi acum, plăcându-i casa şi dorind-o mama ta vitregă, preferă să trăiască la Paris ? a întrebat Liz. Pentru ea, nu văd sensul.

El dădu din umeri, luă o cană cu lapte din frigider şi căută o sticlă cu coniac printr-un dulap.

— Probabil s-a plictisit cu asta, şi-a strâns buzele atât timp cât a turnat cafeaua, apoi faţa i-a înflorit într-un zâmbet când dădu cu ochii de sticla de coniac. E bun pentru şocuri — îţi pun puţin în cană. Vor mai trece cinci sau şase săptămâni până ne vom putea muta înapoi aici — spune-mi, crezi că Berthei îi va place noua ei bucătărie ?

Liz nu mai era atentă, încercă să-şi amintească bucătăria, dar fără succes deplin. Maşina o ţinea încă în stare nervoasă, chiar dacă nu voia să lase să se vadă asta.

— Îi va place, mormăi ca pentru sine. E bine gândită, cu podea de plută ca să nu aluneci, e minunată. Vorbind, maşina îi reveni în minte — poate nu-i atât de rău până la urmă — poate ar ptuea fi reparată şi începu să capete interes. După toate, era invitata lui Jean-Marc. El a făcut tot posibilul pentru a o distra, în felul lui — ar fi necioplit să fie insensibil la necazul ei.

— După ce bem cafeaua şi-mi depăşesc criza de necaz, pot să văd şi restul casei ? şi pentru o secundă îl văzu alături aşa cum trebuie să fi fost tânăr şi grijuliu, cu privirea senină şi fără zâmbetul deziluzionat.

— Cu plăcere, Liz, aşteptam numai să mi-o ceri.

Cafeaua fusese fierbinte şi aromată şi ea-şi amestecase nasul în treburile altcuiva pentru prima oară în ultimii trei ani, în pofida propriilor necazuri. Acest bărbat pe care-l suspectă de gelozie vizavi de mama lui vitregă — părea cert ataşat de mama sa, sau speculase — putea să fi fost gelos pe tatăl său ? Îi spusese că şi el se ţinuse după fata asta. Fusese probabil şocat când se întorsese acasă şi-o găsise măritată cu tatăl său. Îşi amestecase nasul fără să vrea — era ceva neplăcut în legătură cu acest gând. Liz şi-l izgoni din minte sau încercă să facă asta, însă gândul rămăsese în subconştient, o urmă de

dezgust, lăsând libere tot felul de speculații, câteva atât de oribile încât le îngrămădi în gânduri, și sparse tăcerea companiei.

— Totul este terminat în casă, adică totul a fost lustruit și înlocuit ?

— Puține sunt noi, Jean-Marc îi mai oferi cafea însă ea scutură din cap. Folosesc cea mai mare parte din mobila originală, a fost toată păstrată în hambarul mare. Ea se învârti în jurul lui cu un aer mulțumit. Acest loc este cu mult mai vechi decît cel pe care-l locuim acum. Un cadou, cred, oferit de un bărbat care a fost dispus să se însoare cu prietena întreg Villiers-ului. Aceasta era o familie aristocratică în zonă și asta se întâmplă adesea. Copilul urma să se nască cu o moștenire neașteptată și cu tot calabalâcul respectabilității.

Liz chicoti de îndată ce descoperi partea caraghioasă a lucrurilor.

— Și au numit asta Dieudonné ? Asta înseamnă dar de la Dumnezeu.

Zîmbetul lui Jean-Marc era simplu.

În zilele acelea, înainte de revoluție — asta gândeau cei din Villiers despre ei să fie — zei ! Strânse și spălă ceștile înainte de a le pune în scurgător.

— Te simți un pic mai bine, Liz ?

— Mmmm, mârâi ea a răspuns, mergând în spatele lui, pășind în ceea ce credea că este

salonul, grinzi aparente, pereţi lambrisaţi pe jumătate şi cu dragoni la picioarele scării.

— Nu sunt chiar în criză de nefericire şi-mi pare rău că ţi-am făcut aşa o scenă, ...dar, cred chiar că este de înţeles în aceste circumstanţe. Planurile mele...

— Planurile astea ! Jean-Marc se întoarse şi o apucă de sub cot conducând-o către capătul balustradei care dădea într-o galerie laterală, care mergea pe toată lungimea casei.

— Acesta, zise împingând o uşă, este dormitorul stăpânului casei, părinţii mei îl locuiau. Pot să mă descurc fără salon sau oricare din camerele de jos, dar fără bucătărie şi fără un loc unde să pot dormi, nu pot. După cum poţi vedea este terminat şi începem cu camerele lui Louis şi Berthe mîine.

Liz l-a depăşit intrând în cameră, era de mărime potrivită, mobilată simplu, numai cu strictul necesar. Patul domina, după cum credea că trebuie să fie, şi nu erau borcane, borcănele pe masa de toaletă, nici un semn de posesiune umană. Asta putea să vină mai târziu, când camera va avea un ocupant. Perdeaua care acoperea fereastra era în cute şi ea a dat-o la o parte şi a tras jaluzelele ca să inunde camera de lumină.

— Da, spuse ea apreciativ la mirosul de lustruit şi de vopsit proaspăt. Este cămin. Părinţii mei au avut o cameră ca asta.

Jean-Marc era în spatele ei când privea prin fereastră şi n-avea nevoie să se întoarcă să vadă, pentru că-i simțea căldura trupului, parfumul coloniei şi tutunului. Era foarte aproape — dar nu putu să se mişte — nici măcar când el i-a pus mâinile pe umeri, trăgând-o înapoi şi lipind-o de el.

Abia o atingea, îşi simțea sânii umflați, împingând prin bluză şi plânse aproape din cauza slăbiciunii pe care din păcate n-o putea controla.

Asta era explicația răcelii ei de gheață. A fost prea mult timp singură, ea știa asta. În ultimii doi ani, a avut multe, foarte multe oferte de la bărbați care voiau să o consoleze, dar ea n-a avut ezitări cînd i-a refuzat pe toți. Aşa i-a expediat pe toți cu câte un purice în ureche, pentru că au scăzut și murdărit ceea ce ea a simțit pentru soțul ei.

Pentru ei dragostea era o noapte frămîntată în pat, fără tandrețe și fără obligații.

Putea să simtă că începuse să tremure, şi când gura lui Jean-Marc ajunse caldă pe curbura gâtului ei, a suspinat, nu de frică sau de plăcere, ci de ceva între. Simți mîinile lui alunecându-i pe sub bluză și ajungându-i pe sâni și sări de lângă el cu inima bătând.

— Nu, a murmurat, încercând să se îndepărteze de el, şi apoi, încet, fără efort, a întors-o cu fața la el.

— Nu ? El păstră un braț în jurul ei și-i ridică fața cu un deget lung înfipt aproape sub bărbie ; ea-i văzu zâmbetul și simți că-i dispar ochelarii de soare de pe nas. Atunci apăru o mică licărire galbenă strălucind în spatele irisului ochilor lui, care-i promitea toate cele pierdute în ultimii trei ani — căldură, pasiune, dragoste, toate erau acolo în ochii lui, în calda presiune a trupului lui pe al ei. Gânduri prostești i-au trecut prin minte — limbajul trupului, bărbatul ăsta știe tot despre asta, ar pute-o face fără un cuvânt, el știa unde să atingă și, cînd gura lui a găsit-o pe-a ei, cum să sărute — și apoi ea stătea singură și el era la distanță de o mână, uitându-se la ea cu toată vechea batjocură în priviri.

— Nu voiam să te forțez, Liz, n-aveai nici un motiv să sari așa bățoasă ca o scândură.

— Să mă forțezi ? râse ea, și râsul ei era prea tare și puțin isteric, ce idee prostească, adică, ce puteai face — am și eu mintea mea !

— Exact, ochii cenușii au sclipit în jos la ea, ochi care-i spuneau că știu exact ce s-a întâmplat. Ochii aceia știau totul — și inima ei bătu în gol, când se uită din nou la ei, era o lume de cunoaștere în adâncimea lor, și ca că se salveze, încercă să se agațe de recea

„femeie de lume", imagine pe care-a cultivat-o atâta timp...

— Te rog nu strica asta, spuse primul gând ce-i trecu prin minte. Sunt încă în balanță — accidentul — totul. Am sentimentul că grăbești lucrurile...

— De cât timp ai nevoie ? Jean-Marc și-a arcuit sprâncenele şi gura i s-a curbat într-un zâmbet înțelegător. Era zâmbetul acela făcut cu tristețe, Liz nu se mai temea, tremurul îi părăsise trupul şi era rece ca gheaţa, simţind numai sfidare. Astfel, aparent, el era obişnuit cu cuceririle uşoare şi gândea că ea va fi una, chiar dacă-l avertizase.

În acest caz trebuia să gândească bine, cum să-i dea o lecție — o va învăța și el așa cum au învățat-o şi alţi bărbaţi, dar de data asta ea nu va fi grăbită, să-l dea gata repede — de data asta va fi crudă. Ea nu-l va prinde în plasă aşa cum a mai făcut adesea. Jean-Marc St. Clair va trebui să învețe drumul cel greu. Cuvintele-i fierbeau pe limbă, însă avu grijă să i le picure ușor.

— Cam în două săptămâni, a murmurat. De fapt, a continuat ea să aibă un ton de flirt, pot să spun sigur. Când mașina mea va fi gata, bună de drum, voi fi într-o stare în care voi putea să mă lupt cu toate, aproape... spuse privind în sus cu ochii ei imenși, de un albastru inocent. Acum pot să-mi recapăt o-

chelarii de soare ? Mă simt goală fără ei, şi dacă mai ai timp de pierdut, pot să văd mai mult din fermă ? animale în mod special, mai ales cele tinere...

— Avem câţiva purceluşi, a propus el cu admiraţie pe figură.

— Drăguţ, l-a dominat puţin, dar, asta era mult mai bine decît să stea şi să aştepte să aibă el iniţiativa. Totdeauna mi-au plăcut purceluşii, chestiile alea mici, roz, cu picioruşe ridicole. Sunt atât de scumpi! Şi cu o mare stăpânire de sine, îl depăşi afară din cameră şi o luă în jos pe scări.

CAPITOLUL IV

— Dar ai promis ! Ham, cu părul său roşu zburlit şi cu ochii săi albaştri scânteind de indignare, îşi supraveghea mătuşa prin oglindă, şi Liz lăsă jos paleta cu culori pentru ochi pentru a discuta cu el.

— Nu cred că am menţionat un timp anume, Ham, am spus că rămân până când va fi gata maşina. Cu greu aş putea să fac altfel. Acum este aproape terminată, aşa că vreau să plec, tu ştii asta.

— Dar mama a spus că trebuie să... şi Ham se opri, faţa-i era aproape mai roşie decât părul.

— Mama ta spunea... ? Liz îşi fardă ochiul. Ea reuşea cu greu să realizeze că Ham are numai doisprezece ani, că Louis era un spectator interesat în toate astea şi remarcile astea îngheţate şi limbajul deocheat erau excluse. Poate ar fi mai bine dacă mi-ai spune ce a spus mama ta, i-a sugerat ea blând. Îmi poate ajuta să-mi aşez bine în minte lucrurile.

— La telefon, Ham se schimonosi mândru, mi-a spus că nu vrea să pleci la Avignon — și la fel de bine i-a spus lui Jean-Marc că trebuie să te ținem aici atât de mult pe cât posibil — ea a spus că nu-i pasă dacă mașina nu va fi vreodată reparată și va trebui să mergem acasă cu trenul, așa că am încercat să facem totul cât mai drăguț posibil, Louis și cu mine.

— Dar asta este interferare în drepturile de libertate individuale, a punctat Liz cu gravitate.

— Dar te-ai simțit bine, nu-i așa ? insistă Ham. Louis și cu mine am muncit din greu să plănuim lucrurile și tu ai spus că ți-a făcut plăcere să vizitezi acele castele, și-am făcut un progam pentru săptămâna viitoare la fel de bun — Louis a avut o idee splendidă pentru una din zile.

— Și care-i asta ? Liz se întoarse spre oglindă și-și continuă machiajul. Aceasta se întâmpla în seara zilei de naștere a Mariei-France și voia să arate bine la petrecere — orice urmă de zgârietură dispăruse de pe obrazul ei, după o muncă îndelungată, pentru că nu mai putea să se ascundă sub ochelarii de soare și-și propusese să arate mai bine decât natural și gândi că orice femeie care ar merge la o petrecere ar face la fel.

— Louis a spus că Jean-Marc ne va duce cu barca în josul râului până la St. Nazaire, dacă-l rugăm. Louis spune că este o barcă straşnică şi destul de mare. Ei o folosesc pentru pescuit şi pentru cărat lucruri grele la şi de la Nantes. Are şi motor, aş încât poate merge şi în amonte destul de repede...

— Va fi o schimbare de la vizitarea castelelor, spuse Liz cu voioşie. Asta începe să dea dureri de cap — nu, adică acum chiar am dureri de cap. Foarte bine, numai încă două zile şi asta numai dacă maşina nu este gata...

— Nu-ţi place să vezi castele, a păşit mai în faţă Louis, venind din fundal, şi ea-l privi suspicios. În ultimele patru zile, începuse să-l suspecteze că ştia mai multă engleză decât admitea că ştie — încercând să-i tragă pe sfoară şi pe ea şi pe Jean-Marc, însă nu găsise destule probe pentru a-şi susţine teoria. Dacă avea dreptate — se uită neîncrezătoare la el, în timp ce-i alunecă mâna şi-şi mânji ochiul cu fard — era oare un alt mijloc la care se gândiseră s-o mai ţină încă în valea Loirei ? Ea se decise să pună piciorul în prag în ceea ce privea abilitatea lui Ham.

— De ce, Louis ? Vorbeşti chiar bine englezeşte, zise strâmbându-se în timp ce-şi remachia ochiul.

— Bineînţeles că vorbeşte, n-o dezamăgi Ham, când se aruncă el cu vorba, apoi, roşi

tot. Dar n-ai să spui, nu-i așa, Liz ? se milogi el. Louis spune că este ca și când ai trișa la cărți fără să te știe cineva. Spune că-i poate folosi când va trebui să fugă... Ce voiam să spun... Ei s-au privit unul pe altul și Louis a ridicat fatalist din umeri înainte de a ofta. Louis are dreptate, Liz, cinstit. El nu vrea să fugă numai de dragul de a face asta, mie mi-a spus o grămadă de lucruri pe care tu nu le știi !

— Atunci nu-mi mai spune ; Liz își alese pe îndelete un ruj și-și vopsi cu grijă gura. Nu cred că-i mai bine să știu. Și-a strâns chimonoul pe ea, s-a întors de la oglindă.

— Acum ieșiți amândoi. Încep să mă îmbrac, și în acest timp voi arătați cât sunteți de deștepți în altă parte.

— E frumoasă, Ham, spuse Louis în timp ce-i făcea loc să treacă, zâmbind.

— Voi amândoi sunteți frumoși — plecați acum, huși !

Pe Liz a amuzat-o cum au șters-o ei afară, Louis îmbrăcat în pantaloni lungi negri, pantofi negri și o panglică de catifea neagră la gulerul cămășii albe, și Ham — zâmbi Liz pe dinăuntrul ei — arăta în fiecare zi de parcă ar crește întruna din haine, dar în seara asta în kilt-ul lui prețios cu sporan, cămașă, cu jachetă neagră de catifea și șosete tricotate, arăta exact cum trebuie. Șosetele-i des-

copereau subțirimea picioarelor, kilt-ul îi ascundea genunchii juliți ca și mânecile cămășii, coatele. Cât despre ea, își vârâse nasul prin rochia tricotată. O pregătise pentru serile din hoteluri, dar nu arăta deloc rău — perfect dreaptă, pe lângă gât și fără mânecă, ar arăta perfect atâta vreme cât n-ar sta lângă o creație Dior. Și-a pus un lănțișor subțire de aur la gât, cu cercei de aur ultimul răcnet, la urechi și se dădu un pas înapoi din fața oglinzii ca să poată admira toată priveliștea. Picioarele arătau bine, sandalele ei, la fel, se potriveau bine cu rochia ei dreaptă. Fusese ea oare neîndemânatică când s-a machiat ? Era mult timp de când nu se mai machiase așa și părul ei spălat proaspăt, strălucea. Regretând că a stricat imaginea, își luă hanoracul verde și coborâ scara, unde Jean-Marc o aștepta în salon.

Temperatura între ei devenise cam rece de când se consumase episodul de la fermă, mai ales din partea lui Liz, și toate astea i-au condus la Chinon, Saumur și Ussé, ea, Ham și Louis au vizitat Montreuil Bellady cu autobuzul. Liz s-a concentrat numai asupra celor doi băieți. S-a autofelicitat pentru maniera sa precisă de a aborda atitudinea potrivită, odată ce răceala s-a mărit — nu neprietenoasă, dar mărită ; așa l-a pus ea pe Jean-Marc St. Clair în banca lui.

Necazul cu omul ăsta era că el refuza să stea în locul în care-l pusese ea, el insista să fie prietenos, cu umor şi într-o indulgentă stare de flirt. Nimic nu putea să demonstreze asta, dar se vedea în privirea lui, în curba gurii lui senzuale, ca acum când îi luă hanoracul din mână şi-i puse pe umeri un şal din lână albă.

— Nu, şi cu mâna ei voia să-l scoată.

— Lasă-l, este cadou de la Berthe şi nu vrei s-o loveşti în sentimente, nu-i aşa ?

— Este foarte frumos din partea ei, mormăi Liz, de ce oare trebuia să fie atât de conştientă că sunt singuri în această cameră şi de ce-i alunecau fiori pe spate ? Nu era nici un motiv de frică şi nici de excitare. după cum putea bine să vadă... Nu voi putea accepta un lucru atât de frumos, spuse admirând ciucurii de mătase.

— De ce nu ? şi-a încruntat el o sprânceană. Berthe face lucruri ca ăsta în timpul ei liber şi are un şifonier plin. Dacă-l refuzi se va simţi jignită. Vrei să bei ceva înainte de a pleca ? am o sticlă de Vouvray pe care vreau să-l guşti.

— Nu, mulţumesc, spuse refuzând categoric, în seara asta trebuia să aibă toate simţurile prezente şi părea că nu mai este nimic de spus aşa că se aşeză într-un chaise-longue neconfortabil, de fapt acest scaun tare nu era

singurul motiv de disconfort. Era o chestie pur mentală, ceva ce plutea în aer. Ea voia să spună ceva, orice ar fi putut să împrăştie tensiunea care creştea rapid, dar cuvintele n-au venit şi gura-i era prea uscată ca să poată spune ceva, şi inconştient, şi-a umezit buzele sperând ca Ham şi Louis să se grăbească. Cuvintele care au năvălit din gura ei erau greu inteligibile.

— Ce-i ţine pe Ham şi Louis ? Erau gata când i-ám văzut acum douăzeci de minute.

— O mică chestiune de ordine, spuse netulburat. M-am uitat în baia lor şi în dormitorul lor, înainte să cobor, şi i-am trimis înapoi să facă ordine unde-au lăsat dezordine.

— Toţi băieţii sunt dezordonaţi, a parafrazat-o ea pe sora ei. De ce nú m-ai chemat pe mine, aranjam eu.

— Toţi băieţii „nu" sunt dezordonaţi, returnă el vehement, sau dacă sunt, este pentru că unele femei i-au răsfăţat. Louis ştie bine ce înseamnă să lase baia în starea asta — îmbrăcăminte purtată şi prosoape ude peste tot pe podea şi săpunul într-o baltă de apă. Aici nu-i nici o femeie care să alerge în urma lor.

— Şi presupun că dai toată vina pe Ham — sentimentul opresiunii a dispărut ca bătut de vânt — Liz deveni animată. Poate, sugeră ea mătăsos, ar fi mai bine dacă, pe cât de cu-

rând este gata mașina, pe atât de curând să-l iau pe Ham cu mine. Sunt sigură că mamei lui nu i-ar place să știe că Louis va culege obiceiuri rele.

— Nu fi bleagă, Liz, nu-i nevoie să-ți simți demnitatea lovită pentru că i-am pedepsit pe băieți, nici să dai toată vina pe Ham. Louis are destule obiceiuri rele de care eu încerc să-l vindec cu oarecare succes.

— Ceva legat de serviciul tău militar, bănuiesc, se răzbună ea dulce, și erai sergent major ?

— Nu-u ! Jean-Marc rîdea fără tragere de inimă, și ea simțea cum valuri de veselie se rostogolesc peste ea și pentru o clipă zâmbi aproape-aproape, dar nu tocmai, exact la timp și-a amintit pericolul. Dă-i acestui om un deget și-ți va lua toată mîna. Acum el lupta pentru deget... Nu-i prea mare diferență între un băiat și o fată de vârsta lui Ham și a lui Louis, continuă el calm. Așa că de ce te aștepți să fie o fată — ordonată, curată, în schimb un băiat să fie amestecat cu toate relele ? Ei au făcut o înțelegere — nefiind nimeni care să curețe în urma lor — cu excepția unei femei de vârstă mijlocie care venea o dată pe săptămână să facă curățenie — deci ei trebuiau s-o facă singuri. În felul acesta vor învăța să nu facă mizerie.

Era ceea ce ea-i spusese adesea lui Marcie, dar ea n-a fost receptivă şi replica sa a fost mereu aceeaşi :

— Nu face din ţânţar armăsar, Liz — nu-mi ia mai mult de câteva secunde să pun totul în ordine. Băieţii tot băieţi rămân, ştii tu. Liz suspină şi-i aruncă o privire lui Jean-Marc. În ultimele trei zile ea ajunsese la o concluzie de nezdruncinat. Nu trebuie să fie nici o legătură reală între ea şi acest bărbat, altfel va fi distrusă complet. Ea a supravieţuit celor trei ani de văduvie, izolându-se, trăind în amintiri — una din aceste amintiri era despre Bev, lăsând baia în dezordine — şi în această izolare ea se simţise în siguranţă ; subjugându-şi dorinţele fără nici o dificultate. Nu şi-a închipuit niciodată că vreunul dintre aceşti bărbaţi poate lua locul lui Bev — nu se putea, când amintirea lui Bev era atât de vie, dar, Jean-Marc nu era aşa. Pentru el ar fi o scurtă vacanţă de dragoste, numai bună să fie uşor uitată, după cum a început — numai bună să aducă o insultă memoriei lui Bev, un lucru ieftin, căruia nu i-ar putea supravieţui.

— Este ceva care trebuie lămurit, spuse rece. Ham şi Louis sunt în vacanţă şi nu văd de ce să nu aibă puţină libertate, fără reguli. Ham n-a fost obişnuit cu acestea, oricum, sora mea este o mamă înţelegătoare. Se stră-

dui ea să oprească ciorovăiala. Ea este fermă, însă numai în lucruri importante. Realizez în ce dificultate eşti şi-i voi spune două vorbe lui Ham, dar cred că lucrul cel mai de bun simţ ar fi să-l iau cu mine când voi pleca la Avignon.

— Nu te prosti, Liz. Jean-Marc era pe cale să-şi piardă răbdarea, nările i se îngustară şi gura i se strâmbă, într-o linie dreaptă plină de dispreţ. Faci din ţânţar, armăsar şi asta dintr-un motiv numai de tine ştiut.

— Nicidecum, ripostă ea, nu-mi pasă dacă-mi părăsesc nepotul într-un loc în care-mi dau seama că nu va putea fi fericit.

— De ce nu-l întrebi pe el ? Calmul dispăru şi faţa-i redeveni masca dispreţuitoare obişnuită. Îi aud venind, deci, iată-ţi ocazia, dă-i băiatului posibilitatea de-a alege. Batjocura irita. Ştiu care va fi răspunsul dacă n-o faci.

Asta era necazul, şi ea ştia. Ham ar fi luptat şi cu dinţii să rămână împreună cu Louis — ar accepta disciplina impusă de Jean-Marc fără să murmure, pentru că-l plăcea, având în vedere că ea era mătuşa preferată, puţin zăpăcită, ar fi luptat şi pentru ea.

— Nu-i aşa ? repetă el întrebarea, şi ea se regăsi zâmbind trist.

— Mmm-da. Admise ea generos. Caii sălbatici nu-l vor trage la mine, se simte prea bine și după impact se va retrage în noaptea asta în calabalâcul său...

— Exact, Jean-Marc îi oferi un zâmbet larg și ea se dojeni că s-a lăsat atât de ușor atrasă.

Cicăleala nu avea efect asupra lui Ham sau Louis, ei năvăliră în cameră deși nu erau urmăriți de cineva. Louis zâmbea dulce, iar Ham era la fel de zglobiu ca totdeauna. Liz începu să suspecteze zâmbetul lui Louis și începu să creadă că ascunde o minte ascuțită și nu numai ascuțită ci și hotărâtă. În cele din urmă ea era cea care-l stăpânea pe Jean-Marc ; ea știa ceva ce el nu știa — știa oare ? — Îi aruncă o privire pe sub gene, însă, fața lui era ca de obicei, de necitit.

— Vom întârzia, o dojeni Ham. Am crezut că suntem gata de plecare cu toții, vă credeam afară în mașină, așteptându-ne.

Pentru a masca un moment neplăcut, Liz se făcu că n-a auzit.

— Sper că ți-ai pus pantaloni sub fusta aia !

Ham se strâmbă la ea, auzise de prea multe ori asta, ca să se mai supere.

— Bineînțeles că da ! dar ochii săi albaștri se întunecară din cauza nedreptății, nu

era necesar, știi, Louis vrea și el unul. Crezi că dacă vine de Crăciun ?

— Sigur ! replică ea pe un suspin, lasă asta în seama mamei tale.

Liz a oftat cu disperare când s-au apropiat de ușa sufrageriei hotelului. Înăuntru, putea vedea masa, în formă de potcoavă, acoperită cu fețe de masă albe ca zăpada, și era o scânteiere de pahare și de tacâmuri, zumzetul conversației și imediat la intrare, doctorul cu Marie-France, care-și așteptau oaspeții. Orice speranță-și făcuse că vor trece neobservați, a murit în fașă ; cei de la Dieudonné au ajuns ultimii și toată lumea era cu ochii pe ei.

— Tu ai aranjat asta, așa-i ? îi șopti printre dinți lui Jean-Marc înainte de a-i oferi un zâmbet splendid. Deranj în baie — trebuie să recunosc că ai tactică ! Și-și simți mâna apucată de micul doctor gras și-l privi cum îi sărută mâna, dar, surprinzător, ea o analiză pe Marie-France jucând în seara asta rolul de domnișoară în organdi alb cu o eșarfă de culoarea jadului.

Doctorul o pasă fiicei sale care-și etală farmecul, cu excepția luminii din ochii ei verzi, dar într-un fel asta o ajută pe Liz să-i pună fetei în mână pachetul care conținea o eșarfă verde, culoarea smaraldului, și-i ură să mai aibă multe sărbătoriri frumoase. Apoi ea

se lămuri când doctorul îl sărută pe Jean-Marc pe amândoi obrajii și trecu apoi în strânsoarea Mariei-France. Liz îl admiră cum luă o atitudine de unchi și cum apoi se întoarse la ea s-o conducă la mese.

— O mică greșeală, murmură el și se îndreptă spre locul unde era Louis și schimbă cu viteză cărțile de vizită care indicau locurile fiecăruia și-i spuse apoi la ureche, Louis va fi mai fericit să stea lângă Ham, nu crezi ?

— Mă întreb dacă ești invitat totdeauna peste tot, nu-și putu Liz reține zâmbetul. Distrându-te cu aranjamentele altora. N-am mai văzut asta niciodată în Franța. Credeam că numai în Anglia și în America se folosește această înregimentare. El îi făcu cu ochiul.

— Oricum, nu la astfel de petreceri, unde sunt unchi, mătuși, veri și unde automat toată lumea-și ocupă locurile în funcție de ierarhia vârstei.

— Care pe tine te-ar fi pus destul de jos. Ea-i clipi din ochi și el îi zâmbi pieziș.

— Am spus că am nevoie de protecție, punctă el, și nu-mi pasă dacă-mi forțezi mâna nu cu o carte de vizită. Ai fost la multe petreceri de când ești în Franța ? El văzu privirea ei surprinsă. Da, Liz, cunosc obiceiul. Dacă gândești franțuzește, trebuie să fii calificată să o faci, și asta înseamnă că ai petre-

cut un an aici, la una din școlile noastre, ca asistentă. Unde era asta ?

— Liceul Daniel Fortin din Bourges, admise ea. Am locuit împreună cu două bune doamne și am dobândit un accent care mi-a adus porecla „berichonne"*, dar asta a fost acum mai bine de cinci ani, înainte de căsătorie, și timpul schimbă, cele două doamne în vârstă la care am locuit erau foarte formale, foarte corecte, erau surori, dar niciodată nu le-am auzit adresându-se una alteia fără apelativul doamnă.

— Vechea generație nu amestecă lucrurile. Doctorul și Marie-France veniră în capul mesei și Jean-Marc îi împinse puțin scaunul lui Liz.

— Vechile obiceiuri, mai ales în mediul rural și unde oamenii sunt mici de înălțime. Vezi toate aceste cadouri ? Îi arătă o masă lângă ușă care era încărcată cu cadouri. Aproape toate conțin rufărie — toate pregătite pentru... ezită, și Liz completă

— Pentru zestrea domnișoarei Debret ? și el protestă.

— Cât de nedelicat.

— Eu știu ce i-aș fi spus cuiva care mi-ar fi adus două perne la aniversarea a șaptesprezece ani. Vorbindu-i așa lui Jean-Marc era

* Locuitoare din Berry — l franceză.

mult mai ușor și mai relaxant decât să fie mereu atentă la privirile Mariei-France care erau pline de venin ori de câte ori dădea cu ochii de ea.

Liz s-a atins foarte puțin de mâncarea minunată, a băut un pahar cu vin și-apoi, când au trecut odată cu toată lumea în sala de bal, Jean-Marc s-a înfipt lângă ea și n-a mai reușit, cu toate eforturile, să-l disloce.

— Nu trebuie să stai înțepenit lângă mine de parcă-ai fi lipit, protestă ea, domnișoara ta dansează cu tatăl ei, așa că ești în siguranță.

— Numai până se termină muzica, murmură el, după asta-și alege singură partenerul, și-și vârî o mână pe sub cotul ei, ridicând-o pe vârfuri... O s-o facem să creadă că nu sunt eu. Crezi că ai putea arăta ca și când te-ai simți bine ? Afișezi o mutră de martiră.

Liz își compuse un zâmbet slab în timp ce-i alunecă în brațe.

— N-am mai dansat de ani de zile, mi-am pierdut exercițiul, așa că, dacă-ți prețuiești degetele de la picioare, și-l împinse puțin, trebuie să-ți ții picioarele acolo unde eu nu le pot călca.

— Relaxează-te, o admonestă el când constată cât de înțepenită e în brațele lui — și ea-și învinse cu greu o obrăznicie. Rela-

xarea era ceva ce nu-și putea permite, dar putea să-și fixeze privirea pe nodul perfect al cravatei lui și să se concentreze cu putere ca să-și ridice moralul; degetele ei care stăteau pe umerii lui puteau simți prin haine mușchii săi puternici — mișcarea celor două trupuri atât de apropiate, era pentru ea o tortură, simțind o mulțime de senzații de care se putea lipsi, și replicile dintre ei care aveau efectul de-a o duce spre ceea ce nu putea să facă — să se desprindă de el și s-o rupă la fugă din sală. Și asta era ceea ce și el știa, fir-ar să fie el! Singurul mod de a scăpa era o conversație, gândindu-se să spună ceva, fiind atentă la răspunsurile lui și încercând să se gândească la orice altceva decât la abominabila lui apropiere.

— Cred că trebuie să-mi amintesc de scurta mea ședere, când practicam vorbitul în limba franceză, spuse cu seninătate și cu gentilețe. Este uimitor, cum numai legătura cu cuvintele tipărite poate reduce pe cineva la tăcere. Totdeauna când ai un dicționar în mână, nu-ți mai faci probleme de memorie.

— Încearcă cu mine, o sfătui el. Dacă nu te poți gândi să spui ceva, repetă după mine Jean-Marc, mulțumesc că m-ai adus aici la această petrecere înspăimântătoare...

— Nu ! N-o să-ți mulțumesc pentru asta, îl întrerupse pătimaș. N-am vrut să vin, ți-a-

minţeşti ? Nimeni nu mă vrea aici, la cea din urmă aniversare a unei adolescente, şi ai împins totul atât de departe încât să dai impresia unui bărbat în posesie, neglijând locuri şi nume şi tot. Poate că ţi se potriveşte bine ca un parbriz de fum, dar mie, nu mi se potriveşte. Nu-mi plac recepţiile. Oh, Doamne ce-am făcut acum, toată lumea se uită la noi !

— Muzica s-a oprit, spuse cu un calm netulburat, şi eram atât de scufundaţi unul într-altul că nici n-am observat.

— ...şi domnişoara Debret înaintează pe acest drum, cu lumina luptei în privire şi cred că trebuie să te predau tandrelor ei pipăieli.

— Care te va lăsa cu doctorul, îi zâmbi el teribil, şi nu pot să-i fac una ca asta. El este bătrân şi tu numai bine nu-i vei face la tensiune. Vom merge afară să ne răcorim.

Liz se uită prin ferestrele care dădeau spre râu, un afluent mic al Loirei, pe care l-a traversat în drumul ei de la Dieudonné la fermă ; la tufe, pomi şi flori, toate argintate de lumina lunii, şi înfiorându-se la gândul de a rămâne singură, acolo, cu Jean-Marc. Era prea afurisit de atrăgător, prea experimentat.

— Nu, mulţumesc, a răspuns ca drogată; ai un dans datorie, aşa că de ce să nu-l termini cât mai curând posibil ? În ceea ce-l

priveşte pe doctor, am să-i împrăştii tensiunea şi mă voi alătura băieţilor. Arată de parcă s-ar simţi bine împreună, şi cu un zâmbet minunat pe buze, a traversat senină sala până la coada mesei, unde erau băieţii care se zbenguiau într-o grotescă imitare a celor mari.

Ham i-a oferit o cutie de coka, detaşându-se de compania lui, o fetiţă de vreo opt ani care se lipise de el şi-i zâmbea mereu în felul ei total necomplicat.

— Este dărâmător, nu-i aşa, sau ar fi fost dacă nu era pentru copii. Fetiţa s-a furişat din nou lângă el şi Ham i-a tras din mână poalele kilt-ului său. Mă simt grozav de bine.

— Şi Louis ? Puştiul francez nu mai zâmbea, se aşezase într-un scaun şi stătea departe de dansatori şi pentru un moment a semănat foarte tare cu Jean-Marc, faţa sa mică exprima deziluzie. Ham s-a alăturat prietenului său.

— O să fie totul în regulă, este numai ea, spuse Ham înclinându-şi capul roşcovan în direcţia în care dansau Marie-France şi Jean-Marc. Ştii, ea-l sperie. I-a spus că atunci când ea se va mărita cu Jean-Marc îl va trimite să locuiască cu mama lui la Paris. I-am spus să nu-şi facă atâtea griji, însă cred că este îngrijorat din cauza Crăciunului. Spune că mama lui nu-l va lăsa să vină în Anglia.

Liz obţinu informaţia — încă o bilă neagră pentru Jean-Marc, când toate gândurile o împingeau să-l ierte. Poate că el nu ştie nimic din toate astea. Ea îşi bău coka, glumi cu Ham, atrăgându-l încet pe Louis în conversaţie până când văzu că-l părăsise privirea aceea moartă. Erau multe lucruri pe care ea nu le putea înțelege. Când a făcut prima descoperire despre relațiile lui Louis, că are mama la Paris, a crezut că Louis este aici în vacanță şi că se va întoarce acasă când va începe şcoala. Ea era în admirație pentru parizienii care părăseau Parisul în număr foarte mare pentru prima perioadă de vacanţă, pe care voiau s-o petreacă la aer curat, şi atunci când copiii nu puteau pleca împreună cu părinţii, erau trimişi la ţară, pentru a petrece acolo vacanțele, la aer curat, aşa încât ei i-a părut firesc ca Louis să fie aici în luna august. O relativă liniște de ţară era oricum preferabilă unei colonii de vacanţă. Dar Louis, din ce-a putut ea să constate, era la Dieudonné cu bază permanentă, și asta nu putea ea înțelege, doar dacă mama lui ar fi fost o invalidă ; nu-și putea imagina alt motiv pentru care să fi fost adus să trăiască aici, unde nu era decât o bătrână menajeră care să-l îngrijească.

— Îmi acorzi dansul acesta, Liz ? spuse Jean-Marc, în spatele ei, și pentru o clipă,

ea nu se gândi la el, era prea preocupată cu gândurile ei. Îşi întoarse capul, îl văzu, dar nu reacţionă. Dansul acesta — insistă el, şi încet, Liz reveni la realitate — scaunele aurite, strălucirea podelei lustruite şi bucăţica de blană, începură să valseze.

— Oh, da ! se înroşi toată şi se predă inevitabilului. Până la urmă de asta şi era ea aici. Scut şi pavăză — şi-şi zâmbi strâmb, când o văzu pe Marie-France cu ochii pironiţi pe ei în timpul dansului. Mă strângi prea tare iar, îi scăpă ea.

— Numai ca să las impresia cuvenită, îi explică el serios.

— Impresia greşită, îl corectă ea. N-am nici o intenţie să plec de-aici cu reputaţia sfâşiată, şi asta se va întâmpla dacă mergi pe drumul ăsta. Mai sunt în sala asta o mulţime de femei, mergi şi alege-ţi altă parteneră. Prefer să stau cu Louis şi cu Ham, nu cred că s-au distrat grozav. El nu dădu atenţie tonului ei plângăcios, şi mai mult, a tras-o mai aproape, şi-o făcu aproape să strige de indignare şi la prima pauză muzicală se smulse din braţele lui.

— Găseşte-ţi altă parteneră, zise oftând ca o furtună, în timp ce-i zâmbea continuu. Mă duc la toaletă, şi-şi croi drum printre perechi cu o ceaţă roşie de furie plutindu-i înaintea ochilor. Toaleta era o cameră rece, cal-

mă ca un rai și Liz dădu drumul apei reci să-i curgă pe încheieturile mâinilor. După câteva secunde, începuse să-și recapete controlul. A jucat totul greșit. N-a decis ea o apropiere plină de umor? și ce conta ce gândea lumea? Ea va pleca curând și nu va mai vedea niciodată locul acesta și nici oamenii, cu excepția unei scurte vizite rapide, pentru a-l lua pe Ham înapoi în Anglia. Și-ncepu să plănuiască această vizită. Va conduce mașina spre Provence, va sta la un hotel din Tours peste noapte, plecând de aici dimineață devreme și trebuind să ajungă la Le Havre în aceeași zi pentru a prinde ultimul feribot, și nu va avea timp pentru nimic altceva decât „Bună“ și „La revedere“; ajunsă la această decizie, s-a mai calmat și se mută la măsuța cu oglindă unde se așeză și începu să-și repare machiajul.

— Așa deci! Vii la petrecerea mea și te dai în spectacol! Mâna lui Liz alunecă lăsîndu-i o dungă roșie de ruj de obraz și se uită la Marie-France care se reflecta în oglindă. Fața-i era turbată de dezamăgire, ochii-i erau sclipitori și fața total lipsită de culoare, cu excepția a două pete roșii pe pomeți. Era chiar prea furioasă să poată vorbi englezește, și Liz descoperi că nu-i pasă dacă franceza ei era șovăitoare. Muierușca era o scorpie, o

mică doamnă răsfățată care merita cu prisosință un argument care s-o lase fără replică.

Cu grijă, își trase un șervețel din poșetă și-și șterse urma de ruj de pe obraz, răspunzând glacial

— Pardon, domnișoară, surprinsă să-și găsească replica franțuzească pe limbă, fusese atât de sigură că-și va găsi cuvintele. Probabil mă confundați cu altcineva.

— Nu-i nici o greșeală, se apropie mai tare, încât imaginea ei din oglindă era chiar deasupra umărului lui Liz. Cu dumneata vorbesc, doamnă, mi-ai stricat petrecerea ! Vreau să pleci imediat.

— Atunci va trebui să-l rogi și pe domnul St. Clair să plece, spuse Liz cu răceală, pentru că te asigur, n-am nici o intenție să merg pe jos cinci kilometri înapoi până la Dieudonné, nu în astea, și-și etală piciorul pentru a-i atrage atenția asupra sandalelor sale cu toc înalt. Și-a îndreptat ochii spre oglindă și a privit expresia de amărăciune a fetei. Nu-i atât de ușor, așa-i ? a murmurat ea în cea mai bună manieră de profesor, rece și indiferent, însă nu era nici rece și nici indiferentă. Nu-i plăcea să jignească oamenii și mai puțin decât pe oricine pe fata asta — nu voia s-o jignească, dar ce altceva putea face ? Domnul St. Clair m-a adus aici în seara asta, deci va trebui să aibă buna ma-

nieră să mă ducă înapoi împreună cu Ham și cu Louis. Dacă eu acționez cum sugerezi, el va veni pur și simplu după mine.

— În seara asta, spuse Maria-France de parcă ar fi vrut să schimbe destinul ca să-i dovedească că greșește, în seara asta Jean-Marc îmi va cere mâna. Totu-i aranjat.

— Atunci va trebui să rămân, nu-i așa ? privi Liz cu răceală la fața oglindită, nu va mai putea face asta dacă mă conduce pe mine înapoi la Dieudonné, și pe lângă asta voi fi prima care să vă ureze amândurora toată fericirea. Și-și transferă atenția asupra refacerii machiajului, surprinsă fiind de siguranța mâinii.

— N-avem nevoie de urările dumitale, doamnă ! Marie-France tremura de nervi, nici de ale dumitale și nici de ale nici unei femei de teapa dumitale. Jean-Marc a terminat cu ele, mă va avea acum pe mine. Oh, știu ce ești și nu te voi lăsa să-mi strici socotelile. Vei părăsi Dieudonné, îți promit asta. Ar trebui să faci cum am spus și să pleci, dar te văd așteptând să te ceară de nevastă pe dumneata, așa încât voi aranja lucrurile și nu voi fi blândă cu dumneata. Ai să-ți dorești să nu fi venit aici niciodată ! Și ca o mică furtună a intrat înapoi în sala de bal.

Liz a urmat-o, însă mult mai încet. Tremura de efortul pe care-l făcuse să se stăpânească şi a pus mica scenă neplăcută în contul lui Jean-Marc. Cum a îndrăznit să o expună unei astfel de purtări insultătoare ? Se simţi murdărită şi umilită şi tot veninul ei era îndreptat împotriva lui Jean-Marc. „Femei de teapa dumitale“ spusese fata, ceea ce pusese capac la toate, ea, Liz Fellowes, între celelalte femei ale lui Jean-Marc — şi ea n-a simţit nevoia să-i spună ce fel de femeie este şi ea.

Îşi dorea ca Bev să fie aici, simţea nevoia acută de-a avea un umăr pe care să plângă, dar nu-şi mai putea nici măcar aminti cum arăta ; numai că era bun şi atent şi că a iubit-o.

Simţi cum îi jucau ochii în lacrimi. Nu era bine că-şi dorea ceea ce nu putea avea. Şi dacă Bev ar fi putut fi aici, cu adevărat nimic din toate astea nu s-ar fi putut întâmpla. N-ar fi încercat să regăsească Avignonul, povestea cu pomul n-ar mai fi fost posibilă.

Liz s-a trezit din vis ca să-l regăsească pe Jean-Marc lîngă ea.

— Nu te superi, Liz, dacă plecăm acum ? privirea lui se îndreptă spre cealaltă parte a camerei, unde Louis zăcea pe un scaun. Nu ştiu dacă este oboseală sau plictiseală, dar

Louis a adormit și mai bine-l ducem acasă.

— I-a fost rău, se repezi să spună Ham, și ne-am uitat după tine peste tot.

— Asta-i tot ce-mi trebuia, spuse. Nu, se repezi ea spre Jean-Marc privindu-l cu calm. Am auzit că în seara asta ai un anunț de făcut, așa că dacă vrei să rămâi pentru a-l face, mă descurc să conduc mașina ta, cred, pentru că altfel nu pot să plec destul de repede de aici. Îndrăznesc să cred că te vei descurca cu cineva la întoarcere, sau în cel mai rău caz vei veni pe jos, pentru că ești destul de mare și de puternic.

— Un anunț, se rățoi el și-și strâmbă gura într-un zâmbet deziluzionat. Marie-France ți-a spus, înțeleg, dar îți spusesem că nu am nimic de gând.

— Atunci spune-i ei. Liz ajunsese la limita puterilor. Ea-i aceea cu ițele încurcate, nu eu.

CAPITOLUL V

Liz petrecu o noapte teribil de agitată, dorindu-și chiar să nu se fi născut. Tristețea de neșters din ochii Mariei-France când și-a luat rămas bun atât de devreme, a dărâmat-o, dar veninul cu care și-a înlocuit tristețea din priviri era cu mult mai rău.

Ochii fetei îi promiseseră un triumf neplăcut, care-o făcu pe Liz să-i vină rău de la stomac și să capete un sentiment de apropiată catastrofă inevitabilă.

Încercă să și-o alunge din minte, însă ea-i reapărea și-i transforma și visele în coșmaruri fantastice, în care Ham era rănit și avea în cale un milion de obstacole care-o despărțeau de Avignon, în timp ce Jean-Marc o privea râzând ca un diavol adevărat.

Dimineață a coborât la bucătărie numai pentru o ceașcă de cafea, ca apoi să se întoarcă în camera sa care-i dădea siguranță căci nu voia cu nici un chip să-l vadă pe Jean-Marc în dimineața asta. Era duminică și știa că el mulgea vacile pentru a lăsa dimineață liberă văcarilor în zilele de duminică. Nu se simțea în stare să vorbească cu nimeni și se in-

dignă când băieţii dădură buzna în bucătărie. Louis era bine, după boala lui care se datorase, după câte admiseră ei, unui concurs „cine bea mai multă coka“ în cel mai scurt timp.

— Petrec o dimineaţă liniştită, mormăi Liz, incapabilă să înţeleagă excitarea lor evidentă.

— Totul este bine, începu Ham şi în spatele lui, Louis îi copia toate gesturile. Tocmai venisem să-ţi spunem că noi vom mânca şi vom pleca cu toţii la Chenonceau şi Chaumont. Asta înseamnă două castele într-o singură zi după cum indică ghidul turistic. Trebuie să facem ceva cu doamna numită Diane de Poitiers, ea a locuit în amândouă castelele, vezi, nici nu trebuie să întârziem plecarea pentru că altfel pierdem soarele şi performanţele luminii naturale.

— Nu crezi că am văzut destule castele ? întrebă Liz acid.

— Destule ? Ham fusese jignit, bineînţeles că nu, astăzi vom face numai cinci şi ele sunt zeci, dar Jean-Marc a spus că Chenonceau e cel mai frumos dintre ele şi eu am să-mi îmbrac kilt-ul pentru că tu vei face o grămadă de fotografii. Trebuie să am ce să le arăt copiilor la şcoală, pentru că altfel nu mă vor crede.

— Atunci dispari până găsesc eu cu ce să mă îmbrac, ordonă ea fără grație — presupun că nu merg blugii și maieul cu mânecă scurtă.

— Bineînțeles că nu ! spuse Ham șocat. Este duminică ; și plecă împreună cu Louis în timp ce Liz își inspecta garderoba.

Ham avea dreptate că era duminică, ceea ce însemna că era aici de o săptămână, care-a trecut atât de repede cum nu știa să i se fi mai întâmplat vreodată în altă parte. Cu respirația tăiată, își rezemă capul contemplând parcă posibilitatea de a mai rămâne aici încă o săptămână.

Îi trecu un fior pe spinare și încercă să se gândească numai la ceea ce urma să îmbrace, în timp ce căuta prin teribila-i garderobă.

În final se decise pentru o bluză roz de mătase și o fustă albă plisată. Regretă că trebuia să sacrifice bluza de mătase pe care o păstra s-o îmbrace serile la hotel. Era foarte incomod să depindă de călcat. Se gândi însă că poate-i va da voie Berthe să-i folosească fierul. Atârnă ambele piese în baie, unde și ea și sandalele făcură câte o baie de care nu avuseseră nevoie. Toate terminate, ieși din baie, îmbrăcată într-un halat de baie pe care-l găsise atârnat într-un cui în spatele ușii, se așeză pe un scaun în fața ferestrei

şi încercă să găsească puţin entuziasm să citească o carte pe care şi-o adusese cu ea.

Toate puse cap la cap, fusese o zi obositoare — întîi Chenonceau cu arcadele galeriei dinspre râu reflectate în şanţ, apele râului Cher strălucind în lumina soarelui, apoi la Chaumont, cenuşiu şi sever, unde Diane de Poitiers care adusese multe frumuseţi la Chenonceau, a fost trimisă când protectorul său regal Henry al doilea a murit, şi apoi, mai târziu, noaptea, oprirea la Azayre Rideau pentru performanţa finală de sunet şi lumină. Liz se perpeli în pat toată noaptea şi a doua zi dimineaţă coborî la micul dejun cu rezoluţia în minte.

Nici un castel în plus ! Luă lista lui Ham şi-o rupse bucăţele mici pe care le puse în bolul ei golit de cereale, iar când Ham vru să protesteze, îi replică scurt :

— Fă-ţi altă listă, mie mi-e de-ajuns. Ştiu, sunt mult mai multe dar, începând de azi, nu mă mai mişc mai mult de zece kilometri în oricare direcţie în jurul casei. Sunt obosită !

Louis, acum mult mai dornic să se facă văzut, soluţionă rapid problema antrenării prietenului său şi a mătuşii acestuia în acţiuni plăcute.

— Putem merge la micile vii după masa de prânz, sugeră el. Este şi acolo un castel

și drumu-i scurt până la el. Nu este cu adevărat un castel ci ruinele lui, dar pentru picnic este un loc minunat și un loc bun de joacă. Cu mult timp în urmă eu mă duceam acolo și mă jucam, pretindeam că-l apăr de inamici.

— Ești sigur de asta, Louis ? se uită la el Liz și deja se simți renăscută.

— Acolo nu vor mai fi kilometri de coridoare care să-mi rupă picioarele, camere pline de mobilă veche și chiar și tavane pictate care-mi sucesc gâtul de cât mă uit în sus la ele ?

— Numai câteva bucăți de zid doamnă Liz, o asigură Louis. Totul acoperit cu iarbă acum, pe un loc drept în vârful dealului. Cred că o să vă placă.

— Deci, acolo vom merge ? se zgâi la cei doi băieți. Unde-i Jean-Marc, să-i comunicăm schimbarea de plan și că nu va mai fi nevoie să conducă mașina să ne ducă la Villandry ? și se uită în jur după el, de parcă s-ar fi așteptat să fie ascuns după un scaun de bucătărie...

— Jos la fermă ! spuseră băieții în același timp, unul în franceză și celălalt în engleză și Ham a continuat ;

— Lucrează ceva cu instalatorul la sistemul de încălzire centrală, dar a spus că nu va dura mult.

Jean-Marc, se gândi ea la el, pare că face multe lucruri pentru o singură zi — suspectându-se că-i acordă prea mult din gândurile ei, încercând să ascundă înțelesuri, dar, admițând că ieri, fusese mai bine. El o trase normal, prietenește și nu i-a mai făcut avansuri, ca și când, povestea cu Marie-France deja trecută, n-ar mai fi avut nevoie de protecție. Asta a fost tot, decise Liz. A încercat să facă paradă de puțină dragoste cu ea, ca s-o îndepărteze pe fată și când Liz refuză să coopereze, el îi ceru să revină la gânduri mai bune. Își aminti de asemenea verdele privirii fetei, dorindu-l pe Jean-Marc, și-și dori să fie deja în drum spre Avignon când Marie-France urma să facă a doua scenă, de aceea nu-i spusese nimic lui Jean-Marc.

Liz trimise băieții afară să se joace, cu ordin strict să se schimbe în haine de picnic încă înainte de prânz și-i explică lui Berthe că numai o mică cantitate de mâncare va fi necesară pentru după-amiază și apoi vru să scape pe scări în sus, dar Jean-Marc o opri înainte să poată pune piciorul pe prima treaptă.

— Bună dimineața, Liz. Ai dormit bine ?

— Da, mulțumesc, îi răspunse rece — nimeni nu-și va mai lua libertăți cu ea. Mergem la o veche ruină lângă via ta, după-a-

mială. Louis a spus că nu-i departe, deci vor fi destule biciclete să mergem până acolo ? Simt nevoia de aer curat.

— Sunt destule biciclete și sunt de acord cu tine, va fi o schimbare plăcută ; nu așa plictisitoare.

— Ai ascultat la gaura cheii, îl acuză.

— Nu, zâmbi el în jos spre ea. Numai uitându-mă la fața ta, la acea interminabilă performanță de sunet și lumină, mi-am dat seama că ai o figură expresivă când nu-ți dai seama că ești privită.

Poate și la acest semn de neînțelegere, ea zâmbi și urcă scara în viteză. Engleza lui era excelentă, dar ei îi plăcu când îl scoase din fire cu o expresie idiomatică.

— Asta ce înseamnă ? strigă după ea, și ajunsă în vârf, ea se uită în jos peste balustradă și-și pocni degetele.

— Fă-o pentru tine, spuse ea peste umăr. Dar nu te sfătuiesc să te uiți într-un dicționar !

Lăsară bicicletele la marginea drumului, proptite de pomi. Liz se uită la cei doi băieți care galopau în față, cu coșul de picnic și cutia frigorifică pe care ea și Jean-Marc o trecură fără grabă cu ei printre sârmele rândurilor de vie. Strugurii erau deja formați, atârnând grei și verzi peste tot, sfidând solul care arăta sărac și nu părea capabil să

suporte viață, nicidecum un ciorchine de strugure. Ea se scuză că s-a oprit la jumătatea drumului. Soarele era fierbinte și ea deja obosită. Jean-Marc își trecu o mână după mijlocul ei și o ridică mai ușor decât crezu.

— Acești struguri, această vie, sunt descendenții direcți ai viei originale plantate aici în secolul paisprezece. Am încercat să o cultivăm și în alte părți dar nu se dezvoltă. Aici e locul lor și sunt deosebiți de strugurii pe care-i aveam într-o vie în susul râului. Pe aceia îi trimiteam la cooperativă pentru pivnițe și îmbuteliere. Aproape toți din zona asta merg acolo, dar partea asta de deal este unică și ne facem noi singuri vinul din ei. Avem aici calitate, însă nu va fi niciodată cantitate, așa încât păstrăm cea mai mare parte pentru noi.

Liz s-a aruncat pe mușchiul care acoperea vârful dealului și căută în cutia frigorifică după o cutie de limonadă.

— A fost un castel aici ? și arătă spre masa de piatră, parțial împrăștiată, peste care Ham și Louis alergau și țipau ca doi indieni.

— Un loc fortificat, mai degrabă, și se trânti lângă ea. Și încă un loc neconfortabil, nu-i nici urmă de bine aici. Mai târziu când timpurile s-au mai liniștit, cei din Villiers

și-au construit singuri case mai confortabile — le-ai văzut în orășel. Acum acolo este primăria din Villiers.

— Toți candidați la ghilotină, presupun.

— Deloc, chicoti Jean-Marc. Cei din Villiers au ascultat pământul cu urechea și și-au găsit scăparea în Italia înainte ca teroarea să-și găsească victime aici, și s-au întors aici numai când Napoleon a oferit o amnistie tuturor celor dispuși să-l servească în armatele sale. Nu-și puteau recăpăta castelele, au ajuns proprietatea statului, dar li s-a dat ceva pământ și-atunci și-au construit altele mici.

— Și-au trăit fericiți pentru totdeauna până când familiile lor au murit, presupun, termină Liz povestirea în locul lui.

— O ! Dar n-a fost o poveste imaginată, Liz, cei din Villiers sunt soldați buni, dar fermieri aprigi. Și când Napoleon a căzut, ei au pierdut totul, dar în felul lor erau indestructibili. Când Napoleon al treilea a plecat, cei din Villiers au devenit importanți în guvern, și-au vândut pământurile și casele lor au devenit case de vacanță, dar spre sfârșitul primului război mondial, nu mai rămăsese nici una din familii și erau toate abandonate.

Cînd tatăl meu o cumpără, era într-o stare rea, acoperișul era spart, tencuiala căzută

de pe ziduri, ferestrele erau sparte, partea de lemn era putrezită şi tot locul era plin de șoareci și șobolani. Trebuia dărâmată.

— Cred că a trebuit o muncă titanică pentru a o pune la punct, zise Liz și apoi bău limonada cu sete.

— Și scumpă, spuse Jean-Marc mormăind. Costă o avere să repari și să remobilezi cu piese din perioada corectă, de altfel multe sunt reproduceri moderne, și costă o altă avere să le aduci. Numai s-o ții caldă și uscată pe perioada iernii, costă o jumătate și mai bine din profiturile fermei. De-asta o părăsim. Întinse mâna și-i bătu cu degetul peste încheietura mâinii. Ceapa asta, Liz, e prea mare pentru tine. Îți face brațul să arate ca un băț și mâna ca o gheară de pasăre.

— Era al lui Bev, soțul meu. Şi-amuţi, mângâind suprafaţa ceasului cu degetele şi aşteptând ca el să povestească mai departe despre case sau despre orice altceva, care nu doare, și-și căută în sac ochelarii de soare cu care să-și ascundă fața de el. Sunt bine băieții ?

— Perfect ! Nu-i auzi ? Şi ascultând, ea putu să-i audă. Era ţipătul lui Ham, râsul vesel al lui Louis, nimic îngrijorător din partea asta. Marcie totdeauna spunea că este timpul să te îngrijorezi, numai când nu se

aude Ham. Dacă este liniştit, este motiv de îngrijorare, se întâmplă ceva. Asta este sora ei şi ea repeta ca un papagal.

— Sora mea spune că atâta timp cât face un zgomot insuportabil este totul în perfectă ordine.

— Până acum nu-mi amintesc să-l fi auzit pe Louis făcând atâta zgomot, în general este foarte tăcut, zise Jean-Marc trăgându-i o ocheadă.

Liz o luă ca pe o înţepătură la adresa nepotului ei.

— Vrei să insinuezi că Ham îl antrenează pe căi rele ? întrebă Liz cu lumina luptei în privire. Lasă-mă să-ţi spun.

— Nu, nu-mi spune, îi zâmbi fermecător. Spun că Louis a fost până acum mai mult ca un şoarece, luptând să nu fie observat.

— Poate ceva legat de mutare, sugeră cu blândeţe. Adică, mama lui îl ia la Paris să locuiască cu ea, apoi tu îl aduci aici — nu-mi lua în nume de rău. Am fost profesoară, ţine minte şi nimeni, după un an de zile, n-o să creadă că nu-i expert sau expertă în psihologia copilului — dar cinstit, copiii din cămine dezbinate, sunt adesea tăcuţi, asta este o observaţie, nu o părere. Dar nu cred că trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Louis pentru că e prea tăcut, nu de acum 'nainte

După ce va pleca acasă Ham va trebui probabil să-ți pui vată în urechi, pentru a nu mai auzi zgomotul.

— Apoi, așa-i Louis clădit, nu-i numai o masă de inhibiții. Jean-Marc se relaxă și încercă să-și aprindă o țigară, apoi urmă. Deci unica persoană din afară pe care trebuie s-o îndreptăm ești tu, Liz !

— Eu ? Își împinse ochelarii de soare mai bine pe nas și-l privi prin lentilele fumurii. Acum ești la fel de rău ca sora mea, șuieră ea. Ea mereu încearcă să-mi interfereze viața, însă pe ea pot s-o iert, ea este familia. Tu nu ai nici o scuză. Viața mea particulară n-are nimic de-a face cu tine și-ți voi mulțumi dacă vei ține minte asta ! Nu voi accepta sfaturile nimănui.

— Nici măcar ale unui prieten ?

— Bun prieten ești. Practic mă ții aici împotriva voinței mele.

— Nu împotriva voinței tale, spuse Jean-Marc cu blândețe. Dacă erai într-adevăr hotărâtă să pleci, ai fi plecat, și-ai fi lăsat la dracu pe Ham, mașina, totul.

— Cum aș fi putut ? fără mijloc de transport, cu fața julită — oricum nu m-am simțit prea bine. Accidentul m-a zdruncinat mai mult decât aș fi crezut.

— Scuze, scuze, o atacă el. Puteai să pleci și tu știi asta, în Franța ca și în Anglia

avem obiecte care merg pe roţi şi le numim trenuri. Ai spus că erai disperată să ajungi la Avignon, deşi ştiai că nu-i nimic acolo pentru tine, de altfel nu vrei să admiţi. Aruncă ţigara pe jumătate fumată pe o piatră plată şi se întinse la loc, cu mâinile sub cap şi închizând ochii. Liz, spuse el şoptit, dar fiecare cuvânt era clar, de ce nu încerci tu să uiţi, să priveşti spre viitor, decât să trăieşti în trecut ?

— Pentru că sunt perfect fericită aşa cum sunt, îi şuieră ea. Îmi place să-mi amintesc şi nu cred că e cazul să te amesteci în viaţa mea, nici tu, nici Marcie, nici nimeni, pentru că nici unul dintre voi nu ştie. Gura i se curbă într-un zâmbet mai mult strâmb eu şi Bev am fost împreună mereu, de când eram copii, locuiam unul lângă altul, pe aceeaşi terasă. Ne jucaserăm împreună, făcuserăm totul împreună. Poate n-ar fi fost atât de rău dacă ne-am fi întâlnit când deja eram mari. Să ne fi cunoscut unul pe altul numai doi ani, dar îmi amintesc de prima noastră hotărâre de a ne căsători, când eu aveam opt ani şi Bev zece. Eram de pe atunci îndrăgostiţi unul de altul.

— Prostii ! Jean-Marc aprinse altă ţigară. Aminteşte-ţi ce mi-ai spus despre Marie-France, c-o să-i treacă ! Eu nu cred că dra-

gostea asta pe care ai trăit-o tu a fost așa de formidabilă.

— A fost ! Liz țipă aproape. Durerea ce-i pricinuise cu ceea ce-i spusese a determinat-o să se întoarcă spre el, unde stătea întins pe mușchi. Ochii lui priveau împotriva strălucirii ochelarilor de soare. Și ochii ei au fulgerat cu mânie și glasul ei, când în sfârșit putu să vorbească, era strident. Nu știi nimic despre asta, nimic, și mă scuzi că nu-ți prețuiesc deloc părerea și-ți spun să-ți vezi de treburile tale. Ai destule probleme de rezolvat fără să-ți mai faci altele cu mine.

— Acum de ce trebuie să fie părerea mea mai rea ? zise fără să-și întoarcă capul, uitându-se numai în sus. Sunt cu cel puțin zece ani mai mare decât tine —, și eu îți spun că nu vei putea trăi numai într-o amintire toată viața. Viața este pentru a fi trăită, nu pentru a ajunge să te plictisești în mormântul altcuiva. Ți-ai pierdut bărbatul, deci — mai sunt bărbați.

Liz se răci de furie și cuvintele care-i scăpau de pe limbă erau corosive ca acidul, spunând lucruri pe care nu le-a mai spus nimănui altcuiva înainte — parcă era cuprinsă de amețeală.

— Bărbați ! scăpă cuvântul. Da, sunt mii de bărbați, dar tu nu-i cunoști nici pe ju-

mătate. Sunt văduvă, ține minte, buzele sale se subțiară într-un zâmbet amar. Văduvele sunt o rasă aparte — nu putem fi tratate ca femeile celelalte. Noi nu trebuie să fim curtate, n-avem ezitările fetelor pentru că am mai fost pe-acolo. Tot ce-am obținut de la acești bărbați au fost insulte — și asta incluzându-le pe-ale tale, deși abia mă cunoști.

— Nu te-am insultat, replică imperturbabil, am fost atras de tine, ca să fiu cinstit, am crezut că este de ambele părți la fel, erai foarte supărată din cauza mașinii, am crezut că trebuie să ai altceva la care să te gândești...

— Oh, cât de nobil și plin de autosacrificiu ești, i-a aruncat-o cu furie. Punându-te la dispoziție, doar așa, ca să-mi distragi mie atenția ! rostogoli ea cuvintele cu sarcasm, și-și împinse ochelarii mai spre baza nasului, uitându-se spre partea unde Ham și Louis se vânau unul pe altul în jurul rămășițelor vechilor ziduri.

— Ai dreptate ! pentru prima dată de când îl cunoscuse, Jean-Marc vorbise supărat și ea ghicise pe fața lui o strălucire, însă erau trăsăturile obișnuitei lui deziluzii.

O mască, gândi Liz, și cine putea spune ce-i în spatele acestei măști dar el era furios, se simțea asta în duritatea vocii sale... Să te

ascunzi în spatele ochelarilor ăia, Liz, cred că-i un semn de nesiguranță. Nu ești prea sigură pe tine și pe emoțiile tale așa cum vrei să mă faci să cred — dar revenind la episodul unde-mi spuneai că te-am jignit, nu-i adevărat, nu-i așa ? Știai că se va întâmpla, ai văzut destule semne înainte. Puteai să mă oprești — ori crezi că-s tipul de bărbat al peșterilor ? Te asigur că nu sunt nici un puști care să tremure-n secret după o fată și să nu-și amintească neplăcerea — *Mon Dieu*, spuse căzând în limba franceză, patul n-a fost tocmai bine aerisit !

Era exact tipul antilimax, descoperi Liz într-un hohot de râs, și Jean-Marc întrebă ridicând dintr-o sprânceană

— Am spus ceva amuzant ?

— Nu, zise înghițindu-și toate răutățile. Uitasem ce practică-i limba franceză, asta-i tot.

— Nu se poate face dragoste dacă scena nu este completă în toate detaliile, chiar să ai patul aerisit !

— Și, începu să spună, am încetat imediat ce tu ai vrut-o. Am gândit o foarte plăcută primă întâlnire...

Liz își reaminti toate răutățile și spuse cu indignare.

— Prima întâlnire ? Doamne ! Ce tupeu.

Ai crezut că de-aia m-am instalat aici, pentru repetarea scenei ? Următorul lucru pe care mi-l vei spune va fi ceva cu însufleţire sau alte prostii. Prindeau poate la cealaltă prietenă a ta — şi pun pariu că n-a fost numai una. Am mai auzit eu lucruri dintr-astea de mai multe ori înainte şi ştiu exact ce e mai rău !

— Au fost câteva, admise grav. Am treizeci şi şase de ani şi nu sunt un maimuţoi, de fapt fiecare bărbat trebuie să înveţe, altfel ar fi o mulţime de neveste nefericite şi nesatisfăcute. Nu cred că soţul tău era virgin când l-ai cunoscut.

— Destul ! Liz s-a ridicat în genunchi. Nu voi mai sta aici şi nu voi mai asculta nici un cuvânt. N-ai nici un drept — cred că această conversaţie a devenit dezgustătoare. Să-mi vorbeşti în felul ăsta, să spui astfel de lucruri...

Jean-Marc s-a rostogolit pe-o parte, întinzând o mână leneşă s-o prindă de şold şi-o trase până căzu lângă el. Ca hipnotizată, n-a zis nimic când el i-a luat ochelarii de pe nas, aruncându-i pe muşchi şi privi nemişcată cum s-a rostogolit complet, trăgând-o pe jumătate peste el.

— Aşa a fost, Liz ? Era doar un murmur şi simţi respiraţia caldă pe buze înainte ca gura lui să ajungă pe a ei. Nu era un sărut

grăbit și nu era nimic lacom în asta ; știa și cerul câte astfel de întâlniri avusese în ultimii trei ani — luptându-se cu ei în ușa taxiului sau împingîndu-i din ușa apartamentului.

Tandrețea lui o ului, era o dăruire care nu cerea răspuns. Scânci din gât, încercând parcă să controleze orice răspuns involuntar, ceva fierbinte și dulce revenea la viață, în ființa ei, făcând-o să plutească în căldură, ca și când ar fi plutit în apă, apoi a fost ușor. Brațele îi alunecară peste umerii lui, gura ei ajunse sub a lui și când îi simți mâna pe sân, cu degetele mângâietoare, a gemut ușor și-și simți trupul arcuit, pentru a-l întâlni pe al lui.

Ea se scufunda într-o lume de deliciu și dulceață, într-un timp nemăsurabil și totul era învăluit într-o ceață aurie care-o conducea. Părul negru ondulat dintre degetele ei, mirosul lui care-i pătrunsese în nări și pielea ca satinul sub vârfurile degetelor ei, și totul s-a oprit când el și-a ridicat capul. Chiar și atunci ea-i putea simți rezistența la ruperea contactului.

— Așa a fost ? întrebă, și ea s-a uitat la el și-l văzu clar pentru prima dată. Ea-i văzu ochii sub pleoapele grele și părul lung cârlionțat — pupilele sale negre încercuite de un iris verde, care era singurul inel de lumină în adâncimile negre. adâncimi care-o duceau

la înec, să fie doar un trup fără minte, ascultător, doritor. Ea reacţionă violent, împingându-l de lângă ea cu mâini frenetice, înhăţându-şi ochelarii de soare şi sărind în picioare.

Jean-Marc, la fel de roşu, îşi aranja părul şi respira repede.

— E în ordine, Liz, băieţii-s prea departe să fi văzut ceva, ei sunt în partea cealaltă.

Umilirea ei era completă, ea nu le acordase nici un gând băieţilor, el însă da. El poate să se gândească la lucruri rezonabile, el n-a fost o marionetă fără minte — şi-a ţâşnit printre rândurile de vie, suspinând şi, încheindu-şi nasturii bluzei cu degete tremurătoare. Nu, n-a fost nimic ca asta, îşi aminti ea, a fost mai bine, mai bine, mai bine! N-a fost atât de arogant sexual, nu s-a simţit ca pierdută. Cu Bev, totdeauna a fost sub propriul control, a fost în siguranţă, a fost aşa cum trebuia să fie — nu s-a înecat în mare sau în plăcere, vrând mai mult şi mai mult, până nu mai era o individualitate, devenea parte din ceva mai mare, care-o speria în timp ce se stingea.

La poalele dealului se opri o clipă să-şi aranjeze ţinuta şi să-şi prindă o şuviţă de păr care-i scăpase din coada de cal, şi-i atârna pe umăr. Suspinele-i rămăseseră în gât şi-o sufocau în timp ce alerga spre pâlcul de pomi

unde-şi lăsaseră bicicletele. Le împinse pe ale băieţilor şi o trase pe a ei, porni la drum în jos spre Dieudonné. Îi era ruşine că-şi uitase tot respectul de sine care-i fusese atât de preţios şi pedală cu ciudă. A mai auzit bărbaţi făcând comentarii, Bev era membru al clubului de rugbi şi astfel de remarci cam slobode dădeau pe dinafară, mai ales după câte un meci bun şi multe beri care le luau inhibiţia, „o întindere bună" şi „o întindere uşoară" cam astea erau expresiile folosite — ce-ar fi făcut dacă şi-ar fi pierdut total controlul ? Oricum, nici nu se gândea mai departe, şi drumu-i dispăru aproape din faţa ochilor din cauza lacrimilor. După un timp, ajunsă la Dieudonné, mintea ei era departe. Ştia ce are de făcut. Acum era puţin mai calmă, putea vedea lucrurile mai limpede. Nimic nu se întâmplase sus în vârful dealului în după-amiaza asta. Jean-Marc n-ar fi putut să o aibă — după toate astea un bărbat care are obiecţii la un pat neaerisit nu poate considera bun niciodată un vârf de deal însorit cu doi puşti strigând prin preajmă, dar ea nu trebuia să plece şi mai ales nu brusc. Va veni un timp când Jean-Marc va decide că sunt condiţii favorabile şi ea ştia că atracţia dintre ei era prea puternică pentru ea, ca să rişte să-i fie iar subjugată.

Va merge direct sus şi-şi va face bagajele ; în acest timp băieţii se vor întoarce şi va putea să-şi ia rămas bun înainte să telefoneze după un taxi, care s-o ducă la Angers. De acolo va prinde primul tren de Tours, şi n-are nici o importanţă dacă va pierde o zi. Tours va fi destul de departe. Apoi după o noapte dormită la hotel, va găsi cel mai bun şi mai rapid drum spre Avignon. Acolo, în stăpânirea amintirilor despre Bev, va fi în siguranţă. Asta trebuia să fi făcut de la început sau imediat după ce Jean-Marc începuse s-o curteze. Sperase că el era altfel şi sforăi de propria-i stupiditate. Nu există altfel de bărbaţi, toţi sunt la fel, cu excepţia lui Bev şi nu va mai găsi altul ca el. Dragul de Bev, un pic peltic când vorbea despre lucruri intime, chiar şi după ce s-au căsătorit. El n-ar fi spus niciodată ceea ce Jean-Marc a spus ; el nu numai c-a iubit-o, dar a şi respectat-o !

Planuri ca astea erau bune pentru ea, îi linişteau nervii şi-i dădeau aparenţa calmului. Aruncă bicicleta pe iarbă şi se îndreptă spre casă. Trebuia să fie rece, şi era hotărâtă să fie, încât merse drept pe lângă un Porsche roşu pe care nici nu-l observase. Gheaţa din jurul ei era groasă de două palme şi ea spera să răcească miezul fierbinte din lăuntrul său, singurul loc în care ardea focul aprins de Jean-Marc. Intră prin uşile care

stăteau deschise ca de obicei şi se grăbi să urce scara, întrebându-se cum se va descurca Jean-Marc cu băieții și bucurându-se în sinea ei la gândul că-i vor face probleme.

— *B'jour, madame* veni o voce moale de deasupra ei, și Liz se opri aproape cu un picior în aer, uitându-se în sus la capătul scărilor, unde vocea continuă. Ești foarte înțeleaptă că te-ai întors mai devreme, se apropie furtuna. Sper să nu-l lase Jean-Marc pe Louis al meu să se ude.

Femeia care cobora scările era perfecțiunea. Liz totdeauna s-a autoconsiderat un pic mai mult decât rezonabilă în aspect, dar aici era frumusețe în timp ce ea apărea cu părul răvășit, cu pete de iarbă pe fustă și pe sandale și cum o ajunse un norişor de parfum, se surprinse dorindu-și să fie adevărat ce scria pe deodorantul său și să n-o fi lăsat-o.

— Doamna St. Clair ? Liz prinse totul într-o singură privire. Doamna era atât de mică și de elegantă, ca o steuardesă din Dresda. Părul ondulat pieptănat spre spate, lăsând liberă o față ovală cu trăsături superbe, aveau un efect pe care și l-a dorit și ea totdeauna și nu l-a obținut niciodată. Ochii mari, catifelați și cu gene lungi negre. priveau în jos spre ea și aveau în ei ceva trist, mai degrabă expresia regretului.

— Spune-mi Vivienne, te rog şi schiţă un gest foarte vag cu mâinile foarte albe ieşind de sub un deux-pieces impecabil croit, din mătase neagră. Berthe mi-a vorbit despre tine şi am simţit o legătură între noi două. Eng'eza pe care o vorbea era bună ca cea pe care o vorbea Jean-Marc. Accentul era mai tare şi ezitarea în alegerea cuvintelor, dar vocea ei moale scuza toate defectele şi Liz s-a simţit vrăjită de ea. Vivienne St. Clair se juca cu verigheta în timp ce-o privea pe Liz. Amândouă am suferit, nu-i aşa ? Suferinţa creează legături ! Ea ajunse jos pe treapta re care se oprise Liz şi care le-a făcut să ajungă la acelaşi nivel al ochilor, dar nu tocmai, pentru că doamna St. Clair agrea să privească oamenii de sus.

— Berthe acum îmi pregăteşte ceaiul, spuse pe o voce egală. Şi mie-mi place ceaiul tău englezesc, mai reconfortant decât cafeaua — după ce te aranjezi, te aştept în salon să bem ceaiul împreună.

— Şi asta-ţi spune ţie că eşti un obiect dezgustător la vedere, murmură Liz pentru sine în timp ce urcă scările. În dormitor se gândi la noile planuri şi ajunse la concluzia că prea multă grabă strică. Mâine va fi la fel de bine şi oricum va putea să coboare o fugă până la fermă să vadă dacă maşina este gata. N-avea importantă pentru ea ce culoa-

re va fi, atâta vreme cât va fi în stare să meargă, va putea conduce în jurul Franței.

Mai bine s-ar face cât mai repede prezentabilă și să-și întâlnească gazda la ceai. Mama lui Louis a constituit pentru ea un șoc, nu era ceea ce-și imaginase Liz. Se așteptase să fie o femeie mai în vârstă sau care să arate mai în vârstă. Vivienne St. Clair n-arăta nici o zi mai mult de douăzeci și cinci de ani și bunul simț îi spunea lui Liz că avea cel puțin treizeci și doi, dacă nu mai mult, și la prima vedere care era chiar prima, doamna St. Clair nu arăta deloc a femeie care-și abandonează copilul sau să lase pe altcineva să-l crească. Ea a împrăștiat impresia de fragilitate, odată cu aerul de gentilețe. În opinia ei — știa că nu era cu mult mai rău să te bazezi pe câteva secunde de cunoștință și să dai deja două sentințe — dar impresia ei imediată fusese de doamnă foarte hotărâtă. Pe de altă parte, nu era corect să judece pripit, nu atunci când ar fi putut fi influențată de orice ar fi putut spune Jean-Marc. Încercă să-și amintească ce-a spus el despre mama lui vitregă, dar în afară de faptul că era frumoasă și că a fost asistentă la școală, n-a mai spus nimic altceva. Nici măcar n-a amintit că Vivienne s-a măritat cu tatăl lui pentru bani.

Liz și-a înghesuit trupul arătos într-o rochie veche de doi ani si se grăbi spre oglin-

dă să-şi aranjeze părul — totul la fel, orice ar fi spus Jean-Marc sau n-ar fi spus, ea decise să-şi păstreze prima impresie, care nu era favorabilă.

— Şi ? îşi admonestă ea reflexia din oglindă în timp ce-şi trecu un puf de pudră peste faţă, şi-şi împinse bine ochelarii pe nas, este probabil gelozie din partea ta, fata mea, tu nu poţi arăta ca tipul delicat de tânără, gen Elizabeth Taylor. Te-ar face să arăţi ca o mârţoagă moartă de foame !

— Intenţionezi să stai aici toată luna? întrebă Vivienne în timp ce turnă ceaiul din ceainicul greu de argint. Liz prinse de veste că ceaiul era făcut din pliculeţe şi că şuvoiul de ceai care curgea în ceaşca ei era destul de decolorat şi regretă că sperase mai mult. Prima ceaşcă de ceai băută în Franţa, excluzând-o pe cea din noaptea accidentului — aceea nu intra la socoteală — nu era ceai englezesc. După cum arăta, precis avea gust de apă caldă cu zahăr şi urme de lapte.

— Nu. Acceptă ceaşca în linişte şi-i adăugă puţin zahăr, nu crezu că-i trebuie şi lapte. Plec la Avignon. Trebuia să fiu deja acolo, însă un accident nefericit cu maşina...

Vivienne încuviinţă înţelegătoare şi bău delicat ca o pisică dintr-o farfurioară cu smântână.

— Traficul din zilele noastre... trebuie să-ți disturbi atenția numai pentru o secundă... N-ai fost grav rănită, sper ?

Liz se pregătea să spună că n-a fost vina unei alte mașini ci unul din pomii lui Jean-Marc, dar s-a decis să nu spună.

— Nimic serios, își arătă ea vânătăile și zgârieturile pentru a demonstra că nu-i nimic grav. Mașina a fost singura vătămată, mă tem că a suferit rău, dar de-acum poate să fie pe drum oricând.

— Și Jean-Marc a fost o gazdă bună ? A avut grijă să te simți bine de când stai aici ?

La acest punct, Liz decise să nu-i pese de Vivienne St. Clair, de fapt n-o plăcea. Liz își dădu părul spre spatele gâtului său înțepenit. Totdeauna i-a deplâns pe cei care spuneau și făceau răutăți gratuite celorlalți, însă acum se părea că are în față un asemenea specimen pe care nu-l înțelegea, pentru că nu i se mai întâmplase până atunci. De obicei se împrietenea foarte repede cu alte femei. Probabil era o mică anchetă, întrebările nu erau personale. Încercă să-și imagineze replica, dacă ea ar fi spus oricui din anturajul său că a avut un accident cu mașina, și-și imagină răspunsul. Toți ar fi spus :

,Unde te-ai lovit şi cum s-a întâmplat ?“ Dar ıu şi femeia asta. Liz zâmbi gentil ca și când ır fi încercat o apropiere mai caritabilă.

— Destul cu confortul, răspunse. Într-adevăr mi-a făcut plăcerea să stau.

CAPITOLUL VI

Liz își examină unica rochie decentă, arătând-o grasă și enervându-se că n-a fost în stare să-și pună planul în aplicare, să împacheteze și să plece. După ce-a băut ceaiul cu mama lui Louis, Liz și-a impus să fie mai mult influențată de starea mașinii, decât a făcut-o până acum. Bev a iubit mult mașina asta așa că dacă va putea ajunge la Avignon în ea, ar fi mult mai aproape de el, și apoi, după cum spusese, nu trebuia să dea socoteală nimănui.

— Asta-ți este soarta, își spuse, o dată faci planuri și apoi le faci țăndări, fii fermă, își propuse, dar era ca o ventuză pe catastrofa de aspect a lui Ham și pe privirea îngrijorată a lui Louis.

Ham bătu la ușă și intră, urmat îndeaproape de Louis și o găsiră așa cum era, în chiloți și acoperită decent cu un kimono, gândindu-se dacă se vedea pe fața ei ceva.

— Mâine St. Nazaire, zâmbi Ham dezlănțuit spre ea. Jean-Marc a spus că barca va fi gata la ora nouă, și apoi a luat loc pe vali-

za ei care stătea cu capacul deschis şi cu conţinutul aşezat frumos. Nu pleci, Liz, nu poţi. Nu acum ! Trebuie să rămâi, altfel va fi oribil !

— Aşa s-a întâmplat înainte ! mormăi Liz. De fiecare dată când sunt gata de plecare, tu şi Louis vă luaţi sarcina de a-mi spune că nu pot. Acum ce s-a mai întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu ? Ştiţi că nu pot rămâne aici oricât şi acum mama lui Louis deja sosită, nu-mi puteţi spune ceva de genul „nedorit în călătorie".

— Maşina ta nu este gata. Faţa lui Ham era aprinsă de îngrijorare, care o făcu pe Liz să creadă că terminarea maşinii ei era de mare importanţă pentru el. El avea alte motive să o vrea pe ea aici. Liz alergă pe după scaun ca să-l privească în ochi.

— Fii cinstit — micuţule — mămica ta a făcut iar vreo lege, a făcut iar să zbârnâie telefonul între aici şi Richmond ? Care-i motivul real ? Îţi promit că dacă este un motiv bun, mă voi gândi din nou până când maşina mea va fi gata, dar dacă este una din prostiile tale obişnuite şi fără sens, mâine dimineaţă voi fi în primul tren care va pleca din Angers.

— Dacă pleci nu vom mai fi capabili să plecăm nicăieri ! faţa lui Ham, din stacojie a devenit carmin ca cel de-al treilea nasture de la cămaşa lui de joacă, s-a uitat la Louis şi,

puştiului francez îi dispăruse grimasa, faţa lui roşie se transformase într-o expresie de seriozitate hotărâtă. N-ai înţeles, mormăi el, este mama lui Louis.

— Nu vrea ea să meargă la St. Nazaire mâine ? îşi ridică Liz o sprânceană.

— Oh, ea va merge atâta timp cât este vorba de un drum scurt, spuse Louis, pentru că totdeauna stă în camera ei până la prânz şi noi cu greu putem pleca undeva, pentru că ea vrea să se întoarcă devreme, ca să se poată îmbrăca pentru cină. Asta nu se va întâmpla dacă va avea musafiri sau dacă va ieşi ea.

— Louis spune că totdeauna este aşa când vine ea aici, el nu pleacă niciodată, nicăieri, şi noi va trebui să îmbrăcăm ce avem mai bun şi să citim cărţi — nu hazlii — cărţi !

— Este foarte bine pentru voi — Liz era fără milă.

— Mais c'est vrai*, Madame Liz, păşi Louis din spatele lui Ham, şi bietul Jean-Marc a muncit atât de greu şi acum nu-şi va mai lua vacanţă. Va lucra la fermă tot timpul şi mama mea va cere să nu facem gălăgie.

— Va strica totul, deveni Ham strident şi Liz îl temperă imediat. Toată munca noastră se va duce, nu-i aşa, Louis ? continuă Ham

* dar este adevărat — fr

Așa că trebuie să rămâi, Liz, și nu va fi pentru multă vreme, pentru că Louis a spus că mama lui nu stă mai mult de trei sau patru zile. În felul ăsta noi ne vom simți bine chiar dacă Jean-Marc trebuie să plece la fermă în fiecare zi. Putem merge cu tine în schimb și amintește-ți ce bine a fost cu autobuzele. Liz privi cele două mutrișoare și dădu verdictul :

— Bine, dar nu mai mult decât până vineri, vreau să plec înainte de sfârșitul săptămânii și, deveni serioasă, vă voi lua numai dacă mama lui Louis îmi dă permisiunea, și va trebui să fiți cuminți !

— Vom fi. Ham oftă ușurat și-și puse un braț protector pe umărul lui Louis în timp ce omora limba franceză. *Soy long. Lowely* — ți-am spus eu, Liz nu se teme de nimeni și de nimic, așa că hai să dăm obiectul ăsta de spălat de-aici. Tu poți să faci *le bain avant* mea, la care Liz a înțeles că Ham îi crea confortul lui Louis ca o consolare, lăsându-l primul la baie. Ea reuși să-și înăbușească râsul până la plecarea lor, apoi se concentră asupra machiajului ei, care-i ridică moralul și era de fapt exact ce-i trebuia după ce văzuse costumul de mătase neagră în care călătorise Vivienne.

Mama lui Louis s-a schimbat probabil pentru cină în mătase neagră croită de Yves St. Laurent, așa că Liz folosi un ruj mai închis

la culoare şi lucios pentru a compensa tricotajul, şi fusese foarte mulţumită de rezultat, chiar şi pieptănătura care-i crease destule dificultăţi şi cu multe agrafe, arăta destul de bine.

— Sus inima, fetiţo, se îmbărbătă ea în timp ce-şi examină prezenţa în oglinda înaltă. Picioarele tale sunt mai frumoase pentru că sunt mai lungi. La jumătatea drumului, coborând treptele, s-a oprit să se întrebe de ce s-a băgat ea în buclucul ăsta, nici măcar nu era de obicei interesată de ceea ce spuneau oamenii.

O chestuine de mândrie personală, decise ea şi-şi continuă drumul zâmbind pe seama propriei persoane.

Costumul negru de mătase al Viviennei nu era de la Yves St. Laurent ci de la Pierre Cardin şi arăta pe mica-i persoană ca un nor de întunecime, reliefată numai de un triplu şirag de perle şi de câteva inele cu perle mari şi cu diamante. Toate acestea plus machiajul ei desăvârşit, greu observabil şi un parfum insidios o făcură pe Liz să se simtă ca de la ţară. Vivienne se îndreptă apoi ţeapănă spre dulapul în care Jean-Marc ţinea băuturile.

— Perrier mentolat, Liz ? se întoarse spre ea cu un zâmbet şui şi-i indică cu capul un loc lângă foc. Este non alcoolică şi poţi s-o

bei mereu, ca pe un medicament, zise Jean-Marc apărut ca din senin în dreptul dulapului.

— Minunat ! Liz crezuse că va fi intimidată la vederea lui, dar zâmbetul lui îi restaurase siguranţa de sine. Nu făcea nimic din ceea ce făcuse pe deal, aşa că putea şi ea să uite. Dragostea, ştia, avea calm, siguranţă, ca aceea cu Bev, deci ceea ce ea a simţit pe deal, nu era dragoste, numai o pornire sexuală cu nimic calm, gentil sau sigur în ea. Era puternică, admise ea, ca un râu umflat — dar după retragerea apelor, în urmă, pe maluri, rămâneau multe crengi rupte, asta nu putea să înţeleagă. Şi-a îndepărtat gândurile din minte şi le-a acoperit cu puţină trăncăneală.

— Ham şi Louis spuneau ceva de St. Nazaire, mâine, cu barca. Cred că mi-ar place, este bine să văd cât se poate de multe înainte de a pleca.

— Dar nu crezi că este prea departe, Jean-Marc ? se strâmbă puţin Vivienne supărată, mult prea departe pentru micul meu Louis. Va trebui mult timp să ajungi acolo şi chiar mai mult, să te întorci, va fi obosit după-amiază şi complet extenuat seara. Nici nu va mai putea să mănânce şi din nou vor începe coşmarurile. Apelă la Liz. Nu eşti de acord cu mine ? Louis al meu nu-i puternic, oboseşte foarte uşor. Trebuie să fi observat asta.

Liz și-a păstrat expresia de neangajare în timp ce se gândea la energia debordantă de care amândoi puștii dădeau dovadă. Cum pedalau cu furie în jos spre Villiers în fiecare dimineață, înotau în fiecare dimineață, pedalau înapoi, mâncau tot și apoi plănuiau următoarea ieșire. Nici unul dintre ei n-a arătat semne de slăbiciune după cum putuse ea vedea. Și aici era problema — cum putea ea spune că Louis avea constituția unui cal ? Ceea ce a dus-o cu gândul să murmure ceva politicos fără să spună nimic, nici de o parte nici de cealaltă. Vivienne continuă — aparent replica lui Liz nu era necesară.

— Dacă vrea să mergem la St. Nazaire, atunci putem merge cu mașina, mult mai puțin obositor și mai rapid. Plecăm după prânz și putem fi aici într-o oră și jumătate. Ne va lua cam o oră să-i arătăm puștiului englez orașul și să fim înapoi pe la șase seara... Vocea moale, dulcea voce moale a continuat să vorbească mai departe în timp ce Liz gândea cu plăcere la niște dopuri pentru urechi, își sorbea băutura în liniște și-l spiona cu privirea pe Jean-Marc, care asculta atent, cu un zâmbet sardonic pe față, zâmbet care nu-i implica și ochii, tocmai când Ham băgă capul pe ușă și strigă

— Liz ! Mama e la telefon și vrea să vorbească cu tine.

Nu putea să pice mai bine, gândi Liz ca o Jean D'Arc modernă, salvată de pe rug tocmai când flăcările începuseră să-i joace în jurul gleznelor.

— Tu eşti, Liz ? Mai eşti încă acolo ? se auzi vocea lui Marcie morocănoasă.

— Ce te-aşteptai, Liz se uită la telefon. Ţi-am spus că maşina e lovită. Aştept să fie reparată.

— Atunci nu te mai duci la Avignon ? morocăneala din vocea lui Marcie dispăru instantaneu. Adică nu va mai rămâne timp, nu-i aşa ? Cum te descurci cu înalt, brunet şi frumos ?

— Ce mai faci, ai avut succes ? întrebă Liz neglijând întrebarea lui Marcie.

— Oh, asta ? Marcie o clasă repede. Niciodată nu m-am simţit mai bine, dar de tine duceam grijă. Tu n-ai scris şi cărţile poştale trimise de Ham nu te menţionau, aşa că am crezut că plecaseşi. Spune-mi cum arată acest Jean-Marc ?

— Tot ce-am visat, spuse sarcastic Liz. Fii rezonabilă, Marcie, este numai o cunoştinţă, nu-i nevoie să-ţi zboare gândurile-n lună. Oricum nu ne-am cunoscut în circumstanţe prea plăcute. Pomul, al lui era, şi ăsta-i motivul pentru care-l iubesc, bineînţeles.

— Este cu siguranţă o poveste. Ţie-ţi place ?

— Nu ! zise Liz privind amenınțător la telefon. Închid acum...

— Nu, nu face asta, o întrerupse sora ei. Ham a spus că mama lui Louis tocmai şi-a făcut apariția. Nu locuieşte tot timpul acolo ?

— Nu, spuse Liz apăsat. Locuieşte la Paris — asta-i una din scurtele ei vizite.

— Din ce în ce mai bine. El nu este însurat, mama lui vitregă nu locuieşte cu el...

— Taci, spuse scrâşnindu-şi dinții. Ți-am mai spus, şi-ți repet. Nu sunt la piață şi dacă ai chef, n-ai decât să-ți deschizi agenție matrimonială cu alt client. Dacă eram interesată — dar nu sunt — te-ascultam pe tine şi mă puneam la îndemână ! şi trânti telefonul.

În salon, Vivienne nu se mai îngrijora nici pe sine nici pe altcineva cu temerile ei despre fragilitatea lui Louis. Acum era cu un carnețel în mână, pe cale să scrie cu un creion de aur, câteva liste de invitați pentru cină. Din nefericire trebuia să arunce fiecare selecție, terminând cu o pagină goală şi zâmbi trist fiului ei vitreg.

— Aproape toată lumea e în vacanță, murmură ea, şi eu nu sunt obişnuită să cinez în familie, nu se poate face conversație elevată...

— Te vei mulțumi cu noi pentru două zile, fără îndoială. Jean-Marc nu era bucuros cu

alternativa unei cine în familie. Şi oricum, Berthe este o bună bucătăreasă, nu-i putem cere să facă ceva special pentru tine.

— Şi este bătrână, zâmbi Vivienne jalnic, Jean-Marc eşti prea bun cu ea. Ea trebuia să se pensioneze, o căsuţă mică, o pensie mică, nu te-ar costa mult. Au vorbit franţuzeşte şi Liz a pierdut replica lui, aşa cum a pierdut aproape toată conversaţia din timpul cinei. Ea a dat foarte puţină atenţie la ce a mâncat sau la ce a băut, concentrându-se asupra băieţilor care păreau de-a dreptul subdotaţi. Ham era de înţeles, îmbrăcase manierele de petrecere — vorbeşte când ţi se vorbeşte şi nu înfuleca orbeşte — dar pe Louis nu-l putea înţelege. Oricum, se autolinişti ea — nimic din ceea ce se întâmpla aici nu era treaba ei, dar gura i se curbă într-un zâmbet fin, tocmai când se termină masa şi băieţii erau gata să se ridice. Jean-Marc i-a instruit să meargă direct în pat, imediat ce-şi termină treburile.

— Vrem să ne trezim devreme mâine dimineaţă, le spuse serios — cine nu doarme, rămâne acasă.

Nimeni nu acorda nici o atenţie obiecţiilor lui Vivienne şi Jean-Marc se adresă lui Liz calm.

— Şi tu Liz, sper să nu te aştepţi la nimic superb din plimbarea asta pe apă. I-am

pus un motor nou bătrânului ciubăr și de-asta merge puțin mai repede decât avea obiceiul, dar nu-i prea confortabil. Este barca pe care o folosim la pescuit primăvara devreme când urcă scrumbiile pe râu, de aceea miroase mereu a pește. O să fie o călătorie lentă în josul râului, și una și mai lentă înapoi, dar vom afecta cam o oră pentru tine să cercetezi vechiul oraș. Berthe ne va pune de mâncare și la bord este o mică mașină cu care putem face cafea sau dacă preferi, ceai.

— Sună delicios și e o schimbare binevenită, se auzi Liz vorbind, împinsă de entuziasm. Mi-au plăcut întotdeauna râurile și bărcile. Sună exact așa cum gândeam că va fi — minunat, o zi de trândăveală și nu voi fi obligată să admir nici o antichitate.

— Nu-ți pasă de antichități ? întrebarea fusese pusă moale, de Vivienne, când au părăsit sufrageria și s-au întors în salon. Ești tipul modern, deci preferi lucrurile simple și funcționale.

— Deloc, Liz își scutură capul și cum stătea lângă foc, arăta butucului arzând un picior svelt. Era recunoscătoare pentru căldura lui și regreta cardiganul pe care-l uitase atârnând pe marginea patului. Ziua fusese însorită și caldă. Ea rămase uitându-se la foc cu gândurile duse departe. În după-amiaza aceasta, fusese ea cu Jean-Marc în vârful dea-

lului aceluia de unde se întorsese în fugă, rușinată. Îi părea că totul se petrecuse cu secole în urmă, stând aici și realizând că lumea ei nu s-a întors cu josul în sus — privindu-l, vorbindu-i, ca și când ar fi fost simple cunoștințe întâmplătoare.

Numai în după-amiaza aceasta ar fi vrut să-i scoată ochii pentru ce-i făcuse și acum accepta de la el o ceașcă de cafea fără să-i pese de nimic. Își scutură capul de propria stupiditate și continuă să spună ce începuse.

— Sunt multe inconveniente pentru a o face modernă — Jean-Marc avea dreptate când vorbea despre casa sa, că este cumplit de greu să o țină caldă pe perioada iernii. Negura nopții urca dinspre râu răcindu-i degetele — se înfioră și se întoarse spre mobila modernă. Totdeauna găsesc că dulapurile nu sunt destul de mari și de adânci. Cred că mi-ar place mai tare antichitățile dacă aș putea să le folosesc la ceea ce au fost gândite — nu aliniate să le privească turiștii. Începu să trăncănească nebunește, încercând să-și acopere depresiunea. Erau aici dedesubturi pe care nu le înțelegea, care existaseră de când sosise ea aici, dar pentru care Vivienne fusese un adevărat catalizator. Acum erau atât de adânci și cu mai mult înțeles. Ea însă scăpa înțelesul

Vivienne aranjă faldurile draperiei, privind ca o mică marchiză ieşită din vreme, cu un zâmbet ce-i juca pe buze.

— Dar ţie-ţi place casa aceasta, nu-i aşa ?

Liz zâmbi şi murmură ceva, fără să spună prea mult. Cum putea să-i spună că pentru o casă era superbă, însă ratase să fie un cămin. Şi că infinit mai mult prefera casa de la fermă pe care-o simţea caldă şi primitoare — care a continuat să trăiască, chiar dacă a fost nelocuită de-atâta vreme. Îşi aminti propria ei casă, când părinţii ei trăiau şi înainte ca Marcie s-o modernizeze, mare şi sărăcăcioasă, dar prietenoasă şi plină de râsete cum nu putea să-şi imagineze locul acesta vreodată.

Din fericire Jean-Marc începuse să adune ceştile de cafea ca să le umple din nou şi Vivienne şi-a mutat atenţia asupra fiului ei vitreg.

— Insişti asupra acestei călătorii cu barca, *mon cher ?*

— Am promis băieţilor şi de-acum trebuia să ştii că-mi ţin promisiunile. Îşi ridică o sprânceană. Vom avea plăcerea companiei tale ?

— Atât de devreme ? Dar am oare de ales ? Şi va fi o zi lungă... Vocea i se stinse într-un zâmbet graţios.

— Sunt sigur că vei fi capabilă să te forțezi, îi spuse el gentil.

Liz merse sus la culcare, noaptea aceasta așezându-se peste ceea ce pentru ea a fost un comportament foarte bizar între membrii familiei. Venind ca ea, dintr-o familie unde toată lumea era foarte apropiată, îi scăpa raportul dintre Vivienne și fiul său. Mama lui Louis dădea impresia că este un părinte grijuliu, deși cu greu vorbea cu băiatul și Louis se ținea atât de departe de mama sa pe cât îi era posibil. Își aminti de relațiile dintre Marcie și Ham, singura relație mamă-fiu pe care o cunoștea cu adevărat. Marcie n-avea pretenții că este părintele perfect, l-a înghiontit întotdeauna pe Ham când a fost obraznic, a țipat când a făcut dezordine, dar lui Ham nu-i era frică de ea. Gândurile o făcură pe Liz să se perpelească. Asta era ! Louis părea că se teme de mama sa. Cât despre Jean-Marc, ei bine, era foarte greu de spus ce gândea, n-a lăsat să se vadă nimic la suprafață, cu excepția unui fel de cinism, și ea, Liz, nu putea să creadă că-și imaginase nota sardonică care-i însoțea fiecare remarcă adresată mamei sale vitrege.

O oră mai târziu, Liz încă se mai gândea la acest lucru. Poate Jean-Marc n-a aprobat căsătoria tatălui său cu o fată mai tânără, poate a fost și puțin gelos — spusese că și-a

iubit foarte mult mama. Și ea era aici, Liz Fellowes, făcând ceea ce decisese să nu facă, să se intereseze de treburile altora. Se întoarse pe o parte, ridică perna până sub obraz și-și strânse tare ochii, dar gândurile-i veneau mereu. Putea fi mai mult decât puțină gelozie din partea lui Jean-Marc, și poate și ea a greșit.

N-a spus că toţi bărbaţii tineri alergau după frumoasa asistenă, inclusiv el ? Poate că a vrut-o pentru el și l-a amărât că s-a măritat cu tatăl lui în loc să-l aştepte pe el. Dezgustată de amestecul ei crescând, în treburi ce nu-i aparţineau, şi de imposibilitatea de a-și clarifica gândurile, Liz aprinse lumina, sări din pat şi pipăi prin valiză în căutarea romanului ieftin, apoi se urcă în pat şi începu imersia în viața tânărului Merlin și a lui Mary Stewart în „Peştera de cristal".

Vivienne apăru la micul dejun la timp și îmbrăcată pentru o zi în barcă. N-avea o şapcă marinărească, dar acesta era singurul articol care-i lipsea, pentru ca ansamblul să fie complet. Pantaloni albi marinărești, o b'uză croșetată în dungi orizontale, bleumarin și alb, sandale de sfoară și o jachetă albastră pe mână.

Liz, cu blugii ei spălaţi de multe ori și obosiţi, cu o bluză roz bonbon, se simţi groaznic. Altădată, când stătea lângă Marcie, o

făcea pe sora ei să arate mai mică — stând lângă această mică franțuzoaică, efectul era diferit. Vivienne era atât de perfect proporționată că nu lăsa impresia că e mică ; Liz lăsa impresia că crescuse la dimensiunile unui rugbist, mare și bronzat, cu mâinile și picioarele foarte lungi. Toți se îngrămădiră într-o mașină mai mare decât ceea ce condusese Jean-Marc până atunci, o Matra, care arăta după cum fusese folosită, pentru piață și pentru cărat, iar Liz mergând prin spatele ei ca să urce, văzu că era tamponată în spate și se uită la Jean-Marc.

— Mașina ta are prioritate, i-a spus el, asta poate să aștepte, dar am luat notă că n-ai venit s-o vezi de câteva zile, n-ai remarcat progresele. E dorința ta să ajungi la Avignon speriată ?

— Nu în cele din urmă, răspunse, Avignon rămâne țelul meu, și dacă mașina nu poate fi pusă în stare de funcționare până vineri, am să fac ce ai sugerat și am să iau trenul. Fără să gândească, își propti ochii într-ai lui și-l văzu privind la slăbiciunea ei.

— Ce este Liz, la Avignon, amintiri ?

— Armură, răspunse prompt cu un fulger în privirea-i albastră. Și am nevoie de ea. Groasă de un deget și din oțel călit, dacă mă mai întâlnesc cu tine sau cu orice alt flirt !

— N-am flirtat niciodată ! spuse indignat și ea se strâmbă disprețuitor, într-un fel de necrezut, când el îi deschise ușa.

— Puteai să mă duci de nas ! Și-apoi spre cei doi băieți care se întinseseră pe toată bancheta. Mutați-vă mai încolo, sunt prea mare ca să încap într-un spațiu atât de mic.

— Nu mare, veni murmurul din spatele ei, și când se închise ușa ei, termină prin fereastra deschisă ce avea de zis. Prefer să spun seducătoare, dar nu trebuie să vânezi complimente.

Liz roși și-și concentră toată atenția asupra ferestrei sale pe care băieții o înțepeniseră și care nu era o operație ușoară. Apoi toți s-au întors la apropierea Viviennei, care era mai degrabă un model de mers ca pisica.

— Jean-Marc, îl mustră ea pe jumătate, trebuia să-i fi pus în față pe oaspeți, ar fi văzut mult mai mult. Își întoarse capul spre Liz, zâmbind dulce. Eu le-am văzut pe toate înainte, remarcă, pe un ton plictisit.

— Mi-am spus că sunt numai zece minute de mers până la barcă, zise Liz în surdină, deci nu voi pierde mult, nu-i așa ?

Barca s-a dovedit a fi o veche yolă cu velatură, dotată cu motor — tipul de barcă care putea fi folosit pentru pescuitul de coastă și când ea ajunse la bord, Jean-Marc gesticulă cu mâinile pentru a-i demonstra-o.

— Ți-am spus că nu va fi superb, dar trebuie să avem plăcerea navigării în lumina zilei în josul râului. Întorcându-ne vom strânge velatura și vom porni motorul ca să ne ducă împotriva curentului.

Liz, care făcu o scurtă inspecție în cabină strâmtă, își pocni mâinile și chicoti.

— Nu, după cum spuneai, nu superb. Potolită era un cuvânt mai potrivit și puțin îngustă și miroase a pește. Ea se uită cum Ham și Louis puseră pasarela după ce săriră cu ușurință în barcă și cum Jean-Marc ridică pânza roșie ca rugina, înainte ca ea să plece să caute ceva de băut pentru băieți.

A fost o zi bună, cu toate că avură puțin timp ca să cuprindă cât mai mult din St. Nazaire. Liz se simțise mult mai bine de când decisese s-o ignore pe Vivienne. Cu aerele ei de plictiseală acută, franțuzoaica s-a așezat în fața cabinei de comandă, folosind fiecare pătură și pernă pentru a-și construi confortul și vorbi numai de trei ori cât a durat coborârea pe râu. Prima oară a fost când Louis se împiedică de ea și-i puse o mânuță jegoasă pe pantalonii ei albi — pentru care-l dojeni spunându-i țăran mic — a doua oară a fost când Liz îi oferi o ceașcă de cafea pe care ea o refuză și a treia ocazie, când căscă cu zgomot și-și ceru scuze pentru asta.

Ham şi Louis pescuiau peste marginea bordului, fără prea multă speranţă să prindă ceva, însă discutând cu entuziasm despre ce vor face cu peştele dacă vor avea norocul să prindă unul, iar Liz stătu la pupa urmărind malurile râului alunecând înapoi și ascultând clipocitul calm al apei pe părțile de lemn ale bărcii, în timp ce încerca să ajungă mai aproape de Bev. Dar Bev părea că este foarte departe, la depărtare de-o viață și nici când atingea geamul ceasului nu-l putea aduce lângă ea.

Jean-Marc observase expresia ei distrată și întoarse capul să se uite atent la ea.

— Gânduri triste, Liz ?

— Nu. Armura ei de răceală era iar cu ea şi faţa ei era de nepătruns. Și-a compus un zâmbet limpede şi curat şi repede, spuse : Mă gândeam la lunile de iarnă care vor veni, aici e frumos acum dar odată ajunsă în Anglia, vor veni luni de vreme rea — ploaie și frig. Nu le aştept cu plăcere.

— Trăieşte în prezent, o sfătui el. Nu găsesc nici un haz în a-ţi bate capul cu viitorul sau trecutul, cât priveşte vremea în Anglia, o ştiu. Am petrecut trei ierni în țara ta, dar nu-i singurul loc unde plouă şi e frig. Poate fi umed și în zona asta, câteodată săptămâni în şir.

— Ai fost vreodată la Londra ? întrebă Liz.

— Pentru un an, acum patru ani, da. Eram la un colegiu de agricultură, specializându-mă în încrucişarea animalelor împreună cu o muncă de veterinar. Am învăţat mult. Vino şi învaţă să cârmeşti, nu-i greu.

— Felul cum răsuceşti tu roata aia pare foarte complicat, spuse după ce-și scutură energic capul. Ea nu voia să fie prea aproape de el, nu cât mama lui vitregă era adormită, şi ea constată că el era foarte circumspect când Vivienne era alături. Acum era alături, dar de unde era Liz aşezată putea să vadă doar că ochii franțuzoaicei erau închiși.

— Speriată ? întrebă el.

— Dacă întrebi, da, îl privi Liz. Nu caut necazuri în plus. Asta ai început să fii pentru mine — necaz. Întîi un copac de-a latul drumului meu...

— Și genul de necaz pe care ți l-am făcut pe deal ? Îşi ridică o sprânceană și se uită lung la ea.

— Exact, aprobă ea. Genul de lucruri de care mă lipsesc. Ţi-am mai spus şi înainte, sunt foarte bine aşa cum sunt, chiar mulţumită. Sunt văduvă şi nu-mi doresc alt gen de relaţii și cu siguranţă nu o vacanţă de dragoste.

— Poate fi mai mult decât asta, murmură el moale. Inima lui Liz începu să bată cu putere și putu să simtă adrenalina revărsându-se. Toate astea și nici măcar n-a atins-o. Clopoțele de alarmă sunară în mintea sa și ea privi în jur să facă ceva — dar nu era nimic în jur de făcut. Erau pe drumul de întoarcere spre Dieudonné, băieții obosiți sănătos, erau la prova, în sfârșit tăcuți, nimeni nu voia să mănânce sau să bea ceva, și dacă ar fi mers mai departe ar fi dat impresia de frică. Singurul lucru care-i era potrivit acum, era o replică vioaie.

— O vacanță de dragoste liniștită ? își etală ea zâmbetul. Toată lumina lunii și parfumul tradafirilor ? O amintire ca să mă păstrezi caldă toată iarna ? Nu, mulțumesc Jean-Marc, păstrează-ți energia pentru Marie-France și celelalte prietene. Eu nu-s în piața de gunoaie.

— Și dacă eu nu ofer gunoaie ?

Liz se strâmbă și se uită drept la el.

— Mi s-a oferit consolare de multe ori, și-ți spun și ție ce le-am spus și lor : Nu vreau, n-am nevoie !

— Ba ai, el se uită înapoi la ea și pentru o secundă ea l-a crezut sincer. Cred că ai nevoie și încă tare, nu de consolare, ci de dragoste. N-ai avut parte de ea multă vreme și nici n-ai fost în stare să dai.

— Am impresia că nu mă aude nimeni când vorbesc, tu cu siguranță nu mă auzi. Păstrează psiho-analiza pentru cine e dispus să te asculte, te rog. Oricum ai greșit-o. Ea-și amestecă puțină gheață în tonul vocii și ochii ei albaștri deveniră duri. Trebuia să mă vezi așa cum sunt, un om mulțumit. Îmi place să fiu așa cum sunt și te asigur că intenționez să rămân așa, fără griji și fără obligații.

— Tot nu sunt bune relațiile anglo-franceze ? se auzi vocea moale a Viviennei întrerupând conversația. Ea râse ca un clopoțel când își părăsi locul de lângă cabina de comandă și veni să stea cu ei. Voi doi arătați de parcă v-ați certa. Jean-Marc, să-ți fie rușine, unde-ți este simțul ospitalității, nu e dovadă de bună manieră să-ți exasperezi oaspetele.

— Nu-l învinui pe Jean-Marc, zise Liz. Ultima dată când se uitase la franțuzoaică, văzuse că Vivienne doarme, și se întrebă de când este trează și cât a auzit din discuția lor... Nu-i nimic rău în relațiile internaționale, zâmbi. N-am ajuns încă la relații cordiale, doar atât.

— Dar lucrăm înainte, adăugă Jean-Marc cu seriozitate.

CAPITOLUL VII

Liz se sculă devreme într-o casă încă liniștită. I-a fost imposibil să readoarmă, așa încât se dădu jos din pat și-și plănui dimineața sub duș. Nu simțea nevoia de companie, deci va pleca la fermă imediat ce va fi îmbrăcată, să vadă progresele făcute în repararea mașinii sale. Va mai întârzia după inspecție așa încât să se întoarcă după micul dejun comun. Berthe totdeauna-i făcea o ceașcă de cafea, erau acum bune prietene.

În liniște se strecură înapoi din baie să se îmbrace, și-și legă părul la spate. Puțină umezeală era suficientă pentru fața ei, și oricum n-o vedea nimeni, cu excepția mecanicului, care venea devreme și nu lua în seamă prezențele umane până nu începeau să facă zgomot insuportabil.

Scara avea una sau două trepte scârțâitoare dacă ar fi călcat pe ele, așa că făcu ceea ce totdeauna și-a dorit să facă, își dădu drumul pe balustradă și ieși apoi afară în lumina soarelui. Era deja cald, negura dispăruse și parfumul trandafirilor era peste tot și

Liz porni în josul drumului, fredonând de plăcere, spre fermă, trezindu-se încet în pacea și liniștea care-i dădeau timp să-și pună gândurile în ordine.

Intenționa să fugă, nu numai din cauza Avignonului și a amintirilor sale de la sfârșitul zilei, dar din cauza acestor amintiri își făcuse un sistem de apărare între ea și restul lumii. În spatele acestor amintiri, era în siguranță, nu erau emoții până la lacrimi, și în spatele lor nu se amesteca cu alți oameni.

Amestecul aducea suferință și pentru asta suferise deja destul. Nu mai voia. Sub suprafața luminată de soare a Dieudonné-ului simțea că o pândește o primejdie, îi pătrunsese parcă întuneric în minte. Totodată simți cum în subconștient tresare simțul autoapărării — în timp ce rațiunea rămăsese mult în urmă.

Motivul spaimei sale avea un metru și optzeci de centimetri, părul negru, ondulat și se numea Jean-Marc. Ce era mai rău, el o stăpânea. Era totuși doar o problemă de apropiere — ea era femeie, el bărbat și încă unul atrăgător, dotat cu farmec și pericu ''os — specializat în apropieri subtile.

Liz alungă cu mâinile un roi de țânțari, își scutură umărul și-și ridică bărbia în timp ce-i fremătau nările, ca unui cal ce simte bătălia.

Se gândi că nu-i nici un motiv pentru acest sentiment bizar, și mergea împreună cu pericolul care plutea în jurul ei. Ca și cum încerca să-l depășească, o rupse puțin la fugă, picioarele ei lungi se mișcară ritmic și pantofii-i stârneau norișori de praf la fiecare pas și ajunse în curtea fermei lac de transpirație.

Făcu întâi un tur prin câteva grajduri, ca să-și recapete suflul și să se răcorească. Vacile fuseseră mulse și acum stăteau cu capetele în ieslea plină de hrană, bătându-se leneș cu cozile peste flancuri.

O găină scormonitoare se zgâi la ea cu-n ochi de mărgea, oprindu-se din scormoneală și-o pisică slabă ca o sălbăticiune-i tăie calea, preocupată de propriile-i probleme. Singurul semn de viață erau animalele. Văcarul și ajutorul lui erau probabil plecați acasă să ia micul dejun. Liz hoinări prin grajdul folosit ca garaj și în întuneric găsi și putu să vadă mașina, însă nu foarte bine, așa că împinse ușile grajdului ca să lase să pătrundă lumina înainte să-și înceapă inspecția.

Își spuse mulțumită mașina arată bine. Toate piesele erau puse la loc cu toate că partea din față ascundea cea mai mare parte a finisării. Arăta bună de drum și asta era cel mai important. Tot ce conta, era să poată pleca !

— Nu-i încă gata. Jean-Marc venise în spatele ei fără să facă zgomot și ea trebui să se întoarcă ca să-l vadă.

— Nu mă speria ! îl mustră ea. Puteai să mă sperii mai tare decât dacă aș mai fi crescut încă un an.

— Sper că nu, zâmbi el, măsurând-o din priviri. Ești delicioasă așa cum ești, așa că nu mai crește.

— Mașina, ignoră ea aprecierile lui, ca și apropierea lui. Nu-mi pasă cum arată atâta vreme cât este în stare să circule, și după cum arată este în stare să circule. Tot ce-a mai rămas de făcut, este de scos banda de protecție — nu mă agit pentru vopsit. Voi putea face asta când voi ajunge acasă.

— Nerăbdătoare, zise reprobator. De ce atâta grabă să pleci ? Te-am tratat rău sau te-ai trezit prea devreme. Ești înainte de masă și asta-ți dă o stare de nervi. Hai în casă, eu am să-ți fac o cafea și tu ai să-mi spui ce părere ai despre salon, baie, vestiarul de jos și toate celelalte lucruri care au fost făcute în timp ce n-ai mai fost pe aici.

— Aș fi prost crescută să refuz. Și gândul la o cafea fierbinte era o momeală căreia nu-i putea rezista, deci, se lăsă condusă prin curtea însorită... Dar n-ar putea mecanicul să se grăbească ? se uită în sus la el în timp

ce mergea. Nu mai poate fi mult de lucru la ea și vreau să plec!

— Te-ai plictisit stând aici?

— Oh, nu, negă ea cu tărie, plictiseala era una din ultimele griji. Bineînțeles că nu. M-am simțit foarte bine și a fost foarte plăcut să fiu găzduită, eu, musafirul nepoftit. Este ca și cum... și vocea-i se stinse într-un murmur neinteligibil. Nu-i putea spune că s-a simțit tot timpul amenințată de când a sosit — el ar fi întrebat-o cine-a amenințat-o, și cum ar fi putut să-i spună „Tu!". Plec departe-n sud, murmură ea.

— Iarba-i mai verde-n Avignon? sugeră el fără zâmbet.

— Actualmente, știu că nu este. Din pragul portalului Liz se uită la priveliștea pomilor înalți și a cărărilor înguste șerpuind în jos spre râu... Dar metaforic vorbind, da! Iarba este mai verde acolo...

— Și acolo te-ai măritat. Știu. Ham a scăpat-o, dar nu-l învinui pe el, e un copil doar. Tu vorbești ca o femeie bătrână care nu mai are la ce să se aștepte, căreia i-au rămas numai amintiri. Dar tu nu ești bătrână, Liz și ar trebui să privești înainte, nu peste umăr.

— Destul! îi oferi un zâmbet strâmb. Nu-mi spui nimic nou, știi. Am mai auzit asta înainte — de atât de multe ori, de la atât

de mulți oameni, dar cu tine sunt în dezavantaj, nu-ți pot spune să taci.

— De ce nu, dacă asta simți, Jean-Marc ridică o sprânceană în timp ce-i făcu cu ochiul. Nu fi ceremonioasă cu mine, Liz. Nu erai când ai sosit, ți-amintești ? N-aveai ezitări când îmi spuneai să-mi văd de treburile mele, m-ai drăcuit și m-ai dojenit că mă joc cu sentimentele unei adolescente și bănuiesc chiar că mă învinuiești că aș fi amestecat în dărâmarea pomului în drum ca să te lovești tu în el. Și sunt prea sever cu puștii care lasă dezordine în urma lor. Și cred că gândești că n-ai spus-o și că am instincte de cititor de gânduri !

Liz își ridică bărbia și nările-i tremurau de nervi.

— Ai strâns toate astea împotriva mea, sforăi ea, luptându-se cu mâna care-o conducea spre casa fermei... O.K., am fost puțin supărată la început, n-am gândit bine și am spus o sumă de lucruri care nu aveam dreptul să le spun, dar nu te vei folosi de asta. Admit că în situația actuală nu mai ești un flirt sau un agresor, ca oricare alt bărbat cunoscut — și în ceea ce privește puțina lubricitate, n-am spus-o niciodată. Mulți bărbați înclină într-acolo, deci, care-i problema ? Adoptă o privire cuminte... Mi-am cerut scuze la timp și o voi mai face — să mă scuz adică. Nu să gân-

desc ceva despre tine, care probabil e adevărat, şi s-o spun tare !

— Zgripţuroaică ! conchise el. Aşteaptă puţin până termin ce-am de spus. El se încruntă de concentrare, şi când sprâncenele lui plecară în sus din nou... Hai să uităm ! nu-i aşa? Mi-a venit o idee, cum să faci lucrurile mai rău, nu mai bine !

— Ai spus adineauri s-o lăsăm baltă. Spuse Liz în batjocură, dar n-ai lăsat-o. Ai de gând să mi-o arunci în obraz ori de câte ori am să-ţi refuz sfatul ?

— Pentru o clipă ai revenit la viaţă, dar...

— Sunt în viaţă tot timpul, îl întrerupse cu mândrie. Şi acum putem intra, te rog? Unde-i acest salon de care eşti atât de mândru? Jean-Marc deschise uşa şi-o împinse înăuntru.

— Asta-i într-adevăr ceva, arată lustruit — nivel înalt, partea de sufragerie şi salon, combinate — tâmplărie fină, asta te-a costat un preţ frumuşel, doar n-ai scos-o din depozit. Spuse fără să gândească.

— Am văzut-o, mi-a plăcut, admise el, şi după asta nu s-a mai făcut nimic. Dar aranjamentul îţi place ? În casa asta niciodată n-a fost o sufragerie, toată lumea a mâncat la bucătărie şi stricam linia dacă construiam o sufragerie.

— Este un aranjament foarte bun, comentă mergând de jur împrejur, pipăind lemnul lustruit, şi-mi place şemineul, nu-i chiar atât de mare cît să frigi un bou, dar, dacă găseşti unul foarte mic... Mai ieşi de sub tensiunea care o apăsa, însă ştia că trebuie să fie atentă. Dar nu prea lua în seamă ce gândesc eu, continuă. Nu-s deloc expertă în cum trebuie să fie şi să arate. Casa mea este un apartament strâmt în Londra şi nu aranjezi mobilă în el, o pui acolo unde nu dai peste ea, locul este atât de mic.

— Adică nu poţi să găteşti ? întrebă Jean-Marc cu o expresie oripilată întipărită pe faţă.

— Pot să fac un grătar şi să pregătesc o salată, dar nimeni nu poate spune despre mine că sunt domestică. N-am antrenament şi nici experienţă mare.

— Poate talentele tale sunt direcţionate în altă parte ? o trase de lângă balustradă. Hai sus, lucrurile arată mult mai bine acolo.

— Ai spus ceva despre o cafea, spuse afectat.

— După ce vezi etajul. Liz simţi o milă imensă pentru el, pentru că renovase singur toată această casă şi nimeni nu-i spusese un cuvânt de încurajare. Nu şi-o putea imagina pe mama lui vitregă extaziată de această căsuţă veche nici dacă ar fi ajuns să arate ca un

palat. Vivienne n-o plăcuse prea tare, altfel n-ar fi convins pe fostul său soț s-o cumpere pe cealaltă. Orice-ar face, mama lui Louis avea o părere aristocratică despre sine, încât n-ar fi fost la locul ei aici ; se simțea mult mai acasă în minicastelul ei.

Cu gândul că ăsta-i prețul pe care trebuie să-l plătească pentru o ceașcă de cafea, ea se întoarse și i-o luă înainte. N-ar face nimic ca el să afle că ei îi este milă de el. N-ar fi bine pentru nici unul.

— Așa o culoare sensibilă, spuse năvălind în baie, într-o casă în care este un băiat care lasă totul împrăștiat, spuse dulce, dar otrăvitor, înainte să pășească în ceea ce ar putea fi dormitorul lui Louis, cu podele vopsite proaspăt, cu dulapuri și rafturi care vor intra toate în posesia băiatului.

— Faci mai mult decât trebuie, Liz. Spuse Jean-Marc peste umărul ei și ea se repezi să nege asemenea lucru, dar el îi puse un deget pe gură. O simplă frază, complimentându-mă pentru bunul meu gust, ar fi fost de ajuns. Acum hai cu mine, vreau să vorbim. Și o duse la ușa lui.

— Este aerisit patul de data asta ? întrebă acid.

— Nu, nu-i, replică firesc. Nici măcar nu-i făcut. Husa de plastic este încă pe saltea. Deschide brusc ușa și Liz privi repede pes-

te umăr și se întoarse spre el. Era uluitor cât de vulnerabilă se simțea.

— Totul arată nemaipomenit, își auzi entuziasmul, nu trebuia să fie așa, nu era o puștoaică. Avea douăzeci și șase de ani și era văduvă, sigur, avea destulă experiență să nu fie încurcată.

— Cred că ești timidă ! îi examină el fața amuzat. Ești o femeie foarte ciudată, Liz, sau asta arată cât îmi semeni. Pot să mă gândesc la o jumătate de duzină de femei care ar fi venit aci fără nici cea mai mică urmă de timiditate...

— Este efectul experienței neplăcute pe care am avut-o aici ultima oară, spuse în timp ce încerca fără prea mare rezultat să-și încetinească bătăile inimii. În timpul acestei vacanțe mi-am negat plăcerea de a inspecta dormitoarele bărbaților, crezi că-mi fac un obicei din asta ? Dacă o duc tot așa, în curând voi avea o reputație minunată. Nu e bine să te uiți unde-au dormit bărbații, ar putea crede că inspectezi să vezi dacă este destul spațiu pentru doi. Oricum, bărbații cred că o femeie, din moment ce-a devenit văduvă, a devenit nimfomană.

— Dar nu cred despre tine că ești nimfomană, îi răspunse pe un ton egal și serios. Pentru mine, tu ai ieșit din viață, te-ai pus la păstrare. Poate și asta-i schimbarea — ma-

jorității bărbaților le place să creadă că sunt capabili să dezghețe și cea mai hotărâtă femeie.

— Aroganță tipic masculină, fulgeră ea.

— Nu cred, replică el, avansând spre ea, și ea retrăgându-se până ajunse cu picioarele în marginea patului, care-i opri orice retragere. Te-ai dezghețat frumos în vârful dealului.

— Poți să spui că a fost din cauza soarelui, o companie plăcută și o atmosferă de vacanță sau poți să spui că am fost antrenată de o apropiere inocentă. De fapt am fost atacată pe la spate. De obicei mă aștept la necazuri, dar n-am crezut că trebuie să mă apăr de tine. Doar sunt oaspetele tău, nu mă așteptam la atacuri din partea gazdei mele.

— M-am purtat cu tine cu mănuși, protestă Jean-Marc. A trebuit. Ești ca un copil care a suferit o arsură dureroasă, ți-e frică de foc. Învață, Liz — că dragostea nu este totdeauna dureroasă, și nu totdeauna se taie înainte aproape să fi început. Avansă atât de mult spre ea, încât acum aproape se atingeau, și ea cu spatele la pat, nu se mai putea retrage.

Și-a lăsat mâinile în jos și a decis să fie calmă și demnă. Să fugă ar fi lașitate, și oricum, nu putea să treacă de el. Era acolo, mare și puternic, blocându-i trecerea.

— În timpul meu, nu-mi place să fiu zorită. Într-o zi, cred, am să întâlnesc pe altcineva, dar asta va fi peste mult timp.

— Da ? Asta intenționezi ? Să întâlnești un bărbat, un nechemat care va fi mulțumit cu puținul ce-l dai tu din jumătatea de femeie care ai rămas — unul care să nu se gândească să te aibă toată. Te ceri din nou jignită, dacă asta intenționezi să faci, căci într-o zi acest bărbat va realiza ce-i lipsește și apoi te vei trezi că-l împarți cu altă femeie care poate să-i dea ceea ce tu nu poți !

Liz îl fulgeră cu furie în priviri, uitându-și pentru un moment frica și stânjeneala.

— Asta-i o prostie, strigă. Și oricum n-am de gând să mai fiu politicoasă deloc, nu când spui lucruri ca ăsta. Îți spun acum, vezi-ți de treburile tale.

— Dar îmi văd de ale mele, Jean-Marc rămase calm și netulburat. Gura lui se curbă într-un zâmbet și-și puse mâinile pe umerii ei. Nu mai încerca să scapi, n-ai unde să fugi și nu-i nimeni în spatele căruia să te ascunzi. Ăsta-i momentul adevărului pentru tine... amintește-ți ce ți-am spus; dacă-mi propun să am ceva, îl obțin, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Vorbești despre bunurile materiale din casă, cred, și-și ridică nasul în aer. Lucrurile pe care le poți cumpăra într-un magazin — nu poți aplica asta la ființe umane, la oameni

raționali. Și sper că nu vrei să spui că mă vrei pe mine, pentru că dacă e așa, vei fi foarte dezamăgit. Am mintea mea, știu ce vreau, și dacă încerci să folosești forța, am să țip, până am să răstorn tot !'

Erau cuvinte curajoase, dar ori de câte ori le spunea inima-i bătea nebunește de parcă ar fi țipat la sine. De ce a lăsat să se dezvolte asta, era sigură că avea destulă experiență ca să evite situațiile limită. Un râs ușor, o glumă, și toți și-au asumat proporția unui flirt vesel, departe de seriozitate. Ar fi putut să stăpânească asta, chiar și câteva săruturi.

— Fără forță, *mignone*, numai o persuasiune prietenească, ca asta, și-o strânse tare în brațe, până când o enervă. Nu, nu te mai uita cu ochii ăștia speriați la mine, *mignone*, închide-i, n-ai de ce să te temi. Gura lui o găsi din nou pe-a ei, și încet, protestele ei slăbiră și dispărură într-o revărsare de noi senzații care-i porneau din stomac și porneau prin toți nervii, încât tremura toată. Cât mai putu gândi, făcu o evaluare, dar nu era un gând bun. Era o nebunie de gânduri, impresii deconectate și fragmentate.

Asta era pericolul pe care-l simțise încolțind-o, acest rapid întuneric, val de plutire care-o antrena din stabila ei viață sensibilă

Și-a pus toate eforturile în luptă ca să învingă, însă era ca și când n-ar fi încercat — toate eforturile ei au fost în zadar. Răul rămase, Jean-Marc știa exact ce-i făcea, era acasă și știa asta.

Liz putu simți confidența din degetele sale când o probă pe sânii ei, prin țesătura bluzei. Își auzi primul suspin involuntar de plăcere — dar nu asta era ceea ce voia ea, ce cunoscuse înainte. Ea și Bev se cunoșteau de când se știau. Asperitățile fuseseră netezite în anii când s-au cunoscut unul pe altul și asta era ceea ce voia ea, dacă vreodată se va mai decide la pasul ăsta. Un alt bărbat ca Bev — un bărbat cu care să fie în siguranță — să-și autocontroleze emoțiile și simțurile.

Nu voia asta, această pierdere a tot ce-i aparținea, chiar și a identității. Nu voia să fie atrasă într-un curent de pasiune, depinzând de mâinile unui bărbat, de sunetul vocii lui, de atingerea gurii lui. Vocea-i ajungea la urechi acum, șoptind răgușit în limba lui, și ea era atât de departe plecată, încât cu greu putea să înțeleagă câte un cuvânt — și când nervii ei cedară în sfârșit ea începu să simtă plăcerea în atingerea mâinilor lui pe piele. Gura lui părăsi scobitura dintre sânii ei și se întoarse s-o ceară pe-a ei, în timp ce mâinile ei nu-l mai împingeau. Îi simțea mușchii umerilor, degetele ei trasând

linia muşchilor până să alunece pe ceafa lui, şi-l strângea la fel de tare cum o strângea el pe ea.

Era inundată de o căldură dulce şi se putu simţi alunecând într-un întuneric plăcut, unde picioarele ei şi-au pierdut stabilitatea de a o mai ţine dreaptă, aşa că se agăţă de el. Acoperitoarea de plastic fâşâi şi trosni, când Jean-Marc o întinse pe pat, şi apoi se întinse şi el alături, ţinându-i spatele cu mâinile şi gura ei moale căutând-o orbeşte pe-a lui pentru că nu se mai putea despărţi de ea nici o clipă. El îşi ridică capul pentru a o privi în ochii năuciţi.

— Ţi-e frică că voi avea avantaj asupra ta ? întrebă încet, şi când ea se uită la faţa lui, ochii lui erau înceţoşaţi de frica răspunsului ei. Liz luptă pentru înţelegere. Era capabilă să-şi ridice ochii în linişte şi să clatine din cap.

— Nu, n-am nici o idee infatuată despre farmecele mele şi sunt sigură că nu vei face nimic împotriva voinţei mele. Nu te-ai fi simţit bine, pentru că forţa brută nu te caracterizează, nu-i aşa ?

— Adevărat. Îşi ridică o sprânceană şi privi în jos la faţa ei încă înroşită. Prefer o apropiere mai subtilă — dar pentru a învinge opoziţia. Nu cred că ar fi foarte mult, nu-i aşa ? Amândoi vorbeau în şoaptă de par-

că ar fi ascultat cineva la ușă. Jean-Marc o lovi cu degetul său lung peste obraz, apoi îi atinse buza de jos care era puțin umflată. Te-am rănit, murmură. Iartă-mă, *mignone*, dar cred că amândoi avem nevoie de asta.

— Eu n-am nevoie. Liz își controlă suspinul din gât care-i apărea la mângâierile lui. Adevărat, nu. Eram fericită așa cum eram.

— Dar trebuie să înveți, *mignone*, spuse în buclele părului ei. Trecutul a fost poate dulce, dar prezentul și viitorul pot fi mai dulci, nimeni nu poate plânge o veșnicie. Pot să-ți arăt, să-ți dovedesc că viitorul poate fi la fel de bun și de cald ca tot ce-a fost înainte. Degetu-i alunecă pe bărbia ei, forțând-o să-și întoarcă fața spre el. Dar vom juca cum vei cânta tu, *ma petite*. Eu nu forțez nici o femeie.

Liz își ridică ochii și-i păru că vede adevărul în ochii lui, îl auzi suspinând mulțumit și o trase mai aproape și-și lipi obrazul de al ei. Ei îi veni să plângă, să pună capul pe pieptul lui și să urle ca un copil lovit. De ce nu putea accepta ce-i oferea el ? Ar fi fost mult mai ușor așa — toate foarte luminoase și fără gânduri pentru mâine — dar nu ăsta era drumul pentru care fusese ea făcută. Nu va fi ușor pentru ea să meargă împreună cu el, dar el a demonstrat, efectiv chiar, că o poate aduce la punctul în care-și pierde controlul.

— Probabil că ai putea să mă faci, admise trist, să pară că morala mea s-a pierdut undeva pe drum, dar cred că mi-ar fi rușine de mine și după toate, aș strica totul pentru amândoi. Nu cred că sunt mai bună ca relație ocazională.

— *Mignone*, n-a fost mai mult decât un suspin, când buzele lui atingeau pe rând pleoapele ei, tu nu...

Orice ar fi vrut să spună, a fost întrerupt de sforăitul unui tractor, intrând în curte, urmat de o remorcă pentru un vehicul mult mai mare. Erau niște țipete și chemări de voci omenești și Jean-Marc sări în picioare și se îndreptă spre fereastră în timp ce-și băga cămașa în pantaloni.

— Tractorul cooperativei care colectează laptele, oamenii sunt aici, ai noștri cu ei, așa că interludiul nostru de liniște s-a terminat... Lumea s-a introdus la noi, dar nu-i fatal. Vom continua mai târziu, când voi fi sigur că nu ne va întrerupe nimeni. Văzu cum Liz încerca să restaureze ceva din ordinea ținutei sale și zâmbi. Te duc direct acasă, Berthe face o cafea mult mai bună decât putem face noi și precis ne așteaptă.

— E o treabă bună că lumea ne-a întrerupt, spuse ea sever în timp ce mergea alături de el pe drum. Noi, ...asta, a devenit prea serios ca s-o pot spune în cuvinte.

— Exact, vom căuta punctul în care cuvintele nu mai sunt de ajuns — unde acțiunea va fi necesară, și am să-ți spun ceva înainte de asta.

— Nu-i chiar nimic care să fie discutat, spuse. Ai făcut un pas spre mine, eu am refuzat, ăsta-i sfârșitul poveștii — deci trecem la altceva. Cum îți vei numi casa de la fermă acum ? Este un subiect sigur, când te vei muta în ea, adică, ce vei face cu Dieudonné.

— Voi lua numele cu mine. Era serios, era ceva drag lui. Vine de la fermă și e drept să meargă înapoi acolo.

Cei din neamul St. Clair și Dieudonné au întâlnit același lucru în părțile astea. Cât pentru cealaltă casă, ce propui ? Aș putea s-o vând sau s-o deschid pentru vizitatori ?

— Bine, spuse ea cu o sprânccană ridicată, dacă nu vei locui în ea, va trebui să faci ceva. Dacă rămâne goală, se va deteriora. Poate vei găsi pe cineva cu bani și care să aprecieze toată eleganța aceea, și-o va cumpăra — sau ai putea s-o înscrii în circuitul turistic.

— Concurența e prea mare, zâmbi leneș. Oamenii vin în valea Loirei să vadă marile castele, nu micile copii. Dar așa cum spui, nu poate fi lăsat gol. Cred că trebuie vândut. Dacă ar rămâne ar trebui să fac reparații majore,

sau ar putea fi rebotezat *Chateau de Villiers* și lăsat pentru vizitare pe perioada lunilor de vară. Voi discuta cu biroul de turism despre asta. Dacă ei nu-l vor și nici nu poate fi vândut, îl voi dărâma.

— Asta-i soluția extremă, nu-i așa ?

— Dar practică, Liz. Își încruntă sprâncenele într-o linie dreaptă. Gândește-te la locul acesta ca la o afecere — ferma, via. Trebuie să devină profitabilă și nu ne putem permite să cheltuim banii pe un elefant alb când avem nevoie de ei pentru fertilizare, mașini noi și pentru animale. Îți place casa atât de mult ?

— Nu, dădu ea din picior, ridicând nori de praf ca atunci când mergea. Este drăguță la vedere, dar n-aș vrea să locuiesc în ea, dar e o rușine s-o dărâmi. Erau lângă porți și Liz voia să termine cu subiectul — n-avea n mic de-a face cu ea și nu voia să fie amestecată sau să piardă timp discutând, voia să plece undeva, să gândească profund, puțin.

— Și-apoi e a ta ! se uită repede la ceas. Nu mă mir că mi-e foame și mi-e sete, e aproape nouă ! Berthe ne-a dat dispăruți.

Când s-a spălat și s-a îmbrăcat pentru micul dejun a încercat să decidă ce trebuie să facă, a încercat chiar să fie cinstită cu ea însăși. Este o vacanță tipică de dragoste, își reaminti. Foarte plină de farmec, puțin toridă. Toată lumea are una mai devreme sau mai

târziu. Ei n-au rezistat. În cele din urmă, satisfăcută de aspectul său, a coborât scara într-o fugă și s-a dus direct spre bucătărie. Berthe nu era acolo, dar Jean-Marc turnă din ceainicul de cafea și-i umplu ceașca. Liz o luă și cu un croissant în cealaltă mână, merse la fereastră și privi peste grădină la spatele casei. L-a simțit mai mult decât auzit, venind în spatele ei.

— Liz ? mâna lui era pe urmărul ei, trăgând-o încet înapoi la pieptul lui, dar ea își înțepeni trupul.

— Ești foarte frumoasă, veni ca un suspin în urechea ei.

— Asta-i cu greu o apropiere inedită, spuse fără să se întoarcă din contemplarea brazdelor de flori. Cred că o prefer pe cea în care bărbatul îmi spune că mă iubește pentru calitățile mele mintale. Ca un refuz categoric, a fost bun, și-a mers. Ea l-a simțit îndepărtându-se dar, în locul triumfului a simțit doar răceală și singurătate.

CAPITOLUL VIII

De când băieții aveau numai după-amezile libere și nici o speranță să înlocuiască transportul cu autobuzul, amândoi au fost de acord că Blois era în afara posibilităților, dar răsfoind prin ghid, au făcut o altă alegere, Castelul Plessis-Bourre era doar la o oră distanță, dacă era așa și ziua nu va fi complet irosită. Liz dădu semne de ușurare când Vivienne refuză să meargă și Jean-Marc spuse că are treabă și va fi ocupat până la cină.

Asta însemna că Liz va avea după-amiaza pentru ea, nu socotise și băieții, refuzase cu fermitate oferta lui Jean-Marc de a lua sau Matra sau Fiat-ul mic.

— Vom merge cu autobuzul, spuse hotărât, nu-mi trebuie un accident într-o mașină străină și dacă voi avea unul, prefer să-l am în mașina mea și fără nici un copil la bord. Deveni melancolică. Cred că mi-am pierdut tăria.

— Se întâmplă adesea, încuviință Vivienne, cel mai bun lucru după un accident este să conduci imediat.

— Ceea ce este foarte ușor de spus. Liz își controlă iritarea, dar și așa era destul de mușcător ce spusese... dar n-am avut ocazia. Oricum, vom lua autobuzul de la Villiers, care va fi mult mai sigur. Nu voi mai fi în stare niciodată să-mi țin capul sus dacă cineva va trebui să fie chemat să salveze altă mașină moartă și două sau trei trupuri rănite!

Dar nu era numai gândul de a conduce o mașină străină care o făcea să se simtă nelaîndemână; s-a simțit încordată chiar și când s-au întors băieții de la piscină. Ea și Jean-Marc așteptau în drum și când au venit, și-au aruncat bicicletele unde au descălecat și au aruncat prosoapele ude și slipurile în toate direcțiile, de atâta grabă. De data asta Jean-Marc nu observă deranjul.

— Atâta entuziasm, i-a zâmbit și ea s-a trezit răspunzându-i cu un zâmbet, citându-l, ...și numai o femeie de vârstă mijlocie, supraaglomerată care să aibă grijă de ei! apoi închise ghilimelele.

Apoi pentru ea, cu toată căldura zilei, totul devenise rece, amar și neamical, și a fost lăsată să simtă cum o atinge, trimițându-i fiori înghețați pe spinare, cu toată briza caldă.

Ham și Louis se aruncară cu fața în jos pe iarbă, dând din mâini și din picioare, înotând parcă și țipând cât îi ținea gura. Jean-Marc

râse la ei, însă Vivienne îl mustră pe Louis în franceză, apoi îl prinse pe Jean-Marc.

— Asta-i ideea ta despre disciplină ? Trebuie să învețe să nu strice lucrurile, uite ce-a făcut cu gazonul, și dacă-l încurajezi, va trebui să iau măsuri. Am fost prin casă astăzi și am găsit zgârieturi pe mobilă, farfurii crăpate și ciobite.

Liz n-a mai așteptat să mai audă nimic, mormăi, înrădăcinează-te în casă, și la încuviințarea lui Ham, plecară. Louis se grăbi să-i prindă și-i ajunse îndată. Liz așteptă băieții să se schimbe și să se spele și merseră apoi cu toții la masă.

Era evident pentru ea că Vivienne ura zgomotul și dezordinea, și poate era supărată pe cine era răspunzător pentru sentimentul de stânjeneală care-a afectat-o pe Liz, dar ea nu credea așa. Era o răutate din partea lui Vivienne și cu siguranță câteva zgârieturi pe mobilă și câteva farfurii crăpate nu constituiau un motiv destul de puternic să o facă să explodeze cum făcuse.

Liz nu se considera o persoană cu imaginație bogată și s-a enervat singură că s-a lăsat deranjată de ceva ce numai a simțit și stând la masă între cei doi băieți și cu Jean-Marc și Vivienne în față, continua să simtă acea stânjeneală, adânc în stomac. Și

când Vivienne a vorbit, starea de stânjeneală a crescut.

— Tot te mai joci cu casa de la fermă, Jean-Marc ? mama lui Louis zâmbi, vorbindu-i ca unui copil care-și pierde timpul. Nu-i timpul să oprești acest nonsens ? Ai lucrat acolo singur, numai cu un om de la fermă și asta aproape un an, și tot timpul te-a costat bani. Cât mai ai de gând să continui cu acest nonsens ? Vivienne vorbea franțuzește și ăsta era felul ei de-a conduce o conversație particulară — neconfortabilă, și Liz se foi în scaunul ei.

— Numai câteva luni, spuse Jean-Marc senin și mulțumit. Actualmente Louis și cu mine ne putem muta acolo în prima săptămână din septembrie, dar cred că noiembrie va fi timpul cel mai potrivit. El răspunse în aceeași limbă, făcându-i lui Liz cu ochiul.

— Atât de târziu ? râse mama sa vitregă, cu un râs enervant și pătrunzător. Berthe mi-a spus că totul este gata, deci ce-aștepți, permisiunea mea ?

— Este necesară ? se uită la mama sa vitregă și ea roși puțin sub privirea lui.

— Nu, zâmbi ea, dar pe fața lui nu se văzu nici un zâmbet.

— Nu, nu este, doamnă, nu este necesar deloc. Am alte motive, unele simple. Septem-

brie va fi o lună plină pentru cooperativele vinicole, acolo intră cea mai mare parte din struguri și Dieudonné trebuie să-și dea partea, și la întâi octombrie, intenționez să fac pregătiri pentru iarnă, să adăpostesc mașinile.

— Activitate bucolică, Vivienne se uită în jos și se strâmbă disprețuitor de parcă i-ar fi și mirosit a fertilizator. Spune-mi, Jean-Marc, intenționezi să-mi transformi băiatul într-un băiat de la țară fără gânduri în cap, numai făcând munci murdare la fermă și câmpuri de grâne ?

— Este o viață bună și sănătoasă. Avea pete de enervare la baza nasului. Și cu metode moderne, și cu utilaje, mare parte din munca grea a dispărut. Astăzi să fii fermier este ca orice altă profesie, nu este murdară deloc. Apropo, Louis este fiu de fermier, o are în sânge...

— Este de altfel inteligent, Vivienne îl întrerupse nervoasă, scuipând cuvintele ca o pisică.

— Atunci îl vom face un fermier inteligent. Jean-Marc și-a ținut privirea în farfurie, dar încheieturile care țineau furculița erau albe.

— Și eu, Vivienne era glacială și dezaprobatoare, când vin să-mi văd fiul, cu mine

cum va fi ? Să stau în căsuța aia cu toate mirosurile fermei sub nas ?

— Bineînțeles, doamnă, spuse înghețat, fără să mişte şi stăpânindu-se cu greu. Nu va fi greu pentru tine să vizitezi ferma pentru două zile.

— Atunci vizitele mele nu vor fi dese — aşa de puțin dese că-l voi lua pe Louis cu mine la Paris. Vivienne se lăsă pe spate în scaun, ochii ei devenind duri și sticloși. Asta nu-i viața pe care o vreau pentru fiul meu, va deveni un țăran.

Liz simți alunecarea, mica figură de lângă ea, și-i zâmbi lui Louis cu un zâmbet larg. Era pe cale să-și termine de mâncat felul, însă Liz observă mâhnirea din ochii lui.

— Imposibil, doamnă, spuse Jean-Marc hotărât, și Liz putu să-l vadă pe băiat relaxându-se puțin. Imposibil să devină un țăran și de asemenea imposibil să-l iei înapoi la Paris. Nu voi permite asta niciodată şi tu știi asta foarte bine — şi nu ne vom certa pentru asta acum, asta-l va necăji pe fratele meu.

— Și casa mea, înțepă din nou Vivienne. Ce intenționezi să faci cu ea ?

— S-o vând sau s-o dărâm, răspunse rezonabil. Și asta-i o chestiune personală care trebuie discutată personal, dacă e nevoie de asta. Eu nu văd să fie necesar. Louis nu va sta

aici, ne vom muta la fermă şi casa asta şi conţinutul ei vor fi puse la dispoziţia ta, bineînţeles, indiferent ce gândeşti.

Termină cu un asemenea ton, încât nimeni nu mai îndrăzni să vorbească până la sfîrşitul mesei, şi Liz stătu, gândindu-se ce bine ar fi fost să nu se fi amesecat niciodată cu această familie. A încercat să-și închidă urechile, însă s-a dovedit a fi imposibil. Împreună cu dezgustul că auzise afacerile altora, s-a umplut de nervi. Nu era bine, socoti în linişte, ca un copil să fier târguit aşa, mai ales unul atât de sensibil ca Louis şi se uită pe sub gene la Jean-Marc şi la Vivienne. Să foloseşti băiatul într-un soi de război personal — cum au îndrăznit ! A constatat în linişte multe lucruri mărunte — felul cum Jean-Marc vorbea foarte rar cu mama sa vitregă şi niciodată despre ea — când era în afară ea părea că nici nu există !

Și Vivienne — mamă nenaturală, dacă vreodată a văzut una. Liz își aminti, când Louis s-a prăbuşit peste ea, murdărindu-i hainele. Nu și-ar fi putut închipui pe mama ei sau pe Marcie având o asemenea reacţie. Oricum, dacă Jean-Marc şi Vivienne voiau să se certe pe seama băiatului, puteau s-o facă în lipsa lui sau fără asistență, şi nu era drept din partea lor să se folosească de el la un asemenea nivel ca să obțină ce voiau. A fost cea mai urâ-

tă formă de şantaj şi foarte rea pentru Louis. Liz ar fi vrut să poată să-i dea cap în cap. Îşi mişcă scaunul încet şi-şi lăsă mâinile pe mâinile lui Louis, care-i erau încleştate pe genunchi. N-ar fi îndrăznit să facă un astfel de gest cu Ham, pentru a nu-i jigni ferocea demnitate, acceptând consolarea din partea unei femei. Liz era puţin înviorată pentru că simţise micile degete relaxându-se sub ale ei, dar tresări când el se întoarse spre ea şi ea-i văzu privirea prea bătrână pentru vârsta lui, faţa lui prea plină de înţelegere de adult.

Vivienne tăcea acum, de altfel faţa ei avea un aspect gânditor care nu anunţa nimic bun în relaţiile de familie, şi ca să se ridice de la această masă deplorabilă, Liz se uită la ceas şi exclamă alarmată

— Trebuie să plecăm în curând, păstră ea nota de sporovăială, la Plessis-Bourre şi autobuzul nu va aştepta. Ne scuzaţi ? şi-i zori pe băieţi.

Coborâră în Villiers în linişte, pe biciclete şi le lăsară lângă piscină, unde spusese Louis că erau în perfectă siguranţă şi prinseră autobuzul în ultima clipă. La Plessis-Bourre era un loc plăcut şi nu în manieră mare. Liz se aşeză pe iarbă cu băieţii lângă ea, şi se gândi cu tristeţe la cele întâmplate, regretând imposibilitatea de-a le oferi puţină inteligenţă lui Vivienne şi lui Jean-Marc. Tre-

cuse ceva timp, erau atâtea lucruri pe care voia să li le spună și, era pe cale s-o facă, când veni Ham să-i urle în ureche.

— Nu înțeleg nimic, spuse mâhnit, am luat numai cartea lui Louis și e numai în franceză, deci de ce n-o poate el înțelege? Liz întinse mâna și Louis îi dădu cartea. Descrierea castelului nu depășea mai mult de douăsprezece rânduri, și când ea le-a terminat înțelesese mai puțin decât înainte.

— A fost scrisă de unul dintre acei experți, mormăi ea. Toți, termeni tehnici, și eu nu-i cunosc, cu greu ar putea cineva — tot ce pot să vă spun despre el este ce se spune aici, era mult mai confortabil să locuiești în el, dar asta-i o greșeală teribilă, nu arată deloc confortabil. Stați jos și beți ceva, Berthe ne-a pus câteva cutii de Fanta.

Antenele ei miroseau iar ceva deosebit cu băieții și Ham avea un aer de preocupare care-l ținea sub presiune și care de obicei însemna necaz, necaz care era mult mai bine să fie anihilat înainte de a exploda.

— Ce se petrece cu voi doi ? întrebă Liz pe un ton foarte liniștit ca și când dădea acestui fapt foarte puțină importanță.

Louis își ridică ochii din cutia cu băutură și se așeză mai aproape de ea.

— Nu vreau să plec la Paris, *Madame* Liz.

— Asta așa-i, spuse Ham hotărât, lui Louis nu-i place la Paris.

— Și ați decis să faceți ceva pentru chestia asta, bănuiesc. Îl știa pe Louis foarte bine, îi plăcea să organizeze lucrurile.

— Spuneți-mi mai bine despre ce este vorba ca să putem discuta apoi despre asta, să vedem dacă este practic.

— Louis spune că va fugi și se va ascunde până plecăm înapoi în Anglia, apoi îl vom lua cu noi în mașină și vom pleca cu el. Este o idee bună, nu-i așa ? și mama nu se va supăra, nu când îi voi spune cum...

— Prost gândit, Liz păstră o față nemișcată. Nu vom pleca mai devreme de două săptămâni și ăsta-i un timp lung... și în timpul ăsta Jean-Marc îl va găsi. Unde credeai că poți să-l ascunzi, în podul grajdului ?

— Acolo-i ascunzătoarea lui favorită, dar nu-i nevoie să stea ascuns atât de mult, spuse Ham vesel... numai până pleacă mama lui înapoi la Paris — apoi poate ieși. Și-a luat tot ce-i trebuie și ne-am gândit că șura cea mare, ar fi locul potrivit. Am un sac de dormit și o lanternă cu baterii și aș putea să-i duc eu de mâncare și lucruri...

— Nu ! Liz își scutură capul hotărâtă, și nu vă mai uitați așa dezamăgiți la mine. Amândoi veți fi găsiți foarte repede, și apoi ce se va întâmpla ? Tu, Ham, vei fi trimis acasă

în dizgrație și probabil Louis nu va putea veni...

— ...Mama l-a invitat de Crăciun. o întrerupse nepotul ei. Totul este în scrisoarea de la ea pe care am primit-o în dimineața asta. I-am arătat-o lui Jean-Marc și el a spus că Louis va veni...

— Se va răzgândi dacă faci vreo prostie, spuse Liz tare. Cinstit, Ham, nu-ți băga singur bețe-n roate, chestia asta nu va merge niciodată și mai poate avea și repercusiuni supărătoare.

— Dar dacă mama lui Louis îl ia înapoi la Paris, va trebui să plec acasă oricum. Logica lui Ham era de nezdruncinat. Nu vreau să stau aici singur și nici să plec la Paris. Louis a spus că e oribil, totul plin de muzee și lucruri.

Liz făcu semn. Nu prea erau multe de spus. dar ce-a spus, a spus cu toată autoritatea de care-a fost în stare.

— Nu cred că Jean-Marc este de acord ca Louis să plece la Paris.

— Este, din cauză că Jean-Marc nu are nevastă. Ham era dezamăgit. Ar fi mai bine dacă el ar fi însurat, ar avea cine să vadă de ei și mama lui Louis nu va mai putea spune că nu se are grijă de el.

— Nu-i treaba noastră ! spune Liz aspru.

Spuneam că dacă Louis pleacă la Paris, tu oricum va trebui să vii cu mine.

— Dar asta nu înseamnă să petrec vacanța cu Louis, se apără Ham. Nu voi avea cu cine să vorbesc !

— Poate da, simpatia lui Liz s-a evaporat repede, dar vreau să-mi promiteți amândoi că nu veți face nici o prostie care să ducă lucrurile la o stare mai rea decât sunt acuma. Ham, dacă arăți că nu poți să te porți bine când mama lui Louis va fi justificată să-l ia de aici, va spune că ai avut o influență rea.

Ham nu era convins, era înțelegător, dar nu îndeajuns de romantic.

— Louis a spus că dacă se pune problema să plece la Paris, va fugi, are o mulțime de bani, știi, cinci sute de franci în bancnote de hârtie, ascunse în jachetă, și și-a ascuns pașaportul, pe cel pe care l-a avut anul trecut când a fost în Grecia, într-o excursie cu școala. A spus că va veni în Anglia, pentru că nimeni nu-l va căuta acolo, pentru că, toți cred că nu vorbește bine engleza.

Liz îl ciufuli pe Louis, îl luă pe după umeri și-l imploră.

— Nu, Louis, folosind franceza pentru că era mai ușoară pentru el, nu trebuie să fugi niciodată de ceea ce trebuie să înfrunți, pentru că nu faci decât să amâni rezolvarea.

— Tu nu fugi, *Madame* Liz ? Ochii lui se uitară în sus la ea, plini de o înțelepciune de om bătrân. Dar când tu ai spus că trebuie să pleci și eu nu înțelegeam de ce, pentru că aici era mai bine decât în Avignon, Jean-Marc a spus că fugi.

— Fug ? Sforăi Liz. De ce-aș fugi ?

— Asta am întrebat, încuviință Louis cu înțelepciune și Jean-Marc a spus că fugi de viață, ceea ce mie-mi pare stupid, pentru că viața este cu tine tot timpul.

Adevărul în gura nevinovaților, se gândi Liz în timp ce aduna în sac cutiile goale de suc și continuă să se gândească la asta când erau deja în autobuz în drum spre Villiers. Ea stătea pe locul din fața băieților și privea în timpul ăsta pe fereastră. Nu fugea de viață, s-a dat puțin mai la o parte ca să-și aranjeze gândurile, amintirile, să aibă o perioadă de liniște ca să poată trece de șocul pierderii lui Bev. Nu mai suferea chiar așa, însă se ferea încă de oameni, asta era evident și din comportamentul ei de când a ajuns la Dieudonné, pierderea obișnuinței de-a fi curtată.

Ea n-ar fi putut înțelege ca cineva să-și ia libertăți de la prima vedere, libertăți pe care nu le-ar fi dorit niciodată. Probabil că va putea să găsească acest fel de dragoste pe care-o avusese cu Bev. sau ceva asemănător.

Asta ar însemna să plece s-o caute, nu să stea acasă.

Liz se gândi în continuare. Trecutul era mort ca şi Bev, dar a ajutat-o să fie aşa cum este acum. Acum era mai bine să-l dea deoparte nu să-l uite, dar să-l pună în cutie, ceva tandru şi fragil să fie pus deoparte cu un buchețel de levănțică, şi cum autobuzul intra deja în Villiers, îşi contabiliză amintirile — un cercel, câteva fotografii şi ceasul lui Bev.

Cu degete sigure îşi desfăcu cureaua de pe încheietura mâinii.

— Mama ta ia cina cu câțiva prieteni din Angers în seara asta, îi spuse Jean-Marc lui Louis şi semnele de uşurare ale ambilor băieți aproape stinseră lumânările de pe masă. Liz ridică capul când îl auzi vorbind. Era aşa o diferență de ton în vocea lui. Totul la el era schimbat, fața, tonul, era total lipsit de umor, era aproape lipsit de viață. Arăta ca atunci când îl văzuse pentru prima oară, nepăsător şi amar — fața angelică dispăruse fără urme, Jean-Marc arăta satanic. Liz se întrebă ce dracu se putuse petrece în timpul cât ea a fost plecată cu băieții.

Oricum, ea zâmbi simplu şi plăcut când trecu din sufragerie în salon şi conduse discuția spre ceea ce gândea că ar fi un subiect sigur.

— Louis a luat greşit ghidul, unul francez şi eu am fost mortificată. N-am putut traduce absolut nimic din el. O mare dezamăgire pentru Ham şi mă tem că am scăzut în ochii lui foarte mult. Poate-mi restaurezi tu onoarea după ce plec ?

— Tot vrei să pleci ?

— Mmmm, când va fi gata maşina. Asta a fost partea uşoară, acum urmează greul. Dacă Louis pleacă cu mama lui la Paris... Tonu ei calm dispăru aproape, dar se stăpâni destul cât să poată continua. Am discutat în după-amiaza asta ceea ce vom face şi în această eventualitate, îl voi lua cu mine pe Ham. Cred că va fi înţelegător.

— Ai discutat asta cu băieţii ? Jean-Marc întinse mâna în faţa ei şi instinctiv ea se feri, dar mâna lui se opri pe umărul ei, de altfel degetele lui strânseră până când ea avu impresia că i-au ajuns pe oase. Acolo vor fi vânătăi mâine.

— Nu atât am discutat eu cu ei, cât au discutat ei cu mine. Ea luptă pentru sinceritate. N-am realizat că lucrurile sunt atât de încurcate.

— Înţeleg. Brusc, umărul ei era liber şi el se duse spre dulap de unde luă o sticlă şi-i aduse un pahar cu ceva de băut. Bea asta, comandă el. Arăţi ca şi când ai avea nevoie de el şi trebuie să vorbim.

— Mulţumesc, replică Liz cu veselie. Noul ei eu, privirea ei spre viitor apărută în după-amiaza asta, o învălui şi deveni aproape nonşalantă. Se suspecta că nu era capabilă încă de o cunoaştere apropiată, dar nu era nici o nenorocire dacă mai căpăta nişte experienţă în schimburile de replici.

— Nu trebuia să vorbeşti cu băieţii despre problema asta. Se trânti într-un scaun opus şi-şi lăsă capul pe spate. Te condamn pentru asta.

— Ai putea să-mi mulţumeşti, mormăi încăpăţânată. Habar n-ai ce ar fi făcut dacă n-aş fi vorbit cu ei. În orice caz ei au început, nu eu.

Ca şi când i s-ar fi oprit respiraţia, fluviul ei de cuvinte înţepeni şi, o dată cu ele, confidenţele.

— Şi nu-mi vorbi mie despre vină, orice vină-ţi vine în minte poţi să ţi-o atribui ţie şi mamei lui Louis. Ai făcut totul pentru ca să lupţi pentru el chiar sub nasul lui — nu ştii chiar nimic despre psihologia copilului ? Louis s-ar fi cărăbănit.

— Cărăbănit ? Sprâncenele lui se uniră. Scuză-mă, dar este un cuvânt nou pentru mine. Ce înseamnă ?

— Adică ar fi fugit, spuse concis. Deja, se gândi că spusese mai mult decât ar fi trebuit, şi încercă să păstreze restul, aproape

glumind. Presupun că ai putea să-l învinovățești pe Ham pentru asta, are o imaginație teribilă şi o practică foarte mică.

— Nu Liz, Jean-Marc se uită pieziş la ea cu mutra lui angelică. Nu-l voi învinovăți pe Ham. Louis a mai făcut asta înainte — să fugă vreau să spun. O dată a pus o jumătate din poliția Parisului pe urmele lui când a fugit. Avea numai şapte ani, dar s-a descurcat să vină de la Paris fără să spună ce are de gând să facă. Ham a fost poate un factor de ajutor de data asta, dar cu siguranță nu-i responsabil pentru planul de fugă al fratelui meu.

— Ești mare dacă admiţi asta. Jocul de cuvinte începu să meargă bine. Louis nu-i sigur, el are nevoie de cineva care să pună planul în aplicare, pentru că el nu este ca o piesă de şah pe care s-o muți din colț în colț, indiferent dacă-i place sau nu.

Jean-Marc se ridică din scaun şi veni să stea în fața ei cu mâinile rezemate câte una pe fiecare braţ al scaunului astfel că nu se putea ridica de-acolo.

— Ești foarte interesată de fratele meu, Liz, dar mă întreb cât de sinceră ești. Este uşor să le spui celorlalţi ce să facă, dar vei fi capabilă să faci ceva pentru tine ? Poţi să-i oferi siguranța, știi, destul de ușor. Rămâi aici, mărită-te cu mine ! A spus-o atât de

calm, atât de rece, încât la început Liz crezu că l-a necăjit. Apoi se gândi şi ţipă.

— Să mă mărit ! nu putu să se ridice aşa că se lăsă pe spate în scaun. Nu poţi fi serios ! O cunoştinţă de două săptămâni — de ce, practic suntem străini. Cred că înţeleg. Asta-i felul tău delicat de a-mi spune că mă amestec într-o treabă care nu-mi aparţine şi sunt din toată inima de acord cu tine. De altfel îmi cer scuze pentru că mi-am vârât nasul unde nu trebuia. Voi pleca mâine şi mulţumesc pentru ospitalitate.

— Nu fi proastă, Liz ! Nu asta am vrut. Nu mă gândesc că te amesteci şi poţi să-ţi bagi nasul unde pofteşti — nu cred că-mi place expresia asta. El continuă să se uite la ea şi pentru câteva momente nu se mai auziră decât trosnetele focului. Mă ataci deci? Spui că nu-ţi place ce-am făcut azi dimineaţă ?

Liz înghiţi, îi era ruşine, dar n-a lăsat să se vadă. Acesta era noul ei eu şi acest eu trebuia să fie sincer cu el.

— Atât de departe, cât a fost, da, mi-a plăcut, dar nu cred că voiam să merg mai departe. Te rog lasă-mă să mă ridic din acest scaun, sunt obosită şi vreau să mă duc în camera mea, te rog. Se uită fix cum stătea el proptit pe picioare în faţa ei de parcă i-ar fi negat existenţa.

Dintr-o dată el se dădu la o parte, drumul ei era liber, dar cum se ridică, el o prinse în brațe. Se uită în sus la el și constată că-i dispăruse ciudățenia din figură, vechea expresie, cea pe care o știa atât de bine revenise, jumătate zâmbitoare, jumătate batjocoritoare.

— Dacă n-am fi fost întrerupți am fi mers mult mai departe, murmură el, și am fi fost de acord de acum asupra relațiilor noastre.

— Atunci ar trebui să fim recunoscători pentru întrerupere...

— Nu spera să fim întrerupți acum. Liz. O trase mai aproape și putu să simtă căldura trupului lui pe al ei, de la piept la coapse. Nu vom fi întrerupți, știi. Băieții sunt în celălalt capăt al casei și mama lui Louis nu se va întoarce până la ziuă.

— N-am de gând să te târăsc în patul meu sau să-ți cer să-l împărțim pe al tău. Tot ce vreau este puțin timp cu tine — o să facem puțină dragoste, să vorbim despre viitor...

— Te rog, ea-i puse mâinile pe piept și-l împinse. Ți-am spus azi dimineață că nu vreau să merg chiar atât de departe — și

pentru propunerea insalubră pe care tocmai ai făcut-o, nu sunt pregătită pentru ceva de felul ăsta, nu încă. Ai făcut ceva bun pentru mine, am să-ți mulțumesc pentru asta, am început să-mi găsesc starea de a fi pe propriile picioare, pentru prima dată după ani de zile. Vezi, nu prea am luat hotărâri în ultima vreme și nu știu dacă sunt deja în stare pentru asta. Dacă și tu crezi la fel, spune, așteaptă un an, întrebându-mă atunci, dar nu-l lua pe Louis drept motiv, te rog. Nu mi-aș implica viața pentru un astfel de motiv.

— Aș putea să te fac să te răzgândești. Liz îl privi împietrită.

— Cred că ai putea. Pe neașteptate se simți atât de obosită, aproape prea obosită ca să facă față. Ar fi fost atât de ușor să se lase antrenată, să se relaxeze la pieptul lui, să lase deciziile în seama lui așa cum le lăsase mereu părinților ei, lui Bev, dar ceva o oprea, ceva care o făcea vioaie. Tu ai avut al naibii de multă experiență și eu atât de puțină, punctă ea. Dar nu cred că schimbarea va avea ceva cu mintea mea. Probabil m-aș lăsa în voia ta, cred că aș vrea, dar...

— ...n-ai încredere în instinctele tale ?

— Nu, își scutură capul cu tristețe. N-aș îndrăzni, nu să mă dau pe mine. Motivele

mele, ele vor trebui să fie copleşitoare şi foarte personale.

— Şi eu care credeam că englezii şi-au pierdut mult din răceală, murmură Jean-Marc. Asta cum va mai fi ? Părerea ta despre a face dragoste, dacă este timpul potrivit din zi sau din noapte, dacă simţi asta, dacă te va face să întârzii la coafor. Englezii sunt reci.

— Probabil sunt, zise ridicând din umeri, nu ştiam, dar eu nu vorbesc despre o naţiune în bloc, vorbesc despre mine. Ea se uită la gura lui care era atât de strânsă şi apoi se uită în jos la braţele lui care o ţineau. Se mişcă într-o parte şi se simţi foarte bine eliberată de greutatea strânsorii din braţele lui, la puterea degetelor lui care-i mângâiau spatele. Un mic fior de ceva care putea fi excitare sau disperare, îi fugi pe spate şi lacrimi de neputinţă îi alunecară din ochi.

— Lasă-mă să plec, Jean-Marc, suspină, te rog nu mă face să fac ceva ce voi regreta mai târziu.

— Aş putea ?

Sânii ei se îndreptară după atâta frământare în îmbrăţişarea lui strânsă.

— Da, ştii că ai putea, şi o ştiu şi eu, la fel de bine. De asta-ţi cer milă.

Ea-i simţi buzele pe păr, pe sprânceană, pe pleoapă, apoi, înainte să-şi ridice capul:

— Du-te în pace, *mignone*, şi braţele lui se desfăcură şi o lăsară liberă.

CAPITOLUL IX

În dormitorul ei, Liz se opri fără respirație și cu inima ciocănind ca un tam-tam în junglă. Partea ei „Gânditoare“ era satisfăcută, dar partea ei de „Simțuri“ suspina de frustrare și mintea ei satisfăcută conta foarte puțin în comparație cu trupul său, care țipa de durere. Dar va trece, trebuie să treacă, sau va înnebuni de atâtea dureri câte o străbăteau prin tot trupul.

Nu trebuia să fie așa, bombăni cu glas tare băgându-se în pat — nu i se mai întâmplase înainte și-i era rușine că o pățise acum. O aducea la un nivel de dorință pe care nu-l știuse niciodată, nu voise să-l știe niciodată — o diminua, aceste țipete trebuiau să înceteze ca să poată fi ea însăși, să vrea numai să devină o parte a lui Jean-Marc. Se întinse și rămase trează, conștientă că dacă Jean-Marc ar fi venit, ar fi încercat ușa și ar fi intrat, ar fi acceptat orice ar fi oferit el și n-ar mai fi fost încordare. Nebună, nebună, nebună ! aproape țipă tare, plină de furie amară pentru propria-i slăbiciune.

— Liz, Liz ! Ţipetele o treziră dar rămase letargică. Trecuseră când ea adormi la loc şi acum era mult prea târziu, decise ea văzând dungile de lumină pe podea şi pe pereţi.

— Ce-i asta ? sforăi nemulţumită — oh, Doamne ! se simţea înspăimântător. Probabil că arăta după cum se simţea, dar strigătul lui Ham o trezise şi nu băgase de seamă — sperase ea.

— Nu te-ai sculat încă ? o privi el acuzator prin uşa întredeschisă.

— Aşa pare ? Liz mormăi. Ce s-a întâmplat, e casa în flăcări ?

— Bineînţeles că nu, bleguţo, sforăi Ham. Dar noi suntem toţi la micul dejun, numai tu lipseşti, şi ghiceşte ce nu ştii pentru că dormeai, dar totul este aranjat acum. Jean-Marc a venit să ne vadă pe Louis şi pe mine aseară după ce te-ai dus la culcare — noi am rămas treji, vorbind şi plănuind şi ne-a spus că Louis rămâne aici. În timp ce-i vorbea se apropia de ea încet, încet şi ajunse să se uite în jos la ea. A spus că nu va îngădui să fie luat şi dus la Paris, chestie care într-un fel e păcat pentru că pusesem la punct un plan splendid de evadare, mult mai bun decât celălalt.

— Dumnezeu să mă ferească de planurile tale! gemu Liz acoperindu-şi ochii să-i ferească de razele de soare.

— Şi, Ham era important, ultima noutate, mama lui Louis pleacă astăzi, şi-a adus maşina în faţă. E o Porsche, una roşie — ce imaginaţie s-o ascundă aşa. Mi-ar fi plăcut o cursă într-o Porsche, adăugă plângăcios.

Amintirile lui Liz năvăliră. Cum se poate cineva juca cu simţurile cuiva! Acum ea-şi aminti acea revenire de pe deal, dar a fost atât de supărată că n-a înregistrat-o.

— Mă aştept ca mama lui Louis să aibă mai mult respect pentru tapiţerie şi vopsitorie ca să te lase să te apropii de ea, micule huligan. Liz se întoarse cu faţa în jos. Pleacă de-aici şi fii vesel şi inventiv în altă parte, vrei? Am să mă scol. Roagă pe Berthe să-mi acorde zece minute, promit să nu întârzii prea mult.

— Îţi aduc o ceaşcă de cafea dacă vrei, se oferi Ham, ce vrei?

— Singurătate! îi rânji, simţindu-se ca moartă. Nu mă mai deranja, mă dau jos imediat, acum şterge-o!

Când plecă Ham, se târî la baie şi după un duş, se întoarse să se îmbrace şi să-şi aranjeze faţa cu puţin ruj şi puţină pudră şi-şi pieptănă părul în coada de cal obişnuită pe care o legă cu o panglică elastică.

Mâncarea bună făcută de Berthe părea diferită, Liz se uită cu dezgust cum era îmbrăcată, acești blugi uzați cu care a condus mașina când a venit și acum erau aproape indecenți, ajunseseră atât de strâmți și cu sandalele ei fără toc, coborî scările și fu surprinsă de găsirea Viviennei așteptând îmbrăcată de drum.

Liz, îmbrăcată în contrast cu Vivienne în mătase neagră, cu blugii bine spălați, cu o bluză de bumbac indian cumpărată ieftin de la o tarabă, arăta mai degrabă a membru neprivilegiat al unei minorități etnice, dar afișă un zâmbet și murmură ceva despre întârziere.

— Da, cred că ai întârziat, își consultă Vivienne micuțul său ceas. Intră în salon, Berthe îți va aduce ceva acolo. Astăzi mă întorc la Paris și cred că ar trebui să discutăm înainte să plec.

— Nu.

— Totuși, nu ne prea cunoaștem, nu-i așa ? Chiar și după ce am fost în aceeași casă mai multe zile. Vino, și cu o mână mică o conduse pe Liz în sufragerie. Obișnuim să luăm totdeauna micul dejun aici în sufragerie, este mult mai elegant. Vivienne zâmbi, putem vorbi, discuta evenimentele zilei care a trecut, și facem planuri pentru mâine, dar în fața Berthei, asta-i imposibil. Oamenii

care locuiesc în comunități mici, bârfesc atât, nu găsești ?

— Niciodată n-am trăit într-una — comunitate mică adică. Liz se așeză în scaunul ei obișnuit și privi cum Vivienne trase grațios de un clopoțel. Nu era făcut focul în dimineața asta, cenușa focului din seara trecută fusese scoasă și totul strălucea — presupunea că menajera făcuse asta. Chiar și florile fuseseră schimbate și camera era plină de parfumul greu al trandafirilor catifelați, roșu închis, din vază.

— Ah, privi înțelegătoare Vivienne. Dar eu, eu am crescut nu într-o comunitate mică dar într-una foarte apropiată. Tatăl meu era în serviciu guvernamental, un post de răspundere, înțelegi, și prietenii, și servitorii trebuiau aleși cu grijă.

Liz încercă să nu se plictisească.

— Ham, nepotul meu, mi-a spus că pleci astăzi. Mă întreb dacă-i totuna să trăiești la Paris sau la Londra. Efortul de-a schimba subiectul conversației a eșuat. Mama lui Louis avea discuția orientată în minte spre Dieudonné și nu avea să vorbească despre viața la Paris.

— Pari cam mâhnită azi, Liz — sper că Jean-Marc al nostru n-a ajuns la șiretlicurile lui obișnuite.

— Şiretlicuri ? Liz pretinse că e surprinsă, într-un fel ştia că asta urma, fără s-o surprindă în cele din urmă. Nu cred că ştiu despre ce vorbeşti.

— Ei, haide! femeia mai în vârstă zâmbi gentil, un zâmbet înţelegător. Dar Liz avu impresia unei pisici, jucându-se cu un şoarece. L-am cunoscut pe Jean-Marc de mult şi cum spuneţi şi voi englezii leopardul nu-şi schimbă petele.

Din fericire pentru Liz, care nu fusese pregătită pentru atac total, Berthe ales acest moment să intre cu tava cu cafea şi cornuri şi în timp ce-şi turna băutura cea mai binevenită, Vivienne şi-a ales o ţigară, şi-a pus-o într-un ţigaret de zece centimetri lungime şi-o aprinse cu o brichetă. Uşa se închise în spatele Berthei şi Vivienne o supraveghea pe Liz printr-un nor de fum — era o privire de milă şi Liz simţi cum i se colorează obrajii.

— Da, văd că el a făcut-o. Mila era acolo, mai mult în vocea decât în privirea lui Vivienne. El este foarte neascultător — dar totdeauna aşa a fost. Îmi amintesc de prima mea venire la Villiers, l-am găsit şi atunci neascultător, şi spre deosebire de tine eu eram foarte tânără. O fată bine crescută cu care bărbaţii nu prea erau obişnuiţi. M-a secerat atât de uşor. Liz îşi sorbise cafeaua şi

încerca să se uite înşelător și simpatic. Își reaminti cu severitate că era foarte posibil ca odată de mult, Vivienne să fi fost nesofisticată, dar privind-o acum, Liz constată că era greu de crezut. Această femeie numai cu câțiva ani mai mult decât ea, dădea impresia că se născuse atotcunoscătoare. Pe de altă parte, Liz încerca să fie generoasă şi cu gânduri cinstite, putea să greşească, putea să-și amestece în gândire propriul mod de a vedea lucrurile, parțial din cauza insinuărilor că ea nu era foarte tânără și nici foarte bine crescută.

Liz murmură fără să spună ceva și așteptă următoarea confidență. Vivienne era la capitolul mărturisiri și urmau să mai vină multe. cu siguranță.

— Eram foarte tânără bineînțeles, cugetă Vivienne cu glas tare și mă gândesc că stârneam multă atenție, nu numai din partea lui Jean-Marc dar și de la ceilalți tineri din Villiers. Vivienne zâmbi amintirilor. Eram amanți, înțelegi ? Jean-Marc și cu mine, și dacă n-ar fi plecat la armată mă aşteptam să ne fi căsătorit, dar el a plecat și m-a uitat. Să nu-ți fie milă de mine. Liz nu prea era pe cale să-i fie milă, dar o privi cu milă.

— Era și el tânăr, spuse Vivienne ca şi cum ar fi fost o scuză, și presupun că noua lui stare de libertate i s-a urcat la cap. N-a scris

și n-a venit acasă de când a plecat și bineînțeles a trebuit să mi-l scot din cap. Apoi după trei ani, când nu primisem de la el nici măcar o carte poștală, m-am măritat cu tatăl lui. Erau foarte asemănători, mă înțelegi, Pierre era o versiune mai în vârstă a lui Jean-Marc și foarte blând. Nu mai avea dulceața tinereții, dar eram foarte satisfăcută. Pierre mă iubea la nebunie — cumpărase casa asta pentru mine — a spus că eu eram un giuvaer care meritam să stau mai bine decât în ferma aia veche.

Liz încuviință înțelegătoare și-și mai turnă niște cafea. Spera ca povestea ei să nu se lungească prea mult. Vivienne pusese deoparte partea importantă, aceea că ea și Jean-Marc fuseseră amanți. După asta nimic nu mai trebuia spus.

— Apoi, după patru ani, Jean-Marc s-a întors acasă și eu am realizat ce mare greșeală am făcut. Încă ne mai iubeam unul pe altul, am aflat asta imediat ce ne-am întâlnit. Vivienne își strivi țigara într-o scrumieră de cristal și privi spre Liz care, de-acum începuse să simtă disconfort.

Probabil ar fi suportat o trăncăneală despre o dragoste apusă la orice altă oră, nu însă la micul dejun. Asta era o poveste care

ar fi căzut bine seara, când luminile erau mai mici și umbrele prin colțuri — nu ținea de lumina zilei, ea nu voia s-o audă, dar era ceva cu expresia lui Vivienne, cu expresia trupului ei, și asta-i spunea lui Liz că mai avea mult de ascultat, chiar dacă n-ar fi vrut. Asta a fost scopul prefăcutei întâlniri întâmplătoare din capătul scărilor. Vivienne mințise așteptând-o.

— Aproape doi ani, ne-am ascuns dragostea, Jean-Marc și cu mine, spune Vivienne. Eram foarte discreți, dar într-un fel sau altul, Pierre a aflat. Liz simți cum o apucă un fel de isterie comică, era tot ce putea face să nu râdă, dar lăsă totul baltă afișând o mutră placidă în așteptarea unui nou moment de liniște. Bineînțeles, Pierre era foarte supărat, dar nu m-a învinovățit pe mine, îl știa pe fiusău mai bine decât oricine, și-a făcut unicul lucru posibil, l-a alungat. Apoi s-a născut Louis și eu și Pierre am fost din nou fericiți până când, după câțiva ani, când Louis avea aproape șapte ani, Pierre a făcut un atac de cord — nu era nimeni acolo care să ajute — nimeni căruia să-i pese de Dieudonné cum îi păsa lui Pierre, încât trimise după Jean-Marc care să-i țină locul. Asta pe mine m-a înspăimântat, mi-era teamă, dar temerile mele erau nefondate. De data asta Jean-Marc s-a

purtat mai bine, muncea foarte mult și cu timpul raportul dintre el și tatăl lui s-a restabilit, dar nu pentru multă vreme. Pierre a mai avut un atac și de data asta a fost prea mult pentru el, și-a murit.

Liz murmură ceva cu oarecare simpatie. Probabil cu oricare altă femeie ar fi putut găsi relații de prietenie, nu și cu asta.

— Dar trebuie să-mi explic poziția prezentă, spuse Vivienne ferm. Soțul meu în ultimii ani de viață era un invalid și mintea lui era prada trecutului, așa că atunci când a murit, aici nu s-a ținut prea mult seama de mine și de Louis, și în ce-l privește pe Jean-Marc, nu-i revenea ferma cum ar fi crezut, ci un salariu de director. Mai târziu, dacă se va căsători și va avea un fiu, acel copil va moșteni totul, dar dacă nu, totul îi va aparține lui Louis. Vezi, până la urmă toate merg spre același lucru, și râse pretențios.

— Același lucru, spuse forțat, curentul ei interior era rece ca gheața și-și dorea să se poată să fie extrasă de aici și dusă departe.

— Da, suspină Vivienne. Dar tu trebuie să înțelegi, Liz. Nu ne condamna. Ceea ce am făcut, ceea ce facem încă, este greșit, dar suntem neajutorați, este mai puternic decât noi — totdeauna a fost. Chiar acum — nu aici bineînțeles — dar când vine Jean-Marc

la Paris, acolo nu putem face nimic altceva, și lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Nu ne putem căsători și câteodată este mai multă suferință decât bucurie, mai ales acum când îmi este luat fiul de lângă mine și este adus înapoi aici — el spune că e bine, este așa cum trebuie să fie, dar îmi rupe inima. Am pierdut totul, fiul meu, soțul meu, căminul meu.

Fără să vrea Liz fusese șocată și Vivienne râse ușor, ca rușinată. Am încercat s-o rup cu el, dar tu înțelegi, Louis este ceea ce ne leagă, iar eu sunt foarte slabă. Încă-l mai iubesc pe Jean-Marc. Te-am șocat, Liz?

Liz negă orice șoc, deși-l avusese. Oricum nu se simțea șocată, numai un ușor dezgust, ca și cum ar fi răsturnat o piatră încălzită de soare și dedesubt ar fi găsit lucruri neplăcute, murdărie, viermi decolorați, larve și putreziciune — lucruri care ar fi trebuit să fie mai bine îngropate. Chiar și povestea spusă de Vivienne, care în alte circumstanțe i-ar fi stârnit râsul, era ceva unsuros, dezgustător, fără pic de măreție.

Își șterse mâinile de pantaloni de parcă ar fi putut să-și îndepărteze sentimentele, se simțea fizic rău și retrasă parcă într-un frig îndepărtat.

— Nu pot să mă gândesc de ce mi-ai spus toate astea, *madame*. Inflexiunile vocii

sale o uimiră; își recăpătase siguranța și arboră o mină mândră. Sunt pur și simplu spectator.

— Nu, nu spectator, Liz. Să fiu cinstită, am certitudinea că Jean-Marc s-a folosit iar de șiretlicurile lui — mica Marie-France, o știi — un copil dulce, crede că e îndrăgostită de Jean-Marc. Bineînțeles că e cu mulți ani mai tânără decât el și o va trata cu gentilețe pentru că știe. Ea m-a încercuit, eu sunt bună prietenă cu doctorul și ea crede că o pot ajuta, dar imediat ce-am realizat că ești în pericol, am venit în întâmpinare. Am simțit că trebuie să fii avertizată.

— Mulțumesc, *madame*, zise împingând ceașca de cafea și roșind, era încă parcă învăluită în gheață. Oricum plec azi, deja am împachetat, mai am numai câteva lucruri de pus în bagaj și să aduc mașina de la fermă Îți doresc un drum bun înapoi spre Paris. Ieși bățoasă din cameră, însă abia o mai țineau genunchii.

În capul ei era numai un gând, că Jean-Marc și Vivienne sunt încă amanți — era obscen, și apoi, așa cum reacționase la piciorul scării, dezgustul său se transformă în furie.

Cu o seară înainte își spusese nebună. Era un cuvânt prea blând. ar fi trebuit să spună

„cretină“ sau „idioată“ și altceva care ar fi fost mai descriptiv. Să se lase antrenată în această murdărie mică — mică era un cuvânt destul de bun. Se gândi că și dacă s-ar freca din cap până-n tălpi cu dezinfectant și tot s-ar simți murdărită pentru totdeauna. Lasă-l pe el și pe Vivienne să-și vadă de legătura lor murdară și pleacă până nu devii la fel de coruptă ca ei, își spuse.

Acum putea înțelege incertitudinea lui Louis, copiii simt, copilul avea poate idee de ceea ce se petrecea și nu putea nici să se desprindă nici să spună, bietul micuț.

Pentru Vivienne și Jean-Marc nu avea nici un pic de milă, dar pentru Louis, inima ei plângea. Și când se gândea că aproape murise de plăcere în brațele lui Jean-Marc. Un tremur de șoc îi stăpânea tot trupul și ea urcă scările orbește, cu ochii plini de lacrimi de furie și autodezgust.

În dormitor își strânse cele câteva lucruri care rămăseseră atârnate în garderob și le îngrămădi în valiză, fără să ia în seamă obișnuința ei de-a aranja lucrurile. Două bluze de mătase proaspăt spălate și călcate de Berthe, au ajuns mototolite într-un colț de valiză. O tulbură un zgomot, și se duse la fereastră să vadă plecarea Viviennei, care avea coafura protejată cu o bandă lată de mătase neagră. Mașina porni și dispăru repede în

josul drumului. Era deci plecată și fără să-și ia practic rămas bun de la Louis. Asta presupunea dragoste maternă ? În opinia ei, Vivienne era incapabilă să iubească pe altcineva decât pe sine.

O bătaie slabă în ușă o tulburase exact când se urcase pe valiză, ca s-o poată închide și fără să gândească țipă „intră“ supărată că a fost întreruptă. Se gândi la Ham și era în dubiu dacă să-l lase aici unde erau lucruri întunecate și dăunătoare, dar nu se aștepta ca un băiat de doisprezece ani să înțeleagă, nici dacă i-ar silabisi. Oricum, nu putea să-i spună lui Ham o asemenea poveste, nu era pentru urechile sale.

Ușa se deschise și ea nu se obosi să se întoarcă, presupunând că era femeia care făcea curat, așa că atunci când îl auzi pe Jean-Marc se grăbi să-i arate o față plină de dezgust.

— Împachetezi ? păru surprins.

— Da, spuse tăios și se întoarse la valiza ei, rearanjând câte ceva ca să le mai apese. Simți mâna lui pe talie și sări în lături de parcă ar fi trebuit să se apere de atingerea lui. Plec imediat ce voi vorbi cu Ham, s-au întors de la piscină ?

— Încă nu — dar de ce trebuie să pleci atât de neașteptat ? și cum ea abandonă împachetatul și se retrase, el avansă spre ea.

— Nu te apropia de mine, nu mă atinge, spuse dându-se înapoi.

— Să nu te ating? i se ridicară sprâncenele. Ce se întâmplă, Liz?

— Ce se întâmplă? repetă ea întrebarea cu o voce stridentă. Tu mă întrebi ce se întâmplă? Să-ți spun eu. Tocmai am avut o discuție cu mama ta vitregă, spuse aruncând ultimul cuvânt cu o amară deziluzie. N-a fost o conversație, mai mult o pălăvrăgeală despre ultimii doisprezece ani sau aproape și a fost mai mult neplăcută. Am simțit că parcă ar fi căzut ceva împuțit peste mine, de-asta nu cred că mă voi mai simți curată vreodată.

— Înțeleg. Ea privi cum figura lui se descompune și ajunge ca a unui înger deziluzionat, și acea privire moartă îi reapăru în ochi. El o împinse înapoi până o lipi cu spatele de fereastră și nu se mai putu retrage nicăieri. Ai ascultat otrava și mintea ta a supt-o — pentru tine ăsta-i adevărul. Nu întrebi care-i adevărul meu.

— De ce aș face-o? fața-i devenise albă și buimăcită. Prefer să mă bazez pe propria intuiție, asta trebuie să fac tot timpul. Vezi, am avut dreptate. Totdeauna m-am gândit că nu-i un loc bun pentru Ham și am avut dreptate.

— Ham, pretinzi că asta-i tot din cauza lui Ham ? sforăi el, și pete albe de enervare-i apărură la colțurile gurii și lângă nări. Nici măcar cu asta nu vrei să fii cinstită ! N-are legătură cu băieții și tu știi asta. Te-am tras afară din cochilia ta și acum o regreți și cauți scuze ca să te târăști înapoi în ascunzătoarea ta, chiar crezând minciunile lui Vivienne, sau pretinzând asta. Nu trebuia să fii scoasă în lume, Liz, trebuia să te fi închis în mânăstire, cel mai sigur loc față de lumea reală.

— Acolo nu-s pretenții, țipă Liz la el supărată. Vivienne mi-a spus adevărul, nici o femeie n-ar putea inventa o asemenea poveste. I-am văzut fața în timp ce-mi spunea toate astea, și eu îți spun ție, că-i era rușine că-mi spune, cum și mie-mi era rușine de ce-auzeam.

— Taci ! țipă la ea. Vrei să audă toată lumea ?

— Lasă-i, nu-mi pasă, se smiorcăi ea. N-am făcut nimic de care să-mi fie rușine — niciodată nu mi-a plăcut casa asta, și acum știu și de ce. Locul ăsta este plin de decadență bățoasă, și tu și cu ea ați făcut asta. Nu-i de mirare că tatăl tău te-a alungat Ce-mi pare miraculos este că te-a acceptat din nou lângă el ! Seduseseși o fată nevinovată, și mulțumit cu asta pleci și o ignori ani de zile, apoi când te întorci, ai tupeul să în-

treţii relaţii cu ea în timp ce era nevasta tatălui tău. Şi eu am fost convinsă că Louis este fiul tău — Vivienne a admis-o ! Doamne, cât de mult poţi să mai cobori ?

— Mult mai mult, murmură Jean-Marc în timp ce ochii îi fulgerau cu furie. Între noi este ceva, Liz — vrei să-mi demonstrezi cât de puternic este acest ceva ? Şi nu-i numai de partea mea. Am fost nebun că nu te-am avut noaptea trecută, ai plâns după asta, împotriva protestelor tale că ai nevoie de timp. Mă doreai la fel de tare cum te doream şi eu şi nu poţi să negi, dar a trebuit să joc rolul eroului, nu-i aşa ? să las doamna să aibă ultimul cuvânt.

— Nu eşti irezistibil, ştii, zise Liz ridicându-şi bărbia dispreţuitor. Tu n-ai fi avut nimic în felul tău !

— Nu ? Braţele lui o înconjurară şi o strânseră până când abia mai putea să respire — ea se luptă cu el, apoi rămase fără putere în îmbrăţişarea lui. Nu era de nici un folos să lupte, ar fi făcut ca lucrurile să fie şi mai rele, ştia asta.

— Fă ce-ţi place, spuse pe ton mic, n-am puterea fizică de-a te opri. Dă-i drumul, aruncă-mă pe pat şi treci mai departe — şi-ţi doresc să-ţi placă pentru că pentru mine nu va fi nici o plăcere în asta. Sau poate preferi

podeaua, este și mai primitivă, ai putea să nu ratezi ocazia.

Pentru un moment el păru că ezită, Liz ajunsese aproape să plângă de durerea sânilor turtiți de pieptul lui, apoi forța cu care o ținea scăzu și o ținea doar cu o mână în timp ce cu cealaltă o mângâia pe obraz.

— Nu, Liz. N-am spus că nu forțez nici o femeie? El se retrase mental și vocea lui era la fel de neagră ca și fața. Ne vom lua rămas bun, apoi îți vei termina bagajul. Am să sun la fermă și mașina ta va veni sus, chiar dacă vopseaua nu s-a uscat. Dar trebuie să aștepți până se vor întoarce băieții ca să-ți iei rămas bun — știi cât de important este. Și nu vreau să le spui ceva din ce s-a întâmplat în dimineața asta. Nu trebuie să bănuiască că este altceva decât o plecare normală.

— Ca și când aș vrea, mormăi. Drept cine mă iei, drept o altă Vivienne? Am să-l sun pe Ham de undeva din drumul meu înapoi. sâmbătă dimineața — mă aștept să aranjezi să fii ocupat la fermă sau ceva...

— Dacă asta este ceea ce dorești, și la încuviințarea sa emfatică... dar de-acum putem să nu ne mai întâlnim niciodată, așa că lasă-mă să-mi iau rămas bun în felul meu, zâmbetul lui era plin de amară zeflemea.

Poţi totdeauna să te speli dacă te simţi murdărită de atingere.

Mâna lui încetase să-i mai mângâie obrazul şi-i ridică faţa spre el. „*Au revoir, mignone*“, suspină el şi gura lui o găsi pe-a ei. Era ceva amar în dulceaţa acestui sărut şi când dintr-odată el îşi ridică faţa, Liz plângea cu lacrimile şiroindu-i pe obraz.

Auzi uşa închizându-se în urma lui şi rămase încremenită. Era ca un sunet de final, ca şi când cineva ar fi spart ceva foarte preţios şi în cele din urmă ar fi aruncat cioburile la gunoi.

Cu o mână tremurătoare, Liz îşi şterse lacrimile şi termină de împachetat. Şi după toate, când valiza a fost închisă şi încuiată, şi-a spălat faţa şi a făcut să dispară toate urmele, de lacrimi şi de inimă rănită, şi exersă un zâmbet gentil în beneficiul băieţilor. Dar ochii ei erau la fel de morţi ca ai lui Jean-Marc.

CAPITOLUL X

— Ei bine ? Marcie își luă tricotajul și arătă cu capul spre camera de alături. Putem vorbi acum, Ham a adormit într-un târziu. Cum a fost la Avignon ?

— Un deșert, Liz se așeză bine în scaunul ei, și-și dori doar să-și fi lăsat nepotul și să fi plecat imediat spre Londra, în loc să accepte invitația sorei sale de a rămâne. N-a fost nimic acolo, dacă înțelegi ce vreau să spun. Se uită la ceasul nou pe care și-l cumpărase, un obiect delicat, nu ca ceasul lui Bev. Când va ajunge în apartamentul ei, va pune într-o cutie ceasul lui Bev și cercelul, împreună cu fotografiile, și la fel de bine îl va pune acolo și pe Jean-Marc.

— Sunt obosită, murmură Liz, te superi dacă mă duc direct în pat ?

— O, nu, nu te duce, spuse Marcie foarte hotărât. Cu tine s-a petrecut ceva și vreau să știu ce este. Poți să-mi spui direct, pentru că dacă nu-mi spui n-am să te las până n-o vei face !

— Familia este ceva repulsiv, încercă Liz o notă de umor. Nu-i nimic schimbat la mine, totul este în imaginația ta.

— Nu-i așa, Marcie tricotă furioasă câteva minute, era la jumătatea unei veste gri, pe măsura lui Ham, și arăta ca făcând parte dintr-o uniformă de școală. Haide Liz, arăți ca după moartea lui Bev, de parcă ai fi pierdut totul pe lume.

— Bine, năsoaso, încercă Liz să pudreze puțin umor, deși se simțea cu mai puțin umor decât oricând — tu pune întrebarea și eu am să-ți răspund — dar numai dacă simt așa, dacă nu, voi fi la fel de tăcută ca verișoara primară a unei scoici.

Marcie mormăi, apoi lăsă andrelele și lâna lângă ea.

— Voi face o ghicire inspirată, anunță ea. N-a fost Avignon așa că trebuie să fi fost Dieudonné și asta cred că înseamnă acest Jean-Marc. L-ai întâlnit ? Liz se simți prea obosită și prea golită ca să facă o evaziune.

— Te rog, Marcie, nu mă întreba. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Ham a spus că este super ! și venind de la fiul meu, ăsta-i un preț mare, zise Marcie cu o mână ridicată. Ce n-a mers, scumpa mea ? A venit prea puternic, sau n-a venit deloc ? Adică te-a curtat sau nu ?

— Da, răspunse Liz încet. M-a curtat dar...

— L-ai lăsat neobservat ? Liz, ești nebună ? Putea fi bine pentru tine.

— Bine pentru mine ? Liz se opri și sări ca arsă. Marcie, ai înnebunit ? Nu mă așteptam din partea ta să predici liberul amor — încercă o glumă jalnică. Așteaptă numai până vine Ian și am să-i spun cât de jos ai decăzut !

— O minte ca un canal, rânji sora ei. Devine caraghios, una-și pierde toate inhibițiile și una nu mai poate fi șocată. Scoate totul din gușă, Liz, și ai să te simți mai bine, arăți de parcă n-ai mai fi dormit de săptămâni, buimăcită, de fapt nu mai da vina pe oboseala de peste zi, nu te-aș crede. Spune-i surorii tale totul, nu mai suport să te văd așa.

Cu ochii închiși și cu căldura focului bătându-i pe față, Liz începu să spună. N-avea intenția să spună tot, dar într-un fel, să lase să se înțeleagă. Stătea acolo, în camera tăcută de vreo douăzeci de minute și vorbea mereu, neuitând nimic, nici măcar povestea lui Vivienne, și vorbea de parcă ar fi citit, detașat ca și când nimic n-ar fi avut ceva tangent cu ea. Începu de când a lovit mașina și când ajunse la sfârșitul poveștii se simți atât de golită de sentimente, chiar și de durere.

— Cred că-l iubesc, suspină. N-am vrut, n-am înțeles. El nu este mai rău, dar eu nu vreau o dragoste ca asta, doare prea tare.

Marcie își luă lucrul în mână și termină rândul fără să vorbească.

— Mai degrabă ca o gravidie lungă — destul de bună pentru cartea recordurilor !

— Este destul de criptic pentru mine, te rog să elucidezi, zise Liz ridicându-şi capul.

— Jean-Marc și Louis, bineînţeles spuse sora sa practic. Liz, ai fost măritată, acum ești tot atât de inocentă, mă faci să vreau să te pocnesc ! Liz privea încremenită şi Marcie continuă. Spui că a fost plecat, alungat de bătrân „du-te și niciodată să nu-mi mai umbrești ușile" rutină, deci a fost plecat pentru aproape zece ani și apoi când s-a întors Louis avea numai șapte ani. Acum înţelegi ?

— Poate am făcut o greşeală, admise Liz. După toate, memoria ta nu-i mai bună decât a oricui altcuiva, şi în orice caz...

— Trei ani ! pufni Marcie — Dulceață, ai avut cap ! Femeia asta este o nemernică și nu cred o iotă din tot ce-a spus. Poate pe undeva să fie un sâmbure de adevăr, poate că a fost ceva când erau tineri dar eu sunt sigură că Louis nu este altceva decât a spus Jean-Marc că este, fratele lui, cât despre restul, îmi trebuie multă sare să sărez povestea

asta. Din ce-ai spus, femeia nu-i în stare să inspire o astfel de poveste.

— El n-a negat, își scutură Liz capul, imposibil să fie convinsă.

— De acord cu tine, n-a negat nimic, spuse Marcie brusc. Și atât de departe cât văd eu, ăsta-i un punct în favoarea lui.

— Este singurul, și care-i peste tot, nu văd punctul în discuție. Liz se ridică și se duse la culcare.

Liz încercă mai multe săptămâni să revină la viață, până se trezi cu prea mult timp liber. Cutia cu amintiri fusese pusă deoparte, trecutul era depășit și primise o ofertă pentru un post temporar la o școală de fete, să predea până la Crăciun. Nu voia să accepte dar îi oferea o scăpare dintre cei patru pereți și din gândurile ei.

Odată ajunsă acolo, a descoperit că-i place, în cele din urmă toată lumea era vie și destul de ocupată ca să se preocupe de ea. Copiii erau buni pentru ea și se adaptă cu ei, chiar găsind mândrie, în felul cum o acceptau.

Septembrie trecu în octombrie într-un spectacol de frunze îngălbenite și octombrie în noiembrie și până să se dumirească, toată lumea vorbea despre Crăciun, începând să facă planuri și pregătiri.

Explozia de cumpărături îi captă imaginația și petrecu ore întregi plănuind ce să

cumpere pentru Marcie și familia ei, alegând felicitări potrivite și petrecând după-amiezele prin oraș. Oamenii se așteptau la asta din partea ei și oricum, stând singură în apartament devenea morocănoasă și încă și mai nefericită. Durerea fusese înlocuită cu o înțepătură care n-o părăsea niciodată, chiar și când își spunea că e nebună că o simte.

N-a cerut și n-a vrut să se îndrăgostească, dar astfel de lucruri se puteau întâmpla oricui și ea recunoștea că era cea mai oarecare din toți.

Gradat, învăță să stea pe propriile picioare, să decidă singură, trecutul se dusese și avea viitorul în față. Se întreba de ce nu-i face plăcere gândul ăsta.

Marcie sunase cu patru zile înainte de Crăciun.

— Louis a ajuns și plecăm mâine la Wester Ross. Nu vei fi prea singură, nu-i așa ?

De data asta Liz nu răspunse, în schimb întrebă.

— Ai fost să-l primești la feribot?

— Nu, răspunse Marcie, a fost adus de fratele său chiar până la ușă. Și trebuie să spun, drăguțo — ai gusturi bune. Dacă n-aș fi fost cu Ian m-aș fi luat după Jean-Marc chiar eu.

— A stat mult ? era îngrozitoare această dorință de a afla totul despre el, și Liz roși de rușine la dorința ei de a-l vedea.

— Numai o noapte, spuse Marcie rece. Mi-a spus că trebuie să se întoarcă înapoi la lucru și că s-a mutat în casa fermei. Bietul om, mi-a părut rău pentru el, singur de Crăciun, nici măcar cu fratele lui drept companie.

Oh, apropo, am primit lucrurile pe care le-ai trimis și le păzesc de degete care ar putea despacheta și strica surpriza. Ne vedem a doua săptămână din ianuarie — vei putea petrece ceva timp cu noi atunci — nu-i așa ? și Marcie închise telefonul în timp ce Liz își oblojea sentimentele rănite.

Sora ei, singura ei soră, unica ei rudă în viață, îl compătimea pe Jean-Marc că petrece singur Crăciunul, dar pentru ea, a fost un trecător „nu vei fi prea singură". Nu era cinstit și după o cină solitară, se duse să se culce.

Nu era nici un mesaj pentru ea, nu de la Jean-Marc. El uitase de ea și nici asta nu era drept, nu atâta vreme cât ea nu-l putea uita, și nu atâta cât săgeata rămânea constant în ea.

La jumătatea nopții luă o decizie, nu numai cu ce urma să facă dar și cu ce simțea.

Era îndrăgostită, disperată chiar și nu conta că obiectul dragostei sale nu era atât de nepătat ca un crin. Jean-Marc putea să fie ce spusese Vivienne. Poate că nu era o dragoste înțeleaptă, dar ea nu iubea cu capul, erau inima și trupul ei care-l iubeau. Negru ca păcatul sau alb ca neaua, Jean-Marc putea fi oricum, și se va duce la el și-i va spune așa. Ar fi o uimilință dacă ar respinge-o, dar ar fi de preferat stării ăsteia. Ar putea să treacă peste respingere, ar fi sfârșitul, ar putea întoarce pagina și să încerce alt start. În acest timp se dădu jos din pat și aprinse aragazul să-și facă un ceai. Stând cu sine pe carpetă, își făcu planurile. Marcie va pleca devreme, încercând să ajungă cât mai repede spre nord în chiar prima parte a zilei. Liz se uită la ceas și ridică telefonul.

— Oh, tu ești, am crezut pentru o clipă că plecarea lui Ian a fost contramandată din nou. Spune repede, dragă, noi suntem pe punctul de-a pleca — o plecare timpurie.

— Plec în Franța ! anunță Liz.

— Oh, Marcie nu păru deloc surprinsă, să clarifici treburi neterminate ?

— Poți să le spui așa, spuse Liz aspru. M-am gândit să-ți spun, în caz că suni în timpul Crăciunului. O clipă de dubiu o străbătu. Nu știu dacă fac bine...

— Contează ? Faci ceva și asta totdeauna e mai bine decât nimic, dacă nu vine muntele... Noroc, surioară, distrează-te !

— Noroc, sforăi Liz. Voi avea nevoie de el ! închise telefonul și se duse la duș.

Mașina ei Mini Traveler hurducănea vesel coborând pe drumul secundar de la Angers de parcă știa că rămăseseră în urmă Calais, Paris, Orleans și Tours și că nu mai era mult de mers. Era la fel de întuneric și de umed ca prima dată, dar în seara asta nu era pietriș pe care să alunece și nici vânt care să dărâme pomi în drumul lui Liz.

Farurile luminară porțile de fier forjat ale mini-castelului și mașina trecu pe lângă pancarda pe care stătea scris „De vânzare". Liz își zâmbi. Cineva va veni să-l cumpere, un milionar sau un om de afaceri care ar vrea să trăiască la un așa nivel de eleganță și continuă să conducă fără să-i mai acorde vreun gând.

Cum întoarse botul mașinii în curtea fermei, începu să tremure. Dar dacă nu era nimeni aici ? Apoi văzu lumină în bucătărie și respiră ușurată. Era cineva acolo — probabil Berthe — poate Jean-Marc era plecat cu vreo fată, totul pe ascuns, scurt și imoral. Apoi se certă singură — toate cărțile erau puse jos — a fost ideea ei să vină aici. A sperat ca el să fie aici — curajul însă părea că i s-a evaporat după atâta așteptare.

El răspunse bătăii ei hotărâte în panoul ușii și rămase uitându-se la ea, fără să zâmbească și fără să se încrunte.

— Liz ?

— Bună ! îl salută ea voios. Sper că n-ai casa plină de musafiri pentru că am venit să petrecem Crăciunul.

El rămase grav, invitând-o să intre și ea merse înaintea lui în bucătărie, suspinând de plăcere când dădu de căldură.

— Ce vrei, Liz ? El tot nu zâmbea și gura lui avea o linie gravă.

— Aș vrea să mă încălzesc, să beau o ceașcă de cafea și ceva de mâncare, în această ordine. Am plecat din Londra la o oră nepământeană, în dimineața asta, ciripi ea, și cu excepția unei ore sau cam așa ceva pe feribot, am condus fără oprire. De când am ajuns la Orleans s-a stricat ceva la instalația de încălzire și mi-au înghețat picioarele în mod continuu. Acum îmi înghețau genunchii. Frumos bun venit după ce-am traversat Europa — și nu ți-am adus nimic de Crăciun pentru că am cam plecat în grabă, dar este timp să mergem la Angers mâine...

— ...Berthe nu-i aici, o întrerupse el. A plecat la o prietenă din Saumur și într-un târziu zâmbi. Nu poți să stai aici, Liz, știi ce se va întîmpla.

— Da. Aprobă clar, privindu-l liniștită și ceea ce văzu o făcu să roșească. Dar de-asta am venit. Pe asta am contat !

— Și explicații ? Se îndepărtă ca să umple ceainicul de cafea.

— Explicații, hai să lăsăm explicațiile până mâine, nu sunt chiar atât de importante, nu-i așa ? Aparent a spus ce nu trebuia, pentru că sprâncenele sale se încruntară și vocea lui căpătă un ton dur.

— Neimportant ? Mă iei drept un nebun ? El puse ceainicul cu cafea pe un raft și merse în jurul ei. Această atitudine, expresia și privirea lui, felul cum își strângea trupul, erau total inflexibile și pentru prima oară, Liz simți disperarea interioară. Nu mergea atât de ușor cum crezuse în entuziasmul ei care-a adus-o aici. Ea își ținu ochii pe el și așteptă să apară un semn de îmbunare. Nu veni.

— Cu patru luni în urmă ai plecat ca o furtună din casa asta, arătă cu capul în direacția castelului. După ce-mi spuseseși exact ce fel de om credeai tu că sunt eu. Hai să vedem dacă pot să-mi amintesc detaliile — și te rog să-mi spui dacă omit ceva. Am sedus o fată nevinovată și am abandonat-o, apoi patru ani mai târziu când m-am întors am găsit-o nevasta tatălui meu. Am târât-o într-o legătură vinovată până când a aflat tatăl meu și m-a alungat. Am lăsat fata însărci-

nată și am împins-o să-i atribuie tatei bastardul meu, și apoi am stat la distanță până când bătrânul a fost redus la invaliditate. Apoi m-am întors încă o dată.

— Nu cred că Louis este fiul tău, mormăi Liz o obiecție. Toată încrederea și toată euforia se duseseră.

Punând lucrurile așa cum făcuse el, povestirea deveni și mai obscenă, atât de mult încât era de necrezut.

— Dacă ăsta-i felul tău de a te purta, nu te mai necăji cu cafeaua sau altceva. Plec acum.

Mâna lui Jean-Marc se lăsă greu pe umărul ei împingând-o pe un scaun de bucătărie și țintuind-o acolo.

— Mică nebună, stai jos și ascultă ! Cenușiul ochilor lui era de oțel. Deci nu crezi această parte a poveștii — dar este numai o mică parte. Un mic episod în aproape douăzeci de ani de viciu despre care crezi că nu-i adevărat. Încerci să-mi spui că-mi ierți restul, pentru că te-ai decis să fii mai isteață în treburile astea, pentru că așa trebuie să fii. Ce fel de femeie ești dacă te faci că nu vezi astfel de purtări ?

— Lasă-mă să plec. Liz își scutură umărul, strânsoarea lui începuse să devină dureroasă cu degetele înfipte parcă de-acum în oase.

— Deci poți să fugi din nou ? El își scutură capul foarte aproape de fața ei. O, nu, de data asta nu ăsta va fi drumul. Nu pleci nicăieri, ești prea obosită să mai conduci în seara asta, așa că te voi ține aici până voi scoate adevărul de la tine, chiar dacă-mi trebuie până la Crăciunul viitor.

— Nu pot să pierd timpul, Liz își găsise resurse să glumească, și-și ridică bărbia cu superioritate. Sora mea mă așteaptă a doua săptămână din ianuarie.

— Dar ai să-ți faci timp. Jean-Marc nu se destinse deloc și până la urmă ei îi fu frică de acest străin pe care crezuse că l-a cunoscut. Vino, spune-mi, continuă el liniștit, prea liniștit, ai vreo dovadă că mama mea vitregă a mințit ?

— Nici una ! Ea se luptă împotriva apăsărilor mâinilor lui, și supărându-se din cauza chestionării. Hai să spunem că ți-am acordat prezumția de nevinovăție.

— Și să-mi ierți gunoaiele trecutului ? zâmbetul lui era lipsit de veselie. Nu-i destul de bine.

— Nu pot să fac mai mult. Pot ? se înfurie ea. N-ai negat nimic niciodată ! îl fulgeră ea, de ce oare am venit eu până aici ?

— Și asta-i altă întrebare pe care ți-o pun, țipă la ea. De ce, crezând asta despre mine — de ce ai venit ? Tu, stâlpul purității,

devotată memoriei soțului tău mort, vii aici. Îți spun ce se va întâmpla dacă rămâi, dar nu ești șocată sau supărată — mai rău, te porți ca o fiică a plăcerii. Nu asta era impresia pe care ai lăsat-o în vară. Prima dată când te-am sărutat, ai fost atât de speriată că ai fugit, și mai târziu când am făcut puțină dragoste cu tine, ai spus că ți-a plăcut dar ceva mai mult te-ar face să-ți fie rușine de tine. Acum de ce nu-ți mai este rușine ? Ai mai învățat ceva în ultimele patru luni ? Ce bărbat te-a învățat că un amant în viață este mai bun decât unul mort, mai satisfăcător decât o amintire ? A fost un bărbat, Liz ?

— Cum îndrăznești ! Lasă-mă să plec ! Se luptă mai cu putere împotriva apăsării sale, ajungând aproape să se elibereze, dar el îi suci mâna și o împinse înapoi în scaun cu spatele apăsat în spătar, făcând s-o doară locul de unde-o apucase și lacrimile începură să-i curgă pe obraz.

Nimic din toate astea nu trebuia să se întâmple și pentru asta nu era nici un motiv destul de bun. A fost cea mai nebună... Depresiunea s-a așternut peste ea ca o pătură subțire, stingând focul calmului și lăsându-i doar un gust sălciu în gură.

— De ce n-ai negat ce mi-a spus Vivienne ? se strâmbă ea cu tristețe. Era destul

să-mi fi spus că nu-i adevărat, te-aş fi crezut...

— Şi de ce m-ai fi crezut pe mine şi nu pe mama mea vitregă ? Jean-Marc îşi adusese faţa aproape de-a ei încât ea-i văzu gropiţele sardonice din colţurile gurii. Nu este nici o dovadà, numai vorbele unuia împotriva altuia, atunci de ce să mă crezi pe mine?

Era prea mult pentru ea, evenimentele zilei, plecarea grăbită dis-de-dimineaţă, frigul, traversarea canalului, lungul drum cât a condus fără mâncare sau băutură, şi norii de supărare făcuseră să se scurgă şi ultima picătură de calm.

— Pentru că te iubesc, blestematule ! aproape ţipă în nasul lui, şi apoi lacrimile începură să-i curgă pe obraji şi-şi lăsă capul ca să-şi ascundă umilinţa finală. Simţi mai mult decât văzu retragerea mâinilor lui — şi-l auzi mişcându-se încoace şi încolo, şi clincănitul porţelanului, clinchetul unei linguriţe într-o cană, dar nu-şi ridică capul. El era un diavol ! Atâta a cicălit-o şi atâta a zeflemisit-o că s-a trădat şi-acum va juca peste cucerirea lui, ori îi va arăta uşa şi-i va spune să plece, că n-o vrea.

— Cafea, Liz, ea-şi ridică capul, aproape stupefiată de obosită şi şocată. El nu mai era aspru şi rece, şi ea-l simţi mângâindu-i uşor părul.

— Nu mă mângâia ca pe un câine rătăcit, smiorcăi ea și nu mai fi așa de mărinimos. Ce-ai de gând să faci acum, să-mi permiți grațios să împart patul cu tine din milă ? Nu vreau milă și n-am să am. Ai stat acolo ca cineva de la gestapo, scormonind în mintea mea, dovedind și cel mai mic lucru. De ce n-ai putut să accepți pur și simplu ? De ce trebuia să știi tu tot ? De ce nu puteai să mă lași să păstrez ceva.

— Bea-ți cafeaua, *mignone*. Jean-Marc îi ridică ceașca până la gură, ca unui copil mic, incapabil să o țină. Ea-și strâmbă nasul când simți mirosul și o împinse deoparte.

— I-ai pus coniac — nu pot să beau asta — și mai e ceva. Am vrut să-ți spun mai demult. Nu-mi mai spune pe numele ăsta stupid. *Mignone*· sforăi ea enervată. Asta înseamnă dulce și delicat și eu nu sunt deloc.

— Bea, încă o dată ceașca-i fu împinsă la gură. Ai nevoie — și mai bine ai învăța despre relațiile maritale franceze. O femeie are bucătăria, iar în ceea ce privește bunăstarea și confortul, le lasă în seama soțului.

— Relațiile maritale ! Liz luă o înghițitură și înghiți lichidul care-i arse gâtul. Ajuns în stomacul ei gol, ghiorțăi și ea descoperi apoi ce înseamnă să ai curaj la băutură. Cine-a vorbit despre orice, marital? Eu

cu siguranță nu. N-am menționat asta niciodată. Nu cred că vreau să mă mărit cu tine oricum. Nu ești ceea ce înțeleg eu prin bărbatul ideal. Bău restul cafelei dintr-o înghițitură, simți cum căldura i se împrăștie în tot corpul și nu-i mai tremură degetele.

— Putem discuta asta mai târziu, spuse Jean-Marc amuzat, ridicînd-o de pe scaun. Hai să împărțim cina. Berthe, înainte să plece, a umplut frigiderul cu lucruri gătite care pot fi reîncălzite. Cred că cina din seara asta este deja gata. O trase în brațele lui ca s-o dezbrace de jacheta de blană și, în trecere, gura lui o găsi pe-a ei.

Era mai rău în așteptare, decise Liz botoasă cum stătea moale pe el, lăsând jacheta să alunece neobservată pe podea. Dacă el ar fi făcut asta imediat după venirea ei, ar fi câștigat mult timp. Mâinile ei plecară în sus după capul lui pe care-l trase în jos și gura ei urcă spre a lui. Când în sfârșit el ridică capul, toată fața lui era mai blândă și ochii lui nu mai erau cenușii.

— Mai târziu, murmură el. Așează masa *ma mie,* până aduc eu cratița.

Dragostea, descoperi Liz, putea să aștepte puțin, acum foamea era mai importantă și căută cu atenție prin dulapul cu farfurii calde.

— Ajungi bine la dulap ?

— Era mai bine să fi fost făcute de tâmplar.

— Au fost. Dar ea pretinse că nu l-a auzit, merse să-şi mai pună o cafea, văzu sticla de coniac, dar se decise împotriva ei, deşi căldura care-i inundase tot trupul începuse să o facă mai înţelegătoare la ceea ce urma să facă. Era bine atâta timp cât braţele lui erau în jurul ei şi gura lui pe-a ei, apoi nu-i mai păsa de nimic, dar departe de el era nesigură.

Jean-Marc aduse mâncarea la masă, şi-i tăie o felie mare de friptură şi ea se aşeză şi o privi în timp ce mirosul îi ataca nările. Inconştient, apucă furculiţa şi-şi linse buzele.

— Nu te chinui să faci conversaţie politicoasă, Liz, mănâncă !

N-a mai aşteptat o a doua invitaţie şi s-a oprit doar când a golit farfuria.

— Pot să mai iau o bucată ? dacă nu e pentru mâine.

— Nu, mâine avem paté la prânz şi friptură de găină la cină şi dacă tot eşti aici să găteşti, am să iau un clapon pentru Crăciun.

— Nu prea sunt bucătăreasă, îi reaminti Liz. Ţi-am mai spus-o o dată, nu prea am experienţă.

— Ai să-nveţi, am să-ţi cumpăr o carte de bucate, îi împrăştie el temerile şi privi

cum a doua bucată de friptură dispăru din farfuria ei, cu o viteză mai mică decât prima şi ea se uită la el cu mulţumire.

— A fost foarte bun, şi mă simt mai bine, discutăm acum ?

— Nu aici, privi el în jur prin bucătăria strălucitoare. În salon va fi mai comod şi este şi un calorifer electric acolo, în caz că nu este suficientă încălzirea centrală.

— Nu poţi, nu vrei să explici ? Liz mai mult suspină când se aşeză pe canapea. Îi era frică că zâmbetul lui va dispare, pentru a reapare enigmatica lui expresie. Ştii ce mi-a spus mama ta vitregă ?

— Limitat. Veni şi se aşeză lângă ea, punând o mână pe după umerii ei, ceea ce-i mai dădu ei puţin curaj.

— Ea spusese povestea de mai multe ori cu variaţii, unor persoane care s-au dovedit a fi oarecum interesate. Are pe cineva în Villiers care-i spune ce fac.

Liz se gândi la ochii verzi care-o priviseră cu maliţiozitate şi se îndepărtă de ei.

— Atunci puteai să-mi spui adevărul cu luni în urmă.

— Care adevăr, *ma mie ?* Jean-Marc se căută în buzunare după ţigări, şi-şi aprinse una în timp ce stătu în dreptul barelor fo-

cului. Adevărat este ceea ce crede cineva, şi Vivienne a spus această poveste de atât de multe ori, încât acum o crede și ea. De aceea sună atât de bine, i-a dat un aspect de autenticitate. În câteva detalii este chiar corectă — înainte de a pleca în armată, am fost amanți, dar n-am sedus o inocentă, asta trebuie s-o crezi.

— Ea a spus că ai plecat şi n-ai scris niciodată...

— Și ăsta este un punct unde poveștile noastre sunt la fel, este adevărat, pentru amândoi, dar ea nu ţi-a spus motivul, și de aici începe totul să difere. Vrei să auzi varianta mea ?

— Dacă nu-mi spui, dacă insiști să rămâi tăcut, în timp ce toată lumea s-a unit să gândească ce-i mai rău despre tine, am să te gâtui ! îi spuse Liz, fulgerând din priviri. El văzu privirea ei şi chicoti.

— Ce doamnă războinică voi lua de nevastă — dar este foarte simplu, *ma cherie*. Eram un bărbat foarte tânăr, eram îndrăgostit și i-am cerut fetei să se mărite cu mine. Dar, inteligenta şi sensibila fată m-a refuzat ! Eu cu inima zdrobită, deziluzionat să mi se spună că nu voi putea face faţă efortului să ţin o nevastă în felul în care dragostea mea voia să fie ţinută — că merita mai mult decât un muncitor de fermă lău-

dat, și eu asta eram, numai că nu atât de departe pe cât erau alți fermieri. Tatăl meu era econom, îmi oferea casă, masă și bani de buzunar din care-mi luam hainele. Vivienne și-a strâmbat nasul la atâta sărăcie și la promisiunea că eu voi moșteni într-o zi ferma. Era prea mult de așteptat și nici nu voia să muncească din greu. Ar fi trebuit să ducă grija a doi bărbați, într-o casă nemodernizată. Îi zâmbi gentil. Poți s-o învinovățești ? și continuă. Așa că amărât și frustat de dragoste, am intrat în armată. Eram tânăr și romantic și doream un război pe undeva ca să pot fi omorât și ea să plângă după mine, dar acolo nu era nici un război și după armată, m-am înscris voluntar în legiunea străină, unde mai mulți sergenți și ofițeri mi-au scos din cap prostiile sentimentale.

— Și când ai venit acasă în sfîrșit, ea se măritase cu tatăl tău.

— Un alt punct în care suntem de acord, dar după asta el ridică din umeri. Tata n-a descoperit o legătură ilicită pentru că nu era nici una. Noua lui nevastă era acum mama mea vitregă. Dar lui Vivienne nu-i place când îi scapă victimele, și-și redublează efortul ca

să le recaptureze. Am rămas numai cât am îndrăznit și apoi, ca un laș, am fugit. Se uită la ea vesel. Nu-s nici sfânt și nici călugăr dar m-am gândit că-i mai sigur să fie mulţi kilometri între noi, admițând că dacă era nevasta altcuiva... dar nu din cauză că eram îndrăgostit de ea. Era pentru că ar fi fost altcineva dacă nu eram eu... Plecarea mea l-a înfuriat pe tata. Am fost acasă pentru aproape doi ani și începuse să se sprijine pe mine — îmbătrânise și, ce era mai rău, a trebuit să angajeze pe cineva să muncească în locul meu. Jean-Marc tăcu și Liz trebui să-l îmboldească.

— Continuă.

— Tata a avut un atac de cord care l-a terminat ca om activ și a trimis după mine să mă întorc acasă. În timpul ăsta, mă gândeam că m-aș descurca, zece ani departe, un pic de sofisticare și puțin mai multă știință despre sexul femeiesc — toate au ajutat. Oricum, n-am avut timp pentru amuzament. Louis avea aproape șapte ani, ferma lucra pentru a produce banii necesari nevestei tinere a tatei. Tata era bolnav și bătrân, dar altfel rămăsese foarte îndrăgostit de ea. nu

era nebun. Ştia multe lucruri care nu erau aşa cum trebuia să fie şi voia să facă Dieudonné sigur pentru viitor. De aceea eu sunt numai stewardul, Vivienne, nebuneşte, i-a spus o dată când se certau, de scurta noastră dragoste, şi i-a fost frică că voi fi cu ea la fel de generos cum a fost el, aşa că a făcut-o imposibilă până la moartea sa.

— Ea mi-a spus ceva mie despre asta, numai dacă vei avea o permisiune, murmură Liz. Nu eram în stare să mai gândesc...

— Nu, el o trase la el. Pot să înţeleg asta. Dar, niciodată n-am fost amantul ei după ce ea a devenit mama mea vitregă, ăsta-i adevărul meu ! Când m-am întors înapoi a doua oară, mi-a displăcut şi am dispreţuit-o. Aproape ruinase o fermă prosperă cu extravaganţele ei, şi-l conducea pe tata spre moarte cu cererile ei constante. După ce-a murit, am constatat că nu mai rămăseseră bani, cu excepţia profitului fermei care producea numai acoperirea necesarului şi plata salariilor. A trebuit să abandonăm să ne mai facem vinul singuri, şi să apelăm la cooperativă, şi am folosit ceva bani de la rudele mamei din Normandia. să cumpăr vite şi maşini. Cu

astea Dieudonné a supraviețuit dar foarte strâns — și în situația asta este și acum.

— Jean-Marc, spuse ea cu lacrimi în ochi, îmi pare așa de rău. Ai să mă ierți vreodată ?

— Iertarea nu încape, o trase mai aproape, ridicând un deget ca să-i șteargă lacrimile.

— Te iubesc, Liz. Te-am iubit din prima noapte când te-am dus în brațe în casă.

— Dar tu n-ai făcut impresie bună, chicoti ea, cu pomii tăi lăsați în drumul meu să mă zdrobesc.

— Dar l-am tras în afară, murmură el, chiar te-am făcut să-ți ceri scuze că ai gândit urât despre mine. Dar ce-i cu trecutul, trecutul tău ? Tot mai ești agățată de el ?

— Nu, își scutură ea capul cu fermitate. L-am pus deoparte, ceea ce trebuia să fi făcut de mult.

— Și te vei mărita cu mine, chiar dacă vei porni cu o familie gata formată și fără mulți bani ? Jean-Marc o trase cu fața la el. Vor fi destui, bineînțeles, vom fi îndestulați, dar nu pot să-l las pe Louis să trăiască cu mama lui, se strâmbă el. Ea are un fel

de viață care ar duce copilul la confuzii.

Liz absorbi implicațiile și le eliberă. Viața și stilul lui Vivienne nu aveau importanță pentru ea. Vivienne însăși nu era importantă, nu mai era.

— N-am avut niciodată mulți bani, spuse visătoare, așa că n-au să-mi lipsească, și Louis și cu mine ne împăcăm bine împreună. Cât despre rest, îi zâmbi ea, răspunsul este da. Oricând și oriunde îți va place. Spe.am să mă mai ceri o dată.

— Atunci, pentru că ai fost hrănită, nu-mi rămâne decât să-ți găsesc unde să dormi. Avem două camere disponibile, dar nu ți-o recomand pe cea a lui Louis, are o saltea ortopedică care va fi prea tare pentru tine. Liz se uită la el printre gene. Acesta era bărbatul ei drag și cu el va atinge stelele.

— Adu-mi valiza din mașină, te rog, sugeră ea, în timp ce eu mă voi duce să mă acomodez cu oferta, altfel s-ar zice că am foarte puține alternative.

Jean-Marc n-a făcut nici o mișcare să o aducă, în schimb gura lui o găsi pe a ei și ea simți puterea curentului întunecat ducând-o departe, dar de data asta nu opuse re-

zistență când se simți dusă pe sus. Gura ei era parte din trupul ei svelt, arcuit pe trupul lui, mâinile ei pipăiră până găsiră piele moale și caldă sub vârfurile degetelor.

— O alegere foarte limitată, Jean-Marc își ridică capul și vorbi aspru. Ori singură, ori cu mine.

— Care nu-i de ales, spuse moale. De ce crezi că am bătut atâta cale, și cum ți-am spus și mai înainte am contat pe asta, deci nu trebuie să te agiți să-mi aduci valiza, nu până mâine dimineață. Fetele plăcerii nu se prea obosesc cu lucruri din astea, nu-i așa?

— Legătura mea cu aceste doamne este mică, îi zâmbi el sever și-o luă în brațe, dar fiind francez și foarte practic, nu pot să te las să faci ceva ca asta într-un moment de grabă. O puse pe propriile picioare și o ținu departe de el. Liz, ești sigură că asta vrei ?

Se uită surprinsă la el.

— Credeam că am intrat deja în toată asta !

— Da, am intrat, *cherie,* dar, el o strânse tare pentru o clipă apoi brațele lui căzură și se dădu înapoi, trebuie să te fac să vezi — tu ai venit la mine. Așa trebuia să fie, înțelegi ? Dar tu ai spus odată că-ți va fi ru-

şine şi asta va strica totul pentru amândoi, şi eu nu vreau asta. Vreau ca totul pentru noi să fie perfect. Vom avea restul vieţilor noastre de petrecut împreună, şi pot să mai aştept câteva zile dacă crezi că va fi mai bine. Putem petrece Crăciunul împreună, apoi să plecăm în Anglia să ne căsătorim — ei fac lucrurile mai repede acolo decât în Franţa. N-am mult de oferit — nu vreau să te fac să faci lucruri pe care le vei regreta mai târziu. Pot să aştept.

— Blegule ! Liz făcu un pas înainte ca să o ia iar în braţe, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe gură. Te iubesc, Jean-Marc. Am venit pentru că te iubesc. Nu-mi este deloc ruşine. Vreau să fiu cu tine, nimic altceva nu contează.

— Eşti sigură ? braţele lui erau iar în jurul ei. Pentru că odată ce te-am avut, nu te mai las niciodată să pleci, ştii asta. Îţi vei trăi restul vieţii cu mine, nu va mai fi scăpare...

— Ştiu, murmură Liz. Mai rău decât moartea. Ea chicoti când realiză că probabil el nu va înţelege implicaţia. Oh, dragostea mea, îl trase ea de cap în jos până la ea, nu va fi nici o ruşine, nici un regret, nu pentru mine, niciodată. Nimic nu poate strica ce

avem. Ea văzu cum privirea întunecată părăsește trăsăturile lui și un zâmbet atât de tânăr și asemănător cu al lui Louis, îi curba buzele, dragul ei Lucifer a zburat liber în iad, și împreună vor găsi raiul.

— În acest caz, *madame,* brațele lui întăriră strânsoarea ca s-o ridice de pe picioare. Nu mai am nevoie de altă invitație. Cred că amândoi am pierdut destul timp.

SFÂRȘIT

